(

BÜYÜLÜ

GÖKYÜZÜ ff.i ffff yüzüğü 9. kîtap

MORGAN RICE

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn’le karşılaşan Thor, kılıcını yanında tutarken bütün vücudu titriyordu. Etrafına baktı ve buz gibi sessizlikle ona bakan Alistair, Erec, Kendrick, Steffen ve kendi ülkesinden bir temsilcinin yüzlerini gördü. Tanıdığı ve sevdiği tüm o insanlar... Kendi insanları. Tam burada, yanında kılıcıyla onlara karşı duruyordu. Savaşın yanlış tarafındaydı.

Nihayet, farkına vardı.

Alistair’in sözleri ona ulaşırken ve onu meydana kavuştururken maskesi düştü. O, Thorgrin’di. Lejyonun bir üyesiydi. Halka’nın Batı Krallığının üyesiydi. İmparatorluk için çalışan bir asker değildi. Babasını sevmiyor, tüm bu insanları seviyordu. Her şeyden öte, Gwendolyn’i seviyordu.

Thor kafasını eğdi ve yüzüne baktı. Gözleri dolmuş, aşkla ona bakıyordu. Thor elinde tuttuğu kılıçla ona karşı durduğunu fark edince, içi utanç ve korkuyla doldu. Avuçları aşağılanma ve pişmanlıkla yanıyordu.

Kılıcını indirdi, elinden düşmesine izin verdi. İleriye doğru bir adım attı ve Gwendolyn’i kucakladı.

Gwendolyn da ona sıkıca sarıldı. Thor onun ağlamasını duyuyor ve o sıcak gözyaşlarının boynuna doğru süzülüşünü hissediyordu. Thor pişmanlıkla mahvolmuştu ve tüm bunların nasıl gerçekleştiğini aklı almıyordu. Her şey çok belirsizdi. Bildiği tek şey kendine ve meydanda kendi insanlarına geri dönmüş olmaktan mutlu olduğuydu.

“Seni seviyorum” diye fısıldadı Gwendolyn. “Ve her zaman da seveceğim”

Krohn ayaklarının üzerine kapandı ve Thor’un avuçlarını yaladı; Thor da eğilip onun yüzünü öptü.

“Özür dilerim” dedi Thor. Krohn, Gwendolyn’i savunurken ona vurduğunu hatırlıyordu. “Lütfen, affet beni”

Saniyeler önce şiddetli bir şekilde sarsılan dünya, nihayet sabitleşmişti tekrar.

“THORGRIN!” diye bir çığlık böldü sessizliği.

Thor, Andronicus’u görebilmek için suratını çevirdi. Adım adım meydana doğru ilerlerken, çatık kaşlı yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. İki ordu da buz gibi bir sessizlikle baba ve oğlun karşılaşmasını izliyordu.

“Sana emrediyorum!” dedi Andronicus. “Öldür onları! Hepsini öldür! Ben senin babanım. Beni dinleyeceksin. Sadece beni dinleyeceksin!”

Ama bu sefer, Thor Andronicus’a bakarken farklı bir şey hissetti. İçinde bir şeyler değişti. Thor, artık Andronicus’u babası olarak, ailesinden bir üye olarak, cevap vermesi gereken biri ya da hayatını adayabileceği bir olarak görmüyordu. Onun yerine onu bir düşman olarak görüyordu artık. Bir canavar. Thor artık bu adam uğruna hayatından vazgeçmek için bir sebep görmüyordu. Tam tersine, ona karşı delice bir öfke hissediyordu. Karşısında Gwendolyn’e saldırması için emir veren bir adam duruyordu, karşısında kendi ülkesinin yoldaşlarını öldüren bir adam duruyordu. Karşısında anayurdunu işgal edip yağmalamış bir adam duruyordu. Karşısında duran bu adam, karanlık büyüleriyle

onun zihnini ele geçirip tutsak eden adamdı.

Thor aniden öfkeyle kavrulduğunu hissetti. Eğilip kılıcını aldı ve meydana doğru hızla ilerlemeye başladı. Babasını öldürmeye hazırdı.

Andronicus, Thor’un iki eliyle tuttuğu kılıcını kaldırmış bir şekilde tüm gücüyle kafasını almak için ona doğru geldiğini görünce şok olmuştu.

Andronicus devasa savaş baltasını son anda kaldırdı, yana doğru çevirip metal

sapıyla darbeyi son anda engelledi.

Thor pes etmemişti. Kılıcını tekrar ve tekrar salladı. Öldürmeye niyetliydi ve her seferinde Andronicus baltasını kaldırıp engelliyordu. İki ordu da derin sessizlikte çarpışmayı izlerken iki silahın da muhteşem çınlaması havayı delip geçiyordu. Her vuruşta etrafa kıvılcımlar saçılıyordu.

Thor, babasını öldürmek için sahip olduğu tüm becerileri kullanırken haykırıyor ve çığlıklar atıyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Kendisi için, Gwendolyn için, bu yaratığın yüzünden acılar çeken tüm o insanlar için bunu yapmak zorundaydı. Her vuruşla birlikte, Thor, soyunu ve geçmişini silip atmak ve yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Her şeyden çok hem de. Farklı bir baba seçmek istiyordu.

Andronicus, sadece Thor'un vuruşlarına karşılık vererek savunuyor ama karşı saldırıda bulunmuyordu. Belli ki, oğluna saldırmaktan çekiniyordu.

"Thorgrin!" dedi Andronicus darbelerin arasında. "Sen benim oğlumsun. Sana zarar vermek istemiyorum. Ben senin babanım. Sen benim hayatımı kurtardın. Senin yaşamanı istiyorum."

Andronicus'un heybetine ve gücüne rağmen Thor, kılıcını tekrar tekrar savuruyor ve onu meydan boyunca geriye doğru sürüklüyordu. Ama Andronicus hala Thor'a karşılık vermiyordu. Sanki Thor'un tekrar ona geri dönmesini umuyormuş gibiydi.

Ama bu sefer, Thor bunu yapmayacaktı. Artık Thor kim olduğunu biliyordu. Nihayet, Andronicus'un sözleri aklından uzaklaşmıştı. Tekrar Andronicus'un merhametine kalacağına ölmeyi tercih ederdi.

"Thorgrin, buna bir son vermelisin!" diye haykırdı Andronicus. Oldukça vahşi bir darbeyi kafasının üzerinden baltayla engelleyince kıvılcımlar yüzüne gelmişti. "Seni öldürmeme zorlayacaksın beni ve ben bunu yapmak istemiyorum. Sen benim oğlumsun. Seni öldürmek kendimi öldürmek olur."

"O zaman öldür kendini!" diye yanıtladı Thor. "Ya da ben senin için yaparım bunu!"

Muhteşem bir haykırışla Thor sıçradı ve Andronicus'u iki ayağiyla göğsünden tekmeleyerek tökezlemesine sebep oldu ve Andronicus sırtının üstüne düştü.

Andronicus, olabilecek şeylerden dolayı sersemlemiş gibi bakıyordu.

Thor onun üzerinde durdu ve işini bitirmek için kılıcını kaldırdı.

“Hayır!” diye bir ses duyuldu. Korkunç bir sesti. Sanki 20/342

cehennemin derinliklerinden geliyor gibiydi. Thor etrafa bakındığında meydana doğru giren bir adamı gördü. Uzun kırmızı bir cübbe giyiyordu, yüzünü kapüşonu kapatıyordu ve boğazından bu dünyaya ait olmadığını gösteren bir hırıltı çıkıyordu.

Rafi.

Bir şekilde Rafi, Argonla olan savaşından sağ çıkabilmişti. Şimdi kollarını iki yana açmış bir şekilde orada duruyordu. Kollarını kaldırınca cübbesinin kolları düştü. Hiç güneş görmemiş gibi duran soluk ve kabarcıklı cildi ortaya çıkmıştı. Boğazının arkasından hırlama gibi berbat bir ses çıkarıyordu ve ağzını genişçe açmasıyla bu ses havayı doldurana kadar büyümeye devam etti. Sesin çıkardığı düşük tını, Thor’un kulaklarını titretiyor ve acıtıyordu.

Dünya sallanmaya başladı. Thor tüm zemin sallanırken dengesini kaybediyordu. Rafi’nin elerini takip etti ve asla unutamayacağı bir şey gördü önünde.

Dünya ikiye yarılmaya başladı. Büyük bir yarık açılıyor ve sürekli olarak genişliyordu. Bu yarık genişlerken, iki tarafın askerleri de düşüyor, yuvarlanıyor ve büyümeye devam eden yarığın içine doğru savrulurken çığlıklar atıyorlardı.

Dünyanın altından turuncu bir kızıllık yükselmeye başladı. Buhar ve sis yükseldikçe korkunç ıslığı andıran bir ses yükseldi.

Yarıktan çıkan ve dünyayı tutan bir el belirdi. Bu el siyah, pütürlü, biçimsizdi ve kendini yukarı doğru çekerken Thor korkunç bir yaratığın dünyadan çıktığını görmesiyle dehşete düştü. İnsan görünümündeydi, ama büyük parlak kırmızı gözleriyle ve uzun kırmızı dişleriyle tamamen simsiyah bir

21/342

şeydi. Uzun, siyah bir kuyruğu vardı arkasında. Bedeni pürüzlüydü ve bir ceset gibi görünüyordu.

Kafasını arkaya doğru yasladı ve tıpkı Rafi’ninki gibi korkunç bir kükreme duyuldu. Sanki cehennemin derinliklerden çağrılmış yaşayan ölü bir yaratığa benziyordu.

Bu yaratığın ardından aniden bir başkası geldi. Sonra bir başkası daha.

Bu yaratıkların binlercesi kendilerini cehennemin içinde kendilerini yüzeye çıkarıyorlardı. Yaşayan ölü ordusuydu. Rafi’nin ordusu.

Yavaş bir şekilde Rafi’nin yanma geldiler. Thorgrin ve diğerlerine karşı duruyorlardı.

Thor, bu kendisine karşı duran orduya şok içinde bakıyordu. Kılıcını hala yukarıda tutmuş bir şekilde orada öylece dururken, Andronicus aniden altından kalkıp kendi ordusuna katıldı. Belli ki Thorgrin’e karşı koymak istemiyordu.

Aniden, binlerce yaratık Thor’a doğru koşmaya başladı. Meydanı istila ederek, Thor’u ve insanlarını öldürmeye geliyorlardı.

Thor bir an durdu ve ilk yaratık ona saldırınca kılıcını kaldırdı. Öfkeyle pençelerini uzatıyordu. Thor yana adım attı, kılıcı salladı ve kafasını kopardı. Kafası zemine düştü ve hareket etmiyordu. Thor da kendini bir sonraki için hazırladı.

Bu yaratıklar güçlü ve hızlıydı. Ama teke tekte, Thor ya da Ring’in yetenekli savaşçılarına karşı duramazlardı. Thor onlarla ustaca savaştı. Sağlı sollu öldürüyordu hepsini. Ama asıl soru, tek seferde kaç tanesiyle savaşabilirdi? Etrafındaki

insanlar gibi binlercesi tarafından tüm yönlerden istila edilmişti.

Thor, Erec, Kendrick, Srog ve diğerlerinin yanma geldi. Hepsi de yan yana savaşıyor, kılıçlarını sağlı sollu sallarken ve aynı anda iki ya da üç tane yaratığı alt ederken birbirlerinin arkalarını kolluyorlardı. Bir tanesi araya kayarak Thor’un kolundan tutup tırmaladı. Thor’un elinden kan akıyordu ve acı içinde haykırırken kılıcını sallayıp tam kalbinden vurarak öldürdü. Thor üstün bir savaşçıydı, ama kolu çoktan acıyla titremeye başlamıştı. Bu yaratıkların işini bitirmek ne kadar sürer bilemiyordu.

Aklındaki ilk ve en önemli şey ise Gwendolyn’i güvende tutmaktı.

“Onu arka tarafa getirin!” diye bağırdı Thor. Bir yaratıkla savaşmakta olan SteffenT kolundan tutup Gwen’i gösterdi. “ŞİMDİ!”

Steffen, Gwen’i aldı ve ordunun arkasına doğru götürdü. Onu yaratıklardan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“HAYIR!” diye itiraz ediyordu Gwen. “Burada seninle olmak istiyorum!”

Ama Steffen görevine itaat ederek onu savaşın arka kanadına doğru sürükledi. Orada kahramanca durup yaratıklara karşı savaşan binlerce MacGil ve Gümüş'ün arkasında koruyordu onu. Thor onun güvende olduğunu görünce rahatladı ve yaşayan ölülerle olan savaşma geri döndü.

Thor, kılıcının yanında ruhuyla da savaşabilmek için Druid gücünü çağırmaya çalıştı. Ama bir sebepten dolayı yapamadı. Andronicus’la olan savaşından, Rafi’nin zihin kontrolünden dolayı çok yorgundu ve gücünün iyileşmesi için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Normal silahlarla savaşmak zorundaydı.

Alistair ileriye, Thor’un yanma geldi ve avucunu kaldırarak yaşayan ölü ordusuna yöneltti. Bir ışık topu fışkırdı ve tek seferde birkaç yaratığı öldürdü.

Tekrar tekrar iki avucunu da kaldırarak etrafındaki tüm yaratıkları öldürüyordu ve o bunu yaparken Thor kız kardeşinin ona etki eden enerjisiyle ilham almıştı. Sadece kılıçla değil, zihni ve ruhuyla da savaşabilmek için tekrar bir başka yönünü çağırmaya çalıştı. Bir sonraki yaratık ona yaklaşırken, bir avucunu kaldırdı ve rüzgârı çağırmaya çalıştı.

Thor rüzgârın avuçlarının arasından geçtiğini hissetti ve aninden bir düzine yaratık havaya doğru fırladı. Rüzgâr onları savuruyor ve dünyadaki yarığa doğru takla attırırken uğulduyordu.

Kendrick, Erec ve diğerleri etraflarındaki herkes gibi düzinelerce yaratığı öldürüp sahip oldukları her şeyi ortaya koyarak Thor’un yanında cesurca savaşıyorlardı.

İmparatorluk ordusu geriye çekilmiş ve Rafi’nin yaşayan ölü ordusunun onlar için savaşarak Thor’un adamlarını yormalarına izin vermişlerdi.

Çok geçmeden, Thor'un adamları yoruldular ve artık daha yavaş bir şekilde hareket etmeye başladılar, ama dünyadan çıkıp gelen yaşayan ölüler bitmiyordu, sonu gelmeyen bir akarsu gibiydi.

Thor, diğerleri gibi zor nefes aldığını fark etti. Yaşayan ölüler mevkilerine girmeye başlamıştı ve adamları artık düşmeye başlıyordu. Çok fazlaydılar. Thor'un etrafında, yaşayan ölüler askerleri alt edip, dişlerini boğazlarına saplayıp kanlarını emerken yükselen çığlıklar vardı. Bir yaratığın öldürdüğü her bir askerle, yaşayan ölüler daha da güçlenmeye başlıyor gibiydi.

Thor derhal bir şeyler yapmaları gerektiğini biliyordu. Bununla başa çıkabilmek için büyük bir güç çağrısına ihtiyaçları vardı. Onun ya da Alistair'in sahip olduğundan çok daha güçlü bir şey.

"Argon!" dedi bir anda Thor Alistair'e. "O, nerede? Onu bulmak zorundayız!"

Thor bakınca Alistair'in yorulmaya başladığını gördü. Gücü zayıflıyordu. Bir canavar yanından geçerken sinsice onu yakaladı ve Alistair yere düştü. Çığlık atıyordu. Canavar onun üzerine çıkarken, Thor ileri atılıp kılıcını canavarın sırtına sapladı ve Alistair'i son saniyede kurtardı.

Thor tek elini uzatıp onu hemen ayağa kaldırdı.

"Argon!" diye haykırdı Thor. "O bizim tek umudumuz. Onu bulmak zorundasın. Şimdi!"

Alistair ona bildiği bir bakış fırlattı ve kalabalığa karıştı.

Bir yaratık daha araya sızdı; pençeleriyle Thor'un boğazına saldırıyordu. Krohn hemen üstüne atlayıp, onu hareketsiz hale getirdi ve yere fırlattı. Bir başka yaratık da Krohn'un sırtına saldırdı ve onu da Thor parçalayıp öldürdü.

Bir başka yaratık Erec'in sırtına atladı. Thor hemen koştu, onu oradan koparıp iki eliyle tuttu ve havaya kaldırdı; sonra, birkaç yaratığın üstüne savurarak onları da alt etti. Bir başka yaratıksa Kendrick'e saldırmıştı. Kendrick bunun geldiğini görmemişti. Dişlerini Kendrick'in omzuna sokmadan hemen önce Thor hançerini alıp boğazına yapıştırdı. Thor bunun Erec'e, Kendrick'e ve diğerlerine karşı durmayı telafi etmek için yapabileceği en küçük şey olduğunu hissetti. Yeniden onlarında tarafında, doğru tarafta savaşmak onu iyi hissettirmişti. Yeniden kim olduğunu bilmek ve kimin için savaştığını bilmek iyi gelmişti.

Rafi orada kolların iki yana açılmış heybetli bir şekilde dururken, yaratıkların binlercesi daha dünyadaki yarıktan çıkmaya devam ediyordu. Thor bunlara daha fazla karşı koyamayacaklarını biliyordu. Onlara saldırmaya hazır bir yaşayan ölü sürüsü dirsek dirseğe üstlerine doğru geliyordu. Thor kısa sürede, kendisinin ve tüm insanlarının tüketileceğinin farkındaydı.

En azından, savaşın doğru tarafında öleceğini düşündü.

İKİNCİ BÖLÜM

Romulus, onu kollarında taşırken Luanda savaşıyor ve karşı koymaya çalışıyordu. Köprüyü geçerken attıkları her adım onu anayurdundan daha da uzaklaştırıyordu. Çığlık attı, dövmeye çalıştı, tırnaklarını onun tenine geçirdi. Serbest kalabilmek için her şeyi yapmıştı. Ama Romulus'un kolları kaya gibi sağlamdı, omuzları genişti ve Luanda'yı çok sıkı bir şekilde sarmıştı. Tıpkı bir piton yılanı gibi kavramış ve öldüresiye bir şekilde sıkıştırıyordu. Luanda çok zor nefes alıyordu ve kaburgaları çok kötü ağrıyordu.

Tüm bunlara rağmen, en çok endişelendiği şey kendisi değildi. Kafasını kaldırıp baktığında, köprünün sonunda silahları hazır bir şekilde bekleyen İmparatorluk ordusunun askerlerini gördü. Hepsi de köprüye hızlıca girebilmek için KalkanT indirmek konusunda endişeli görünüyorlardı. Luanda yukarı baktı ve Romulus'un giydiği tuhaf pelerin gözüne ilişti. Romulus onu taşırken pelerini titriyor ve parlıyordu. Luanda bir şekilde onun KalkanT indirmesinde kendisinin kilit bir rol olabileceğini hissetti. Kendisiyle ilgili bir şey olmak zorundaydı. Yoksa neden onu zorla kaçırırdı ki?

Luanda içinde güçlü bir kararlılık hissetti. Kendini bir şekilde serbest bırakmalıydı. Sadece kendi için değil, krallığı için, insanları için yapmalıydı bunu. Romulus KalkanT indirdiğinde, onu bekleyen binlerce adam köprüyü geçebilirdi.

İmparatorluk ordusunun askerlerinden oluşan büyük topluluk çekirge gibi Ring'e saldıracaktı. Anayurdundan geriye kalan tüm iyi şeyleri yok edeceklerdi ve o bunun gerçekleşmesine izin veremezdi.

Luanda sahip olduğu her şeyiyle Romulus'tan nefret ediyordu. Tüm bu İmparatorluksan da ve en çok da Andronicus'tan nefret ediyordu. Şiddetli bir rüzgâr hızlıca yayılmıştı ve soğuk rüzgârın çıplak başına vuruşunu hissetti.

Tıraşlanmış saçını hatırlayınca ve bu canavarların elinde küçük düşürülüşünü hatırlayınca sızlanıyordu. Eğer yapabilseydi hepsini teker teker öldürürdü.

Romulus onu Andronicus'un kampında tutsaklıktan kurtarınca, Luanda bu korkunç kaderinden ve Andronicus'un İmparatorluğunda bir hayvan gibi alay edilmekten kurtulduğunu düşünmüştü. Ama Romulus, Andronicus'tan bile daha kötü çıkmıştı. Köprüyü geçer geçmez, eğer ilk başta işkence etmezse hemen kendisini öldürebileceğini düşündü. Kaçmak için bir yol bulmak zorundaydı.

Romulus eğildi ve Luanda'nın saçlarını kenara iterek derin, boğazından gelen bir sesle kulağına konuştu. "Çok uzun sürmeyecek tatlım."

Hızlı bir şekilde düşünmeliydi. Luanda bir köle değildi. O bir kralın ilk kızıydı. Onun kanında asil kan akıyordu.

Savaşçıların kanı akıyordu ve hiçbirinden korkmuyordu.

Hangi düşmana olursa olsun savaşmak için ne yapması gerekiyorsa yapardı. Bu düşman Romulus gibi güçlü ve kaba biri olsa da yapardı.

Luanda, kalan tüm gücünü çağırmayı denedi ve tek hızlı bir hareketle boynunu arkaya doğru kaldırıp uzanarak dişlerini Romulus'un boğazına sapladı. Tüm gücüyle ısırıyordu ve daha da sıkıca bastırıyordu dişlerini. Romulus'un kanı tüm yüzüne fışkırıp titremesiyle onu yere bırakana kadar devam etti.

Luanda dizlerinin üzerinde aceleyle hareket etti, arkasını döndü ve anayurduna giden köprü boyunca hızlıca koşmaya

Ona doğru yaklaşan ayak seslerini duyuyordu. Romulus, tahmin ettiğinden çok daha hızlıydı ve arkasına baktığında ona doğru katıksız bir öfkeyle yaklaştığını gördü.

İleriye doğru baktığında, yaklaşık sadece 6 metre ötesinde Ring anakarasını gördü ve daha hızlı koşmaya çalıştı.

Sadece birkaç adım kala, Luanda aniden omurgasında korkunç bir acı hissetti. Romulus kolunu uzatıp dirseğiyle sırtına vurmuştu. Yüzüstü toprağa çökerken sanki Romulus onu ezmişçesine bir acı hissetti.

Bir saniye sonra, Romulus onun üzerindeydi. Üzerine kapaklandı ve suratına bir yumruk geçirdi. O kadar sert vurmuştu ki, Luanda'nın tüm vücudu ters döndü ve sırtı toprağa yapıştı. Orada neredeyse bilinçsiz bir şekilde uzanırken, tüm acı çenesinden yüzüne kadar yankılanıyordu.

Luanda, kendisinin Romulus'un başının üzerine doğru kaldırıldığını hissetti ve onu fırlatmak için Romulus köprünün kenarına doğru giderken dehşetle izliyordu. Romulus orada durdu ve haykırdı. Luanda'yı fırlatmaya hazır bir şekilde başının üzerinde tutuyordu.

Luanda yukarı baktı, aşağıya doğru dik suya baktı ve hayatının sona ermek üzere olduğunu biliyordu.

Ama Romulus onu orada tutuyordu. Uçurumda, kolları titreyerek donmuş bir şekilde tutuyordu. Luanda'nın hayatı dengede asılı dururken, Romulus düşünüyor gibiydi. Açıkça görülüyor ki, öfkesinin etkisiyle onu oradan atmak istiyordu -ama hala yapamamıştı. Amacını gerçekleştirebilmesi için ona ihtiyacı vardı.

29/342

Nihayet, Luanda'yı yere indirdi. Neredeyse canını çıkaracak şekilde kollarıyla sıkıca sardı. Sonra aceleyle kanyona insanlarına doğru ilerlemeye başladı.

Bu sefer, Luanda güçsüz ve acıdan sersemlemiş bir şekilde duruyordu. Yapabileceği bir şey kalmamıştı. Denemişti ve başarısız olmuştu. Şimdi yapabileceği tek şey, Kanyon'a doğru taşınırken yükselip onu saran ve sonra aniden kaybolan sisin eşliğinde kaderinin ona adım adım yaklaşmasını izlemekti. Luanda sanki bir başka gezegene götürülüyormuş gibi hissediyordu. Asla geri dönemeyeceği bambaşka bir yere.

Sonunda kanyonun uzaktaki kısmına vardılar. Pelerini omuzlarının etrafında müthiş bir gürültüyle ve parlak kırmızısıyla havalanırken Romulus son adımını attı. Luanda'yı çürük bir patates gibi yere bıraktı. Luanda zemine kafasını vurarak çok sert bir şekilde çarptı ve orada öylece uzanıp kaldı.

Romulus'un askerleri köprünün ucunda bakakalmışlardı. Açıkça görülüyordu ki ileri bir adım atıp Kalkan'ın inip inmediğini kontrol etmekten korkuyorlardı.

Romulus bu durumdan sıkıldı ve askerlerden birini tutup havaya kaldırdı ve bir

zamanlar Kalkan olan görünmez duvarın tam ortasına fırlattı. Asker parçalara ayrılıp öleceğini beklediği için ellerini kaldırıp haykırarak ölümü karşılıyordu.

Ama bu sefer farklı bir şey oldu. Asker havada uçarak gitti, köprüye indi ve yuvarlanmaya başladı. Yuvarlandı, yuvarlandı. Kalabalık sessizlik içerisinde durana kadar izledi. Yaşıyordu.

Asker doğruldu, dik bir şekilde oturdu ve arkasına baktı. Şok 30 / 342

içerisindeki kalabalığa bakıyordu. Başarmıştı. Bu sadece bir anlama geliyordu: Kalkan inmişti.

Birer birer koşarlarken Romulus'un ordusundan müthiş bir kükreme yükseliyordu. Ring'e doğru akın ediyorlardı. Luanda korkudan sinmişti. Hepsi birden yanından geçerken yoldan uzak durmaya çalışıyordu. Kendi anayurduna doğru tıpkı bir fil sürüsü gibi ilerlemelerini dehşetle izliyordu.

Kendi bildiği ülkesi artık yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Reece lav çukurunun kenarında dururken altında şiddetle sarsılan yüzeye inanamayarak bakıyordu. Az önce yaptığı şeyi v henüz atlatabilmiş değildi. Kader Kılıcı'nı çukura taşımaktan ve kayayı serbest bırakmaktan ötürü kasları hala ağrıyordu.

Az önce Halka'daki en güçlü silahı yok etmişti. Efsane silahı, nesiller boyunca atalarının olan kılıcı, seçilmiş kişinin silahı, Kalkan'a karşı duran tek silahı yok etmişti. Eriyen ateş çukurunun içine atmıştı ve kendi gözleriyle büyük kırmızı bir ateş topuna dönüşüp eriyerek bir hiçliğe yok oluşunu izlemişti.

Sonsuza kadar yok olmuştu.

O andan itibaren yüzey sarsılmaya başlamış ve hiç durmamıştı. Reece dengesini kurmakta zorlanıyordu. O da diğerleri gibi çukurun kenarından geriye doğru çekildi. Sanki dünya etrafında parçalanıyor gibi hissediyordu. Ne yapmıştı? Kalkan'ı mı yok etmişti? Ring? Hayatının en büyük hatasını mı yapmıştı?

Reece başka seçeneği olmadığını söyleyerek kendini ikna etti. Kaya ve kılıç, bu dehşet verici yaratıklardan kaçabilmek adına duvara tırmanırken taşıyabilmeleri için çok ağırdı. Çaresiz bir durumda kalmıştı ve belki başka bir zaman çok kötü bir karar olabilecekken o an için en iyi seçenek oydu.

Bu çaresiz durumlarında bir değişiklik yoktu henüz. Reece etrafında müthiş çığlıklarla birlikte, binlerce yaratığın sinir bozucu bir şekilde dişlerini gıcırdatarak aynı anda gülmelerinden ve hırlamalarından çıkan sesler duyuyordu. Bir çakal ordusunu andırıyorlardı. Açıkça, Reece onlara karşı çok , öfkelenmişti ve onlar için çok değerli olan nesneyi çalmıştı. Şimdi hepsi de kendilerini, bunu ona ödetmeye adamış gibi görünüyorlardı.

Daha önce de bunun gibi kötü durumlar yaşanmış olsa da, bu V onlardan bile daha kötüydü. Reece diğerlerine baktı: Elden, Indra, O'Connor, Conven, Krog ve Serna. Hepsi de dehşet içinde lav çukuruna bakıyorlardı. Reece sonra kafasını çevirdi ve çaresizce etrafına bakındı. Binlerce Faw, her bir yönden yaklaşıyordu. Reece kılıcı kurtarmayı başarmıştı ama bunun sonrasını düşünmemişti. Kendisini ve diğerlerini tehlikeden nasıl kurtaracağını düşünmemişti. Hala etrafları tamamen sarılmış durumdaydılar ve gidecek hiçbir yerleri yoktu.

Reece bir çıkış yolu bulmada kararlıydı ve hepsinin kafasını kılıçla keserek en azından daha hızlı hareket edebilirlerdi.

Reece kılıcını çekti ve bir halka gibi sallayarak havayı deldi. Neden oturup bu yaratıkların kendilerine saldırmalarını beklesinler ki? En azından aşağıya inip savaşabilirdi.

"SALDIRIN!" diye haykırdı Reece diğerlerine.

Hepsi birden silahlarını çekti ve Reece'in arkasına toplandı. Reece lav çukurunun kıyısından hızlıca Fawların en kalabalık olduğu yere doğru ilerlerken onu takip ediyorlardı. Reece kılıcını her şekilde sallıyor ve yaratıkları sağlı sollu öldürüyordu. Onun yanında Elden, baltasını kaldırıp aynı anda iki kafa birden götürdü. O sırada O'Connor yayını çıkarmış yolda karşısına çıkanların hepsine ateş atıyordu. Indra, kendini ileri doğru atarak küçük kılıcıyla aynı anda ikisini kalbinden vurdu. Conven ise kılıçlarının ikisini de çıkarmış, deli gibi haykırıyor ve her yönden gelen Fawları vahşice öldürüyordu. Serna asasını ustaca kullanıyor ve Krog da mızrağıyla arka kanadı koruyordu.

Onlar birleşmiş bir savaş makinesiydi. Tek olarak savaşıyor ve çaresizce

kaçmaya çalışırken önlerindeki kalabalığı yararak hayatları için savaşıyorlardı. Reece daha yüksek bir yüzeye çıkabilmek için oları küçük bir tepeliğe yönlendirdi.

Tepeye çıkarlarken kaydılar. Yüzey hala sallanıyordu, yokuş çamurlu ve dikti. Biraz hız kaybettiler ve o sırada birkaç Faw Reece'in üzerine atlayıp pençelerini geçirip ısırmaya başladı. Reece de hemen eğilip onları yumrukladı. Kolay pes etmiyorlardı ve Reece'e yapışmışlardı. Yine de onları başından atmayı başardı ve tekrar saldırmalarına izin vermeden kılıcı saplayarak işlerini bitirdi. Yaralanmış ve darbe almış bir halde Reece savaşmaya devam etti. Hepsi de tepeye tırmanıp bu yeren kaçabilmek için hayatları uğruna savaşmaya devam ediyordu.

Nihayet tepeliğe ulaştıklarında, Reece bir anlığına rahatladı. Orada durdu, havayı içine çekti ve uzakta önü kalın bir sis tarafından kaplanmış olan kanyon duvarını görür gibi oldu. Onun orada olduğunu biliyordu. Hayatlarını kurtarabilmek için oraya varmak zorunda olduklarını biliyordu.

Reece omuzlarının üzerinden arkaya baktı ve binlerce Fawun tepeye doğru koştuklarını gördü. Uğuldayarak, dişlerini gıcırdatarak ve her zamankinden güçlü ve korkunç bir şekilde ses çıkararak geliyorlardı. Onların kaçmalarına izin vermeyeceklerini biliyordu.

"Ya ben ne olacağım?" diye bir haykırış deldi geçti havayı.

Reece dönüp baktığında arka tarafta Centra'yı gördü. Fawların liderinin yanında boğazına bıçak tutulmuş bir şekilde tutsak

"Beni bırakmayın!" diye çığlık attı. "Beni öldürecekler!"

Reece orada alevler saçarcasına gergin bir şekilde duruyordu. Tabi ki, Centrawas haklıydı. Onu öldüreceklerdi. Onu orada bırakamazdı, Reece'nin onur anlayışına aykırıydı. Her şeyden öte, Centra ihtiyaç duydukları yardımı onlara etmişti.

Reece orada duruyordu. Tereddütteydi. Başını çevirdi ve uzakta çıkış yolları olan kanyon duvarını gördü.

"Onun için geri dönemeyiz!" dedi Indra, heyecanlı bir şekilde "Hepimizi öldürecekler!"

O sırada ona doğru yaklaşan bir Faw-u tekmeleyerek geriye itti. Sırtının üzerinden kayarak aşağıya düştü.

“Kendi hayatlarımızı kurtarabilirsek şanslı sayılırız!” dedi Serna.

“O bizden biri değil!” dedi Krog. “Grubumuzu onun için tehlikeye atamayız!”

Reece orada duruyordu, düşünüyordu. Fawlar yaklaşıyordu ve bir karar vermek zorunda olduğunu biliyordu.

“Haklısın.” diye kabul etti Reece. “O bizden biri değil. Ama bize yardım etti. O iyi bir adam. Tüm o yaratıkların eline bırakamam onu. Arkada hiçbir adam kalmayacak!” dedi kararlı bir şekilde.

Reece eğime doğru ilerlemeye başladı. Centra için geri dönüyordu ama gitmeden önce Conven aniden gruptan ayrıldı ve saldırıya geçti. Çamurlu yamaçta kayıyor düşüyor, ama

ilerledikçe Fawları sağlı sollu öldürüyordu. Umursamaz bir şekilde geldiklere yere gri dönüyordu ve kendini Faw kalabalığın içine atıyordu. Bir şekilde de dimdik bir kararlıkla yolunu açabilmeyi başarıyordu.

Reece de hemen atağa geçti arkasından.

“Geri kalanlar burada kalsın! Bizim dönmemizi bekleyin!” diye bağırdı giderken.

Reece Conven’in izinden gidiyor, sağlı sollu Fawları öldürüyordu. Sonunda Conven’i yakaladı ve ona desteğe girdi. İkisi de Centra’ya giden dağ yolu boyunca önüne çıkan her şeyle savaşıyorlardı.

Reece, korku dolu kocaman gözlerle onları izleyen Centra’ya doğru gitmek için savaşırken, Conven Faw sürüsünün içine girerek ileriye doğru saldırıyordu. Bir Faw, Centra’nın boğazını kesmek için hançerini kaldırdı ama Reece ona bu şansı vermedi. İleriye doğru atladı, kılıcını kaldırdı, hedefini aldı ve tüm gücüyle kılıcı sapladı.

Kılıç, Faw Centra’yı öldürmeden bir saniye önce havada uçarak takla attı ve Fawun tam boğazına sapladı. Centra, yukarı bakıp sadece az ötesinde neredeyse yüzüne değecek olan ölü Fawu görmesiyle haykırıyordu.

Reece’i şaşırtan şey ise, Conven Centra’ya gitmemişti. Onun yerine küçük tepeye doğru koşmaya devam etmişti. Reece yukarı baktı ve ne yaptığını görünce dehşete düştü. Conven intihara meyilli gibi davranıyordu. Liderlerini çevreleyen Faw grubuna doğru ilerlemişti. Bu lider yüksek bir platformda oturup savaşı yukarıdan izliyordu. Conven karşısına çıkanları sağlı sollu öldürmüştü. Bunu beklemiyorlardı ve her şey çok hızlı gelişmişti. Reece, Conven’in liderlerini hedef aldığını

Conven iyice yakınlaştı, havaya atlayıp kılıcını kaldırdı. Liderleri tam durumu fark etmiş ve kaçmaya çalışırken Conven tam kalbine sapladı kılıcı. Lider titremeye başladı ve aniden binlerce feryat sesi yükselmeye başladı. Bütün Fawlar sanki kendilerine saplanmış gibi feryat ediyordu. Sanki aynı sinir sistemini paylaşıyorlarmış gibi ve bunu Conven yapmıştı.

“Bunu yapmamalıydın” dedi Reece Conven’e doğru dönerken. “Şimdi bir savaş başlattın”

Reece dehşet içinde izlerken, küçük bir tepe bir anda patladı ve içinden binlerce ve binlerce Faw, karınca höyüğünden çıkan karıncalar gibi belirmeye başladı. Reece işte o an, Conven’in kraliçe arıyı öldürdüğünü fark etti. Bu şeyler hiddetle tahrik edilmişlerdi. Hepsi de dişlerini gıcırdatıyor ve Reece, Conven ve Centra’ya doğru saldırıya geçerken yüzey yine onların adımlarıyla yerinden sallanıyordu.

“KAÇ!” diye haykırdı Reece.

Reece, şok içinde donakalan Centra’yı iterek hep birlikte geri dönüp diğerlerinin yanma doğru koşmaya başladılar. Aynı zamanda çamurlu yamaca karşı koymaya çalışıyorlardı. Reece sırtına bir Fawuın sıçradığını hissetti ve Reece’i yere yatırdı. Ayak bileklerinden çekip eğime doğru sürükledi ve dişlerini boğazına doğru uzattı.

Reece’in kafasının üzerinden bir ok geçti ve okun sert çarpma sesi duyuldu. Reece başını kaldırdığında, tepenin başında elinde yayla O’Connor’ı gördü.

Conven arkalarını korurken, Centra’nın yardımıyla Reece 37 / 342

tekrar ayağa kalktı ve Fawlara karşı savaşmaya devam etti. Nihayet üçü de

tepenin üstüne çıkıp diğerlerinin yanma vardı.

İleriye doğru atağa geçip baltasıyla birkaç Faw öldürürken, “Sizi yeniden aramızda görmek güzel!” dedi Elden.

Reece tepede bir süre duraksadı. Sisin ardını görmeye çalıştı ve hangi yoldan gitmeleri gerektiğini düşünüyordu. Patika iki yola ayrılmıştı ve sağdaki yolu seçmek üzereydi.

Ama Centra sola doğru yönelerek koşmaya başladı.

“Beni takip edin!” dedi koşarken. “Tek yol bu!”

Binlerce Faw yamaca hücum etmeye başlamıştı. Reece ve diğerleri arkasını dönüp koşmaya başladı. Centra’yı takip ediyorlardı. Yüzey sallanmaya devam ederken kayarak ve düşerek ederek tepenin diğer tarafına geçiyorlardı. Centra’nın yolunu takip ediyorlardı ve Reece hayatını kurtardığı için her zamankinden çok daha minnettardı.

“Kanyona gitmemiz gerekiyor!” diye seslendi Reece. Centra’nın nereye gittiğinden emin değildi.

Yollarını boğumlu kalın ağaçların olduğu patikaya doğru sürerlerken hızlandılar. Köklerle kaplı toprak izde, sisin içerisinden ustaca ilerleyen Centra’yı takip etmekte zorlanıyorlardı.

“Onlardan kurtulmamızın sadece bir yolu var!” diye cevap verdi Centra. “Benim izimde kalın!”

Centra koşmaya devam ettikçe yakından onu takip etmeye devam ettiler. Dallar tarafından çiziliyor ve köklerin üzerinde sendeliyorlardı. Reece gittikçe kalınlaşan sisin ilerisini görmekte zorlanıyordu. Engebeli yüzey üzerinde birkaç kere tökezlemişti.

Bacakları acıdan ölene kadar koşmaya devam ettiler. Arkalarındaki o binlerce yaratığın korkunç çığlıkları giderek yaklaşıyordu. Elden ve O’Connor grubu yavaşlatan Krog’a yardım ediyorlardı. Reece, Centra’nın nereye gittiğini bildiğini umuyor ve dua ediyordu. Zira bulundukları yerden Kanyon duvarını göremiyordu.

Aniden, Centra kısa bir anlığına durdu ve avuçlarıyla Reece'in göğsüne yapışarak onu yolundan alıkoydu.

Reece yere baktı ve ayaklarında ağıdaki nehre giden damlaları gördü.

Kafası karışmış bir şekilde Centra'ya döndü.

"Su" diye açıkladı Centra havayı incelerken. "Suyu geçmekten korkarlar"

Diğerleri de onların yanında durmaya başladı. Kesilen nefeslerini almaya çalışırken hızlı bir şekilde kükreyen yaratıklara bakıyorlardı.

"Tek şansın bu." dedi Centra. "Bu nehri geçersen izlerini bir süreliğine kaybedersin ve zaman kazanırsın"

"Ama nasıl?" diye sordu Reece, köpüren yeşil sulara bakıyordu.

"Bu akıntı bizi öldürür!" dedi Elden.

Centra alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Endişelenmeniz gereken en son şey bu. Su Fourenlar ile dolu, yani gezegendeki en ölümcül hayvan. Suya düşerseniz, sizi parçalara ayıracaklardır."

Reece merali bir şekilde suya baktı.

"O zaman yüzemeyiz" dedi O'Connor. "Kayık gibi bir şey de göremiyorum"

Reece omuzlarının üzerinden arkasına baktı, Fawların sesi gittikçe yaklaşıyordu.

"Tek şansınız bu" dedi Centra. Uzanıp ağaca bağlı uzun bir asma çekti. Dalları nehrin üzerinde asılıydı. "Buradan karşıya devam etmeliyiz. Sakın kaymayın ve salon alçağa inmeyin. Karşıya geçtiğinizde bize geri gönderin"

Reece guruldayan suya baktı ve bakar bakmaz küçük korkunç parıldayan sarı yaratıkların zıpladığını gördü. Güneş balıklarına benziyorlardı ve çenelerini titretip tuhaf sesler çıkarıyorlardı. Çok fazlaydılar ve bir sonraki yemeklerini beklercesine bakıyorlardı.

Reece tekrar omuzlarının üzerinden arkaya baktı ve Faw ordusunun ufukta yaklaşmakta olduğunu gördü. Başka bir seçenekleri yoktu.

“İlk önce sen gidebilirsin” dedi Centra Reece’e.

Reece başını salladı.

“Ben en son gideceğim. Hepimizin başaramama ihtimaline karşı beklerim. Sen önce git. Buraya bizi sen getirdin”

“Bana iki defa sormana gerek yok” dedi gülümseyerek. Bir yandan telaşlı bir şekilde yaklaşan Fawları izliyordu.

Centra asmayı tuttu ve çığlık atarak kendini boşluğa bıraktı. Asmaya asılı bir şekilde suyun üzerinden hızlıca sallanarak ilerliyordu. Ayaklarını atak yapmaya çalışan yaratıklardan uzak tutmak için kaldırıyordu. Sonunda, karşı taraftaki kıyıya ulaştı ve yüzeye indi.

Başarmıştı.

Centra orada gülümseyerek duruyordu. Sallanan asmayı alıp nehrin ucundan geri gönderdi.

Elden uzanıp yakaladı ve Indra’ya verdi.

“Bayanlar önden” dedi.

Indra yüzünü ekşitti.

“Şımarmaya ihtiyacım yok.” dedi. “Sen büyüksün. Asmayı koparabilirsin. Sen git ve karşıya geç. Sakın düşme. Yoksa bu kadın seni kurtarmak zorunda kalacak”

Elden de yüzünü ekşitti, bundan hoşnut kalmamıştı ama asmayı aldı.

“Sadece yardım etmeye çalışıyordum” dedi.

Elden da bir haykırışla atladı, havada süzülerek Centra’nın yanına yüzeye çıktı.

İpi tekrar geri gönderdi ve O’Connor gitti. Sonra Serna, sonra 41/342

Indra ve Conven.

Geriye kalanlar Reece ve Krog idi.

“Peki, sanırım sadece ikimiz kaldık.” dedi Krog Reece’e. “Sen git. Kendini kurtar.” dedi Krog, telaşlı bir şekilde arkasına bakıyordu. “Fawlar çok yakınlaştı. İkimizin de başarabilmesi için yeterli zaman yok.”

Reece başını salladı.

“Arkada hiç kimse kalmayacak. Eğer sen gitmezsen ben de gitmem” diye yanıtladı.

İkisi de orada inatçı bir şekilde öylece duruyordu. Krog giderek daha da telaşlanıyordu. Ama başını salladı.

“Sen bir aptalsın. Neden beni bu kadar düşünüyorsun? Senin için bunun yarısı kadar bile endişelenmezdim.”

“Ben bir liderim artık ve bu da bu durumu benim sorumluluğum yapar. Senin için endişelenmiyorum. Onurum için endişeleniyorum. Ve benim onurum arkada hiçbir adamın kalmamasını emrediyor.”

İkisi de telaşlı bir şekilde yanlarına gelen ilk Faw-a karşı döndüler. Reece ileri atlayıp Krog’un yanından ve kılıçlarıyla birkaç tanesini öldürdüler.

“Beraber gidiyoruz!” diye bağırdı Reece.

Daha fazla zaman kaybetmeden Reece Krog’u yakaladı, omzunun üstüne attı ve ipi yakaladı. Fawlar tam da kıyıya gelmeden hemen önce ikisi de havaya doğru haykırarak süzüldü.

İkisi de havada süzülerek karşı tarafa doğru salınıyordu. “Yardım edin!” diye bağırdı Krog.

Krog, Reece’in omzundan kayıyordu ve o da asmayı tuttu. Ama asma artık, yaratıkların püskürtmeleriyle ıslaktı ve Krog’un elleri kayıyordu. Reece onu yakalamak için elini uzattı ama her şey çok hızlı olmuştu. Reece’in eli kayarken, Krog’un avuçlarından çıkıp taşkın suyun içine düşüşünü izledi.

Reece diğer kıyıya vardı ve yüzeye çıktı. Ayaklarını çekti ve suya atlamaya hazırlandı. Ama bunu yapmadan önce Conven gruptan ayrılarak ileri çıktı ve dalgalı suya balıklama atladı.

Reece ve diğerleri nefessizce izliyordu. Conven gerçekten bu kadar cesur muydu diye düşündü Reece ya da intihara mı meyilliydi?

Conven dalgalı akıntıya doğru korkusuzca yüzdü. Krog'u yakaladı, Bir şekilde yaratıklar tarafından en ufak bir zarar görmemişti. Sağa sola sallanarak onu tuttu. Bir kolunu omzunun etrafına alıp suda onunla birlikte ilerlemeye başladı. Conven akıntıya karşı kıyıya doğru yüzüyordu.

Aniden, Krog haykırdı.

"BACAĞIM!"

Fouren bacağını yapışıp ısırırken Krog acı içinde inliyordu. Parlak sarı pulları akıntı üzerinde görülüyordu. Conven kıyıya yaklaşana kadar yüzmeye devam etti. Reece ve diğerleri hemen uzanıp ikisini de sudan çıkardılar. Onların arkasından bir grup Fouren havaya doğru sıçradı ama Reece ve diğerleri onları hızlıca vurup uzaklaştırdılar.

Krog sağa sola sallanıyordu. Reece yere baktı ve Fouren'ın hala bacağında olduğunu gördü. Indra hançerini çıkardı ve yanına eğildi. Krog haykırırken hayvanı çıkarmak için kalçalarına sapladı. Fouren kıyıya fırlayıp suya geri döndü.

"Acıtmadı mı bu?" diye sordu Reece, kafası karışmıştı.

Conven omuzlarını silkti.

Reece, Conven için her zaman olduğundan çok daha fazla endişeleniyordu. Onun bu umursamazlığına inanamamıştı. Ölümcül yaratıklarla dolu suyun içine balıklama atlamıştı ve bunu yaparken hiç tereddüt etmemişti.

Nehrin diğer kıyısında, yüzlerce Faw bekliyordu. Onlara bakıyorlardı. Kızgın bir şekilde dişlerini gıcırdatıyorlardı yine.

"Nihayet, güvendeyiz" dedi O'Connor.

Centra başını iki yana salladı.

“Sadece şimdilik. Fawlar akıllıdır. Nehrin geçişlerini bilirler. Uzun yoldan gidecekler, koşacaklar ve geçişi bulacaklar. Kısa zamanda, bizim tarafımıza geçmiş olurlar. Zamanımız kısıtlı. Bir an önce harekete geçmeliyiz”

Hepsi birden Centrayı takibe koyuldular. Centra çamur tarlaları arasından patlayan gayzerlerin yanından geçerek bu egzotik alana dümen tutarak hızlıca ilerliyordu.

Koştular ve koştular. Sonunda sis kaybolana kadar koşmaya devam ettiler. Sis kaybolunca Reece’in kalbi önlerinde Kanyon duvarını, o antik taşın parlamasını görünce mutlulukla doldu.

Yukarı baktı. Duvarları inanılmaz bir şekilde yüksek görünüyordu. Oraya nasıl tırmanacaklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Reece orada diğerleriyle birlikte dehşetle öylece duruyordu. Duvar şimdi, yolda göründüğünden çok daha muhteşem duruyordu. Yukarı baktı ve pürüzlü duvarları gördü. Bunu ölçeklemenin nasıl mümkün olduğunu merak etti. Hepsi de çok yorulmuş, darbe almış, yaralanmış ve savaştan dolayı bitkin düşmüşlerdi. Elleri ve ayakları yaralıydı. Nasıl buraya tırmanacaklardı, yapmaları gereken her şeyi yapmışken.

“Ben devam edemem” dedi Krog, hırıldayarak ve sesi çatladı.

Reece de aynısını hissediyordu ama bunu dile getirmedi.

Köşenin içine doğru girmişlerdi. Fawları atlatmışlardı ama sadece bir süreliğine. Kısa zamanda onları bulacaklardı. Sayıca çok fazlaydılar ve hepsi de öldürülecekti. Tüm bu zorlu uğraşlar, harcadıkları tüm çabalar boşa gidecekti.

Reece burada ölmek istemiyordu. Bu yerde değil. Eğer ölmek zorundaysa, yukarıda ölmeyi, kendi topraklarında, anakarasında, yanında Selese ile ölmeyi tercih ederdi. Keşke kaçmak için bir şansı daha olsaydı.

Reece dehşet verici bir ses duydu ve arkasına döndüğünde Faw ordusunu gördü. Belki de yüz metre ötedeydiler. Binlerce Faw, çoktan nehri geçmişler onlara doğru yaklaşıyorlardı.

Hepsi silahlarını çekti.

“Kaçacak bir yer kalmadı” dedi Centra.

“O zaman ölümüne savaşacağız!” diye çağrı yaptı Reece.

“Reece!” diye bir ses geldi.

Reece Kanyon duvarının üstüne baktı. Sis kayboldukça ilk önce hayal sandığı bir yüz belirdi. İnanamıyordu. Orada, gözlerinin önünde, daha az önce düşünmekte olduğu kadın duruyordu.

Selese.

O burada ne yapıyordu? Buraya nasıl gelmişti? Yanındaki o diğer kadın da kimdi? Kraliyetten şifacı Illepra’ya benziyordu.

İkisi de orada, uçurumun kenarında duruyor ve elleriyle bellerinde kalın ipler tutuyorlardı. Hızlı bir şekilde kalın, uzun ve tutması kolay bir iple aşağıya geliyorlardı. Selese geri giderek ipin geri kalanını fırlattı. Cennetten gelen bir melek gibi havada 50 metrede süzülürken ipi fırlattı Reece’in ayaklarına.

Çıkış yolu buydu.

Hiç tereddüt etmediler. Hepsi birden koşmaya başladı ve saniyeler içinde olabildiğince hızlı bir şekilde tırmanmaya başlamışlardı. Reece herkesin önce gitmesine izin verdi. En son adam da çıkınca, o da zıplayarak tırmandı ve Fawlar ipe ulaşmasın diye çıkarken ipi de çekti.

Yüzeye çıkarken Fawlar ortaya çıktı. Zıplayarak ayaklarına ulaşmaya çalışıyorlardı ama Reece çoktan hedeflerinden uzaklaşmıştı.

Duvarın çıkıntısında onun için bekleyen Selese’nin yanma varınca durdu. Yanma uzandı ve öpüştüler.

“Seni seviyorum” dedi Reece. Tüm varlığı onun aşkıyla yanıyordu.

“Ben de seni seviyorum” diye cevapladı Selese.

İkisi de duvara döndü ve diğerleriyle birlikte kanyon duvarını tırmanmaya

devam ettiler. Tırmandılar, daha yükseğe, daha da yükseğe. Biraz sonra evlerinde olacaklardı. Reece buna inanamıyordu. Ev!

- DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
- ALTINCI BÖLÜM
- DOKUZUNCU BÖLÜM
  - ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
  - ON YEDİNCİ BÖLÜM
- ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
  - ON DOKUZUNCU BÖLÜM
- YİRMİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
  - YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
  - YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alistair, kaos halindeki savaş alanına doğru hızla ilerlemeye başladı. Etraflarını saran yaşayan ölü ordusuna karşı hayatları uğruna savaşan askerlerin içine girip çıkıp yolunu çiziyordu. Askerler hortlakları ve karşılığında hortlaklar da askerleri öldürürken inlemeler, feryatlar gökyüzünü dolduruyordu. Gümüş askerleri, MacGiller ve Silesialılar cesur bir şekilde savaşıyorlardı ama büyük oranda sayıları çok daha azdı. Öldürdükleri her yaşayan ölü karşılığında üç tane daha yenisi ortaya çıkıyordu. Kısa bir süre içinde, Alistair bütün insanlarının yok edileceğini görebiliyordu.

Alistair, hızını ikiye katladı. Tüm gücüyle koşuyordu. Ciğerleri titremeye devam ederken yaşayan ölülerden birisi yüzüne saldırıp koluna bir başka darbe vurup kanatmıştı. Onlarla savaşmak için durmadı. Argon'u bulmak zorundaydı.

Onu en son gördüğü yere, Rafi ile savaşırken sarf ettiği çaba sonucu güçsüz düştüğü o yöne doğru koşuyordu. Rafi'nin onu öldürmemiş olmasını diledi. Öldürmemiş olmalıydı ki onu uyandırabilsin ve kendisiyle birlikte tüm insanları yok edilmeden önce savaşı kazanabilsinler.

Önünde bir yaşayan ölü daha belirdi. Avucunu kaldırdı ve beyaz bir ışık topunu tam göğsüne saplayıp onu alt etti.

Beş tanesi daha ortaya çıktı ve tekrar avucunu kaldırdı. Ama bu sefer sadece bir ışık topu çıkartabildi. Diğer dört tanesi de ona yaklaşıyordu. Şaşırarak güçlerinin sınırlı olduğunu fark etti.

Alistair, ona doğru yaklaştıkça kendini saldırıya karşı hazırladı. Öfkeli bir ses duyup Krohn'u görebilmek için yukarı . baktığında, yanına gelip dişlerinin boğazına geçirmek üzereydiler. Yaşayan ölü bu sesle birlikte Krohn'a yöneldi ve Alistair fırsatı yakalamıştı. Bir tanesinin boğazına dirseğini geçirip onu alt etti ve koşmaya devam etti.

Alistair çaresiz bir şekilde kaosun ortasına doğru ilerliyordu. Hortlaklar sayıca artıyordu her dakika. İnsanları artık geri çekilmeye başlamıştı. Eğilerek ve sürünerek yoluna devam ederken, sonunda küçük bir alana vardı. Argon'u gördüğünü hatırladığı alandı burası.

Alistair hemen çaresizce etrafı kolaçan etti. Nihayet, bütün cesetlerin arasında onu buldu. Orada öylece uzanıyordu.

Zemine düşmüş ve bir topun içine yatıyordu. Küçük bir alandaydı ve belli ki diğerlerini uzak tutabilmek için bir çeşit büyü yapmıştı. Bilinçsizdi ve Alistair onun yanına gelirken hala yaşıyor olmasını diliyordu.

Yakınlaştıkça, Alistair kendini kuşatılmış gibi hissetti. Büyülü kalkanı koruyordu onu. Yanma çömeldi ve derin bir nefes aldı. Nihayet etrafındaki savaştan güvende bir yere gelmiş, fırtınanın gözlerinde bir süreliğine rahatlığı bulmuştu.

Ama Argon'a bakınca dehşetle doldu. Orada gözleri kapalı bir şekilde nefes almadan yatıyordu. Bir anda panikledi.

"Argon!" diye bağırdı. Titreyerek omuzlarını silkiyordu elleriyle. "Argon, benim. Alistair! Uyan! Uyanmak zorundasın!"

Etrafında dehşet bir savaş gerçekleşirken, Argon orada cevap vermeden uzanıyordu.

Alistair onu tekrar sarstı ama hala bir tepki yoktu.

Çaresizce düşünürken aklına bir fikir geldi. İki avucunu da onun göğsüne yasladı, gözlerini kapatıp odaklandı. İç enerjisini, artık içinde ne kadarı kaldıysa, çağırmayı denedi. Yavaş yavaş ellerinin ısındığını hissetti. Gözlerini açtığında, avuçlarından mavi bir ışığın çıktığını gördü. Tüm göğsüne ve omuzlarına yayılıyordu. Kısa sürede bütün bedenini kapladı. Alistair bir zamanlar öğrendiği hastalığı iyileştirmek için kullanılan eski bir büyü kullanıyordu. Onu yavaş yavaş tüketiyordu ve enerjinin vücudunu terk ettiğini hissedebiliyordu. Zayıfladıkça, Argon'un geri dönmesini umut ediyordu.

Harcadığı güçten dolayı yere, Argon'un yanma yığıldı. Hareket etmek için çok zayıf durumdaydı.

Bir hareket hissetti. Argon'un kımıldamaya başladığını görünce heyecanla doldu.

Argon kalktı ve ona döndü. Gözlerini Alistair'i korkutan bir derinlikle doluydu. Argon Alistair'e ifadesizce baktı. Sonra doğruldu, asasını aldı ve ayaklandı. Bir elini uzatıp Alistair'i tuttu ve hiç çaba harcamadan onu ayağa kaldırdı.

Argon elini tutunca, tüm enerjisinin tekrar geriye geldiğini hissediyordu.

“O nerede?” diye sordu Argon.

Ama Argon cevabını beklemedi. Sanki nereye gitmesi 50 / 342

gerektiğini biliyor gibiydi. Arkasını dönüp asası yanında savaşın en yoğun olduğu yere doğru yöneldi.

Alistair, Argon’un askerlerin içine dalmaktan çekinmediğini anlayamamıştı. Sonradan sebebin farkına vardı. Giderken etrafına büyülü bir çember kurmuştu. Her taraftan saldıran yaşayan ölüler, o çemberin içine giremiyordu. Alistair, Argon korkusuzca yürürken ona yakın duruyordu. Sanki güneşli bir günde bayırda gezinirmiş gibi hiç zarar görmeden savaşın içerisinde ilerliyorlardı.

İki tanesi savaş alanında karşılarına çıktı ama argon sessizliğini bozmadı. Uzun beyaz pelerini ve kapüşonuyla Alistair’in yetişmekte zorlandığı bir hızla ilerliyordu.

Nihayet, savaşın tam orta yerinde, meydanda Rafi’ye karşı durdu. Rafi hala orada bekliyordu. Binlerce yaşayan ölüyü, yerdeki yarıktan çağırırken iki kolunu iki yana açmış, gözlerini arkaya yatırmış bir şekilde duruyordu.

Argon bir avucunu başının üstüne kaldırdı, içini gökyüzüne doğrulttu ve gözlerini genişçe açtı. “RAFI!” diye meydan okurcasına haykırdı.

Tüm bu gürültüye rağmen, Argon’un haykırışı savaş alanını delmiş ve tepelerde yankılanmıştı.

Argon haykırınca, aniden bulutlar yukarıda parçalanmaya başladı. Gökyüzünden beyaz bir ışık huzmesi uçarak tam Argon’un avucunun içerisine geldi. Sanki cennetle bağlantı kuruyormuş gibiydi. Işık huzmesi giderek büyümeye başladı. Bir tornado gibi savaş alanını sarıyor ve etrafındaki her şeyi kapsıyordu.

Sonra muhteşem bir rüzgâr ve olağanüstü vınlama sesi gibi 51 / 342

bir gürültü yayıldı. Alistair, altındaki yüzey çok daha şiddetli bir şekilde sallanırken olanları inanamayarak izliyordu. O yerdeki kocaman yarık tam tersi yönde hareket etmeye ve yavaş yavaş kendini kapatmaya başlamıştı.

Kendi kendine kapanırken, düzinelerce yaşayan ölü yukarı çıkmaya çalışırken feryat ediyor ve parçalanıyordu.

Saniyeler içerisinde, yüzlerce yaşayan ölü yarık daha da küçüldükçe kayarak düşmeye devam ediyordu.

Yüzey son bir kez daha yerinden sarsıldı ve sonra oldukça sabit bir hale geldi. Yarık nihayet kapatmıştı kendini. Yüzey sanki hiçbir şey olmamış gibi yeniden bir bütün olmuştu. Yaşayan ölülerin o havayı dolduran korkunç feryatları, yerin altında sessizliğe gömülmüştü.

Sonra buz gibi bir sessizlik oldu. Savaşta anlık bir sersemlik ile herkes durmuş olanları izliyordu.

Rafi haykırarak bakışlarını Argon'a yöneltti.

"ARGON!" diye haykırdı.

Bu iki dev titan için son savaş anı gelmişti.

Rafi açık meydana doğru koştu, Kırmızı asasını havada tutuyordu. Argon bir an bile tereddüt etmedi ve Rafi yi karşılamak için saldırıya geçti.

İkisi tam ortada buluştu. İkisi de asalarını kafalarının üzerinde tutuyordu. Rafi asasını Argon'a indirdi ve argon da bunu engellemek için kendi asasını kaldırarak karşılık verdi. İkisi tam buluştuğunda parlak büyük beyaz bir ışık yükseldi. Argon karşı atak yaptı ama Rafi engel oldu.

İleri geri hareket ettikçe, atışa karşı atış, saldırıya karşı direnişle sürerken beyaz ışıklar her yerde savruluyordu. Yüzey onların her saldırısıyla birlikte sallanıyor ve Alistair havadaki devasal enerjiyi hissedebiliyordu.

Sonunda, Argon kendi açıklığını buldu, asasını aşağıdan yukarı doğru salladı ve böylece Rafi'nin asasını paramparça etti.

Yer tekrar çok şiddetli bir şekilde sarsıldı.

Argon bir adım geri attı, asasını iki eliyle başının üstüne kaldırdı ve tam Rafi'nin göğsüne doğru sapladı.

Rafi’den çok korkunç bir inleme sesi duyuldu. Çenesi açık kalırken ağzından binlerce yarasa fışkırıyordu. Gökyüzü bir anlığına simsiyah oldu. Cennetten gelen kalın siyah bulutlar Rafi’nin başının üzerine toplanmış ve yere doğru girdap gibi dönmekteydi. Bulutlar onu tamamıyla içine aldı ve yukarı doğru hızla çekti. Rafi havaya doğru çekilirken korkunç feryatlar ediyordu. Alistair’in hayal bile etmek istemediği bir kadere doğru yol alıyordu.

Argon orada öylece durdu. Çok zor nefes alıyordu. Her şey sessizliğe gömüldüğünde ve Rafi artık ölmüştü.

Yaşayan ölü ordusu feryatlara başladı, bir anda hepsi birden Argon’un gözleri önünde parçalara ayrılıyordu. Hepsi de kül yığınlarına dönüşüyordu. Kısa zamanda savaş alanı, Rafi’nin kötücül büyülerinden kalan binlerce kül yığını ile dolmuştu.

Alistair savaş alanını inceledi ve sadece bir mücadelenin savaşın sol bölgesinde devam etmekte olduğunu gördü. Meydanın karşısında, kardeşi Thorgrin babası Andronicus ile

savaşıyordu. Bu savaşın sonunda, bu kararlı iki adamdan birinin hayatını kaybedeceğini biliyordu: Babası ya da kardeşi. Sağ kalacak olan kişinin kardeşi olmasını diledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Luanda, Romulus’un ayaklarında yerde uzanırken, dehşet içinde İmparatorluk askerlerinin köprüyü işgal edip sevinç çığlıklarıyla Ring’e doğru geçişlerini izliyordu. Anayurdunu işgal ediyorlardı. Orada oturup izlemekten ve bu olanların kendi suçu olup olmadığını düşünmekten başka bir seçeneği yoktu. Kendine engel olamıyordu ama sanki Kalkan'm indirilmesinden kendini sorumlu hissediyordu.

Luanda kafasını çeviri ufka baktı. Sonu gelmeyen İmparatorluğu gördü ve kısa sürede milyonlarca İmparatorluk sürüsünün akın edeceğini biliyordu. İnsanları bitmişti artık, Ring bitmişti. Her şey sona ermişti.

Luanda gözlerini kapattı ve tekrar tekrar başını salladı. Gwendolyn’e ve

babasına karşı çok sinirli olduğu bir zaman vardı ve o zaman Ring'in yıkılmasını izlemekten zevk duyabilirdi. Ama bütün fikirleri değişmişti. Andronicus'un ihanetinden ve ona yaptıklarından sonra; başını tıraş ettikten, kendi insanlarının önünde onu darp ettikten sonra değişmişti fikirleri. Güç için kendi içinde ne kadar naif olduğunu ve yanlış düşündüğünü fark etmesini sağlamıştı. Artık, o eski hayatını geri alabilmek için her şeyi verirdi. Şimdi tek istediği huzur ve mutlulukla dolu bir hayattı. Artık hırs ya da güç için çabalamıyordu, artık hayatta kalmak ve yanlış şeyleri düzeltmek istiyordu.

Ama olanları izledikçe artık çok geç olduğunu anladı. Artık o sevgili anayurdu yok olmak üzereydi ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Luanda, kahkahayla ve hırlamayla karışık bir ses duydu ve yukarı baktı. Romulus, elleri kalçalarında olanları izliyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle uzun törpülenmiş dişlerini göstererek orada duruyordu. Kafasını arkaya attı ve güldü ve güldü. Halinden memnundu.

Luanda onu öldürmeyi arzuladı. Eğer elinde bir hançer olsaydı direk kalbine saplardı. Ama onu biliyordu, ne kadar yapılı olduğunu ve her şeye ne kadar dayanıklı olduğunu biliyordu. Hançer büyük ihtimalle bir delik bile açamazdı.

Romulus aşağı dönüp ona baktı ve gülümsemesi yüzünde ekşimeye döndü.

"Şimdi" dedi, "Seni yavaşça öldürmenin sırası"

Luanda değişik bir çarpışma sesi duydu ve Romulus'un belinde silahını çıkarmasını izledi. Kısa bir kılıca benziyordu ama dar konik bir ucu vardı. Kötücül bir silahtı, işkence için yapılmış gibiydi.

"Çok ama çok acı çekeceksin" dedi Romulus.

Silahını indirirken Luanda sanki her şeyi engelleyecekmiş gibi elleriyle yüzünü kapattı. Gözlerini kapatıp inlemeye başladı.

İşte o an çok garip bir şey oldu. Luanda inlerken onun inlemesinin yankısından bile büyük bir inleme duyuldu. Bir hayvanın inlemesiydi bu. Bir yaratık. İlkel bir kükreme. Hayatı boyunca duyduğu her şeyden çok daha kuvvetli ve yankılanan bir sesti. Gök gürültüsü gibi gökyüzünü parçalara ayırıyordu.

Luanda gözlerini açtı ve hayal kurup kurmadığını görmek için yukarı baktı.

Sanki Tanrı’nın kendisi inliyormuş gibi bir ses çıkıyordu.

Romulus da buz kesilmiş, gökyüzüne bakıyordu. Şaşkındı. Yüzündeki ifadeden, Luanda gerçekten bir şeyin olduğunu söyleyebilirdi, hayal kurmuyordu.

İkinci defa bu inleme tekrar duyuldu. İlkinden çok daha korkunçtu. Öylesine bir vahşilik ve güç yankılanıyordu ki Luanda bunun sadece bir şey olabileceğini fark etti.

Bir ejderha.

Gökyüzü parçalara ayrılırken, Luanda dehşet içinde iki devasal ejderhanın kafasının üzerinde kükremesini izledi. Şimdiye kadar gördüğü en büyük ve en korkutucu yaratıklardı. Güneşi karartıyor ve üstlerine doğru gölge olurken günü geceye çeviriyorlardı.

Romulus’un silahı ellerinden düştü ve ağzı şok içerisinde açık kaldı. Belli ki, böyle bir şeye daha önce tanıklık etmemişti. Özellikle yere bu kadar yakında ve kafalarına neredeyse 7 metre yakınlıkta uçan iki ejderha görmediği açıktı. Büyük kuyrukları altlarından sallanıyor ve tekrardan inledikçe sırtlarını kabartıp kanatlarını genişçe açıyorlardı.

İlk başta, Luanda kendini onlar tarafından öldürülmeye hazırladı. Ama yukarıdan hızla uçuşlarını izledikçe ve arkalarında bıraktıkları rüzgârı hissedince başka bir yere gittiklerini fark etti: Kanyonun ardına. Ring’e.

Ejderhalar askerlerin Ring’e doğru geçtiklerini görmüş ve Kalkan'ın indiğini fark etmiş olmalılar. Bunun da onların ring’e girebilmek için tek şansları olduğunu anlamışlar demek ki.

Ejderhalardan birisi ağzını açıp köprüdeki adamların üstüne 57 / 342

Yüzlerce İmparatorluk askerinin çığlıkları yükseldi ve haykırışları üzerlerine gelen büyük bir ateş duvarı şeklide göklere çıkıyordu.

Ejderhalar uçmaya devam etti. Köprüyü geçerken ateş püskürüyorlar ve Romulus’un tüm adamlarını öldürüyorlardı. Sonra Ring’e doğru uçmaya ve köprüye giren her İmparatorluk adamına arka arkaya ateş dalgası göndererek yok etmeye devam ettiler.

Dakikalar içerisinde, köprüde ya da Ring’in anakarasında İmparatorluktan kimse kalmamıştı.

Köprüye doğru yol alan, geçmek üzere olan ya da yolda duran hiçbir İmparator adamı devam etmeye cesaret edememişti. Onun yerine, geri kaçmaya ve gemilere geri koşmaya başladılar.

Romulus adamlarını izlemeye dönmüştü. Öfkeliydi.

Luanda orada oturmuş, buz gibi kesilmişken bunun tek şansı olduğunu fark etti. Romulus’un dikkati dağılmıştı. Geri dönmüş ve adamların peşinden gidip onları köprünün başına çekmeye çalışıyordu. Bu Luanda’nın anıydı.

Luanda ayağa kalktı, kalbi çok hızlı çarpıyordu. Geri dönüp köprüye doğru koşmaya başladı. Sadece birkaç önemli saniyesinin olduğunun farkındaydı. Eğer şanslıysa belki, sadece belki, Romulus fark etmeden yeteri kadar hızlı koşup diğer tarafa ulaşabilirdi. Eğer diğer tarafa ulaşırsa, anakaraya varması belki de Kalkan'ı tekrar yerine getirirdi.

Denemek zorundaydı. Ya şimdi ya da asla.

Luanda koştu ve koştu, o kadar zor nefes alıyordu ki düşünemiyordu bile. Bacakları titriyordu. Ayaklarının üzerinden tökezledi, bacakları ağır geliyordu, boğazı kurumuştu, devam ettikçe kolları düşüyordu, soğuk rüzgâr çıplak başına vuruyordu.

Daha da hızlı koştu, daha hızlı. Kalbi kulaklarından atıyordu. Kendi nefesinin sesi tüm dünyasını dolduruyor ve her şey belirsiz bir hale geliyordu. İlk haykırışı duyana kadar köprü boyunca iyi bir 50 metrelik alan gitmişti.

Romulus. Belki ki, kaçtığını fark etmişti.

Hemen arkasından atlar üzerinde yaklaşan adamların sesi geldi. Köprü boyunca onun peşinden geliyorlardı.

Luanda adamların kendine çok yaklaştıklarını fark edince hızını iyice artırdı. Ejderhalar tarafından yakılan ve bazılarından hala duman çıkan İmparatorluk adamlarının hepsinin cesetlerini geçiyor ve onlardan uzak durmaya çalışıyordu. Arkasından gelen at sesleri daha da artmaya başladı. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve mızraklarını yukarıya kaldırdıklarını gördü. O an Romulus’un

onu öldürmeyi amaçladığını biliyordu. Biliyordu, saniyeler içerisinde o mızraklar sırtına saplanacaktı.

Luanda ileriye baktı ve Ring'i gördü. Anakara, sadece birkaç adım ötesinde. Sadece 3 metre ötesindeydi ve başarabilmeliydi. Eğer sınırı geçerse, belki, sadece belki, Kalkan tekrar yerine gelip onu kurtarabilirdi.

Son adımlarını atmak üzereyken adamlar onu ezmek üzereydi. Atların sağır edici sesleri kulaklarında çınlıyor ve atlarlar adamların ter kokusunu alıyordu. Kendini hazırladı.

Her an sırtını hedef alan bir mızrak yiyeceğini biliyordu. Sadece birkaç adım gerisindeydiler. Ama onun da son adımlarıydı.

Çaresizliğin son perdesinde, tam da bir askerin elinde mızrağını kaldırdığını gördüğü anda Luanda kendini yere attı. Yere takla atarak düştü. Gözlerinin kenarından tam da onu hedef alan mızrağın havada süzüldüğünü gördü.

Luanda Ring'in anakarasına varır varmaz, sınır geçer geçmez aniden arkasında Kalkan yeniden aktif hale geldi. Birkaç inç arkasında olan mızrak havada parçalara ayrıldı. Ve onun arkasında, bütün askerler inlemeye başladı. Elleriyle yüzlerini kapatıyor ve alevler halince parçalara ayrılıyorlardı.

Saniyeler içerisinde, hepsi de birer kül parçasına dönmüştü.

Köprünün diğer ucunda ise Romulus duruyordu. Her şeyi oradan izlemişti. Haykırarak göğsünü yumrukladı. Bu bir ıstırap haykırışıydı. Yenilgiye uğramış birinin haykırışı. Kurnazlıkla yenilgiye uğratılmıştı.

Luanda oraya uzandı, çok zor nefes alıyordu, şok içerisindeydi. Yere uzandı ve uzandığı toprağı öptü. Sonra başını arkaya yaslayıp mutlulukla gülmeye başladı.

Başarmıştı. Artık güvendeydi.

ALTINCI BÖLÜM

Thorgrin açıklık alanda Andronicus'un karşısında durmuştu ve etrafı iki orduyla çevrilmişti. Herkes olduğu yerde duruyor, babayla oğlun bir kez daha karşılaşmasını izliyordu. Andronicus tüm heybetiyle Thor'a tepeden bakıyordu; bir elinde kocaman bir balta, diğerinde de bir kılıç vardı. Thor ona bakarken, kendisini ağır ve derin nefes alıp vermeye zorladı, duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Zihninin açık olması, bu adamla savaşırken odaklanması gerekiyordu. Tıpkı başka bir düşmanla savaştığı gibi. Kendisine babasıyla değil, en kötü düşmanıyla karşı karşıya olduğunu hatırlatması gerekti. Gwendolyn'i inciten, tüm halkına zarar veren, beynini yıkayan adam oydu. Ölmeyi hak deden adamdı.

Rafi ölüp de Argon kontrolü ele alınca, tüm yaşayan ölü yaratıklar toprağın altına geri dönmüştü ve artık bu son karşılaşmadan kaçınmanın bir yolu yoktu. Andronicus Thorgrin'le karşı karşıyaydı. Savaşın kaderini onlar belirleyecekti. Thor onun bu sefer kaçmasına izin vermeyecekti ve köşeye sıkışan Andronicus en sonunda oğluyla yüzleşmeye istekli gözüküyordu.

"Thornicus, sen benim oğlumsun," dedi Andronicus yankılanan sesiyle. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Ama ben sana zarar vermek istiyorum," dedi Thor Andronicus'un akıl oyunlarına kapılmayı reddederek.

"Thornicus, sen benim oğlumsun," dedi Andronicus bir kez daha Thor ona onu temkinle bir adım atarken. "Seni öldürmek istemiyorum. Silahlarını bırak ve bana katıl. Tıpkı önceden yaptığın gibi. Sen benim oğlumsun. Onların değil. Benim kanımı taşıyorsun, onlarınkini değil. Benim anavatanım senin anavatanın; Halka senin için sadece geçici bir yer. Sen benim halkımdansın. Bu insanların senin için hiçbir anlamı yok. Evine geri dön. İmparatorluğa geri dön. Her zaman istediğin baba olmama izin ver. Sen de benim her zaman istediğim oğul ol."

"Seninle savaşmayacağım," dedi Andronicus nihayet baltasını indirirken.

Thor onu yeteri kadar dinlemişti. Zihninin bu canavar tarafından etki altına alınmasına izin vermeden harekete geçmesi gerekiyordu.

Thor bir savaş çığlığı attı, kılıcını havaya kaldırdı ve iki eliyle Andronicus'un kafasına indirdi.

Andronicus şaşkınlıkla ona baktı, ama son anda yerdeki baltasını kapıp kaldırdı ve Thor'un darbesini engelledi.

İkisinin silahları birbirine kenetlenmiş durumdayken, Thor'un kılıcından kıvılcımlar çıktı; birbirlerinden sadece birkaç santim ötede durmuş inlerlerken, Andronicus Thor'un darbesini engellemeye devam etti.

"Thornicus," diye gürledi Andronicus. "Çok güçlüsün. Ama bu benim gücüm. Bunun sana ben verdim. Damarlarında benim kanım akıyor. Bu çılgınlığa bir son ver ve bana katıl!"

Andronicus Thor'u geri itince, Thor geriye doğru sendeledi.

"Asla!" diye bağırıp meydan okudu Thor. "Asla sana gir dönmeyeceğim. Benim için baba değilsin. Bir yabancısın. Babam olmayı hak etmiyorsun!"

Thor çığlık atarak tekrar saldırdı ve kılıcını aşağı indirdi. Andronicus bunu da engelledi ve bunu bekleyen Thor kılıcını tutarak kendi etrafında döndü ve Andronicus'un kolunu kesti.

Yarasından kanlar fışkıran Andronicus çığlık attı. Geriye doğru sendeledi, şaşkınlıkla Thor'a baktı, elini uzatıp yarasına elledi ve eline bulaşana kana baktı.

"Beni öldürmek istiyorsun," dedi sanki bunu ilk kez fark etmiş gibi. "Senin için yaptığın onca şeyden sonar."

"kesinlikle öldürmek istiyorum," dedi Thorgrin.

Andronicus ona dikkatle, yeni birisine bakıyormuş gibi baktı ve çok geçmeden bakışları hayret ve hayal kırıklığından öfkeli bir ifadeye büründü.

"O halde, sen de benim oğlum değilsin!" diye bağırdı. "Yüce Andronicus hiçbir şeyi iki kere sormaz!"

Kılıcını yere fırlattı, iki eliyle savaş baltasını kavradı, var gücüyle haykırdı ve Thor'a saldırdı. En sonunda, savaş başlamıştı.

Thor onun darbesini engellemek için kılıcını kaldırdı, ama darbe öylesine şiddeti bir biçimde indi ki, Thor şok içinde kılıcının ikiye bölündüğünü gördü.

Thor hemen harekete geçti ve darbe üstüne inmeye devam ederken yana kaydı; balta onu sadece sıyırıp geçti, bir santim kadar yanından yere inerken öylesine yakındı ki Thor rüzgârın omzunu okşadığını hissetti. Babası daha önceden karşılaştığı tüm savaşçılardan güçlüydü, inanılmaz bir güce sahipti ve Thor onu yenmenin kolay olmayacağını biliyordu.

Babası hızlıydı da... Bu ikisi ölümcül bir bileşimdi. Şimdi, bir de silahı da kalmamıştı.

Andronicus yine tereddüt etmeden döndü, yana hamle yaptı ve Thor'u ikiye bölmeye çalıştı.

Thor havaya sıçradı, ta Andronicus'un başının üstünden geçti, havada bir takla attı ve iç güçlerinin ona güç vererek yükseğe sıçramasını ve Andronicus'un arkasına konmasını sağladı. İki ayağının üstüne düştü, uzanıp yerden babasının kılıcını aldı, döndü ve Andronicus'un sırtına doğru savurdu.

Ama Andronicus öylesine hızlıydı ki, bu darbeye de hazırlıklıydı. Kendi etrafında dönüp darbeyi savuşturdu. Thor iki metal kılıcın çarpışmasının yarattığı etkiyi tüm bedeninden hissetti. Andronicus'un kılıcı en azından darbeye dayanmıştı; kendi kılıcından daha sağlamdı. Babasının kılıcını elinde tutmak, özellikle de ona karşı savaşırken tuhaf histi.

Thor döndü ve kılıcı bir yandan Andronicus'un omzuna indirdi. Andronicus'un bunu da engelledi ve baltayı Thor'a savurdu.

Böylece, saldırıp darbeleri engelleyerek bir ileri bir geri savaşmaya devam ettiler. Thor Andronicus'u gerilemeye zorladı, bunun ardından Andronicus da aynı şeyi yaptı.

Etrafta kıvılcımlar uçuşuyor, iki silah büyük bir hızla hareket ederken, ışığın altında parıldıyordu; çıkardıkları kulakları sağır edici sesler savaş alanında yankılanıyordu ve iki ordu büyülenmiş gibi bu manzarayı izliyordu. İki muhteşem savaşçı birbirlerini açıklık alanda bir ileri bir geri gidiyor, ikisi de bir santim bile avantaj kazanamıyordu.

Thor kılıcı tekrar indirmek üzere kaldırdı, ama bu sefer Andronicus onu öne

adım atıp göğsüne tekme atarak şaşırttı.

Thor geriye uçup sırt üstü yere devrildi.

Andronicus öne atılıp baltayı yere indirdi. Thor yuvarlanarak yana kaçtı, ama yeteri kadar hızlı hareket edemdi; balta Thor'un kolunun üst kısmını sıyırdı ve biraz kan akacak kadar kesti. Thor çığlık attı, ama yine de döndü, kılıcını savurdu ve Andronicus'un baldırını kesti.

Andronicus sendeleyip bağırdı; Thor derhal ayağa kalktı ve ikisi de yaralı vaziyette birbirlerine baktı.

"Senden daha güçlüyüm, oğlum," dedi Andronicus. "Pes et. Druid güçlerin bana işlemez.

Artık sadece sana karşı ben varım, erkek erkeğe, kılıç kılıca kaldık. Bir savaşçı olarak da senden daha iyiyim. Bunu biliyorsun. Teslim olursan, seni öldürmem."

Thor kaşlarını çattı.

"kimseye teslim olmam. Hele sana asla!"

Thor kendisini Gwendolyn'i, Andronicus'un ona yaptığı şeyi düşünmeye zorladı ve öfkesi şiddetlendi. Thor onun işini sonsuza dek bitirmeye ve o berbat yaratığı cehenneme geri yollamaya niyetliydi.

Thor son bir güçle, canhıraş bir savaş çığlığı attı. Kılıcını sağa ve sola indirdi, o kadar hızlı salladı ki zor zapt etti;

Andronicus adım adım gerilerken bile her hamlesini engelledi. Bu şekilde savaşmaya devam ettiler; Andronicus oğlunun o kadar büyük bir gücü o kadar uzun süre sergilemesi karşısında şaşırmış gibiydi.

Thor Andronicus'un kolları yorulduğu anda istediği fırsatın karşısına çıktığını fark etti. Baltaya nişan alıp isabet ettirdi ve

Andronicus'un elindeki baltayı düşürmeyi başardı. Andronicus şok içinde baltanın havada uçuşunu izledi. Thor hemen babasının göğsüne bir tekme atıp onu sırt üstü yere düşürdü.

Thor onun kalkmasına fırsat vermeden öne adım attı ve tek ayağını boğazına dayadı. Onu yere mıhladıktan sonra tepeden ona baktı.

Tüm savaş alanı Thor onun tepesinde dururken ve kılıcının ucunu boğazına dayamışken onlara bakıyordu.

Ağzından kanlar akan Andronicus sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

“Bunu yapamazsın, oğlum. Bu, senin en zayıf yönün. Beni seviyorsun. Tıpkı benim sana karşı olan zaafım gibi. Seni asla öldüremem. Ne şimdi, ne de sonra. Tüm bu savaş boşa. Beni bırakacaksın. Çünkü ikimiz aynıyız.”

Thor ona bakarken, babasının etrafındaki insanlara yaşattığı acıları ver verdiği zararı düşündü. Onu öldürmemenin bedelinin ne olacağını düşündü. Merhametin bedelini düşündü. Bunun bedeli sırf Thorgrin için değil, sevdiği ve önemsediği herkes için çok büyüktü. Thor yanma bakınca, vatanını istila etmiş on binlerce İmparatorlu askeri gördü. Hepsi orada halkına saldırmaya hazır bir halde bekliyorlardı. Babası da onların lideriydi. Thor onu öldürmeyi vatanına borçluydu. Gwendolyn’e borçluydu. Ama en çok da kendisine borçluydu. Bu adam kan bağı yüzünden babası olabilirdi, ama o kadardı. Kelimenin başka bir anlamıyla babası değildi. Kan tek başına bir kişinin bir baba olmasını sağlamazdı.

Thor kılıcını ta havaya kaldırdı ve muazzam bir çığlıkla aşağı indirdi.

Gözlerini kapatıp açtı, ama kılıcının Andronicus’un başının hemen yanma, zemine saplandığını gördü. Thor kılıcı orada bırakıp geri çekildi.

Babası haklı çıkmıştı: Onu öldürememişti. Her şeye rağmen, savunmasız bir adamı öldürememişti.

Thor sırtını babasına çevirdi ve halkına, Gwendolyn’e döndü. Savaşı kazandığı belliydi; vermek istediği mesajı vermişti. Şimdi, Andronicus bir parça onura sahipse artık eve dönmekten başka bir seçenek bulamazdı.

“THORGRIN!” diye bağırdı Gwendolyn.

Thor arkasını döndü ve şok içinde Andronicus’un baltasının doğrudan kafasına doğru geldiğini gördü. Son anda eğildi ve balta başının üstünden uçup gitti.

Ama Andronicus yeteri kadar hızlıydı; derhal kendi etrafında dönüp savaş eldivenini elinin tersiyle Thor'un çenesine indirdi ve onu elleriyle dizlerinin üstüne düşürdü.

Thor kaburgalarında feci bir ezilme hissetti. Andronicus çizmesiyle karnına bir tekme atıp onu yana yuvarlamış, nefessiz bırakmıştı.

Thor elleriyle dizlerinin üstünde nefes nefese kalmıştı; ağzından kanlar damlıyordu, kaburgalarından müthiş bir acı hissediyordu ve ayağa kalkacak gücü toparlamaya çalışıyordu. Gözünün ucuyla Andronicus'un öne adım atıp gülümsediğini ve iki eliyle baltasını havaya kaldırdığını gördü. Thor onun baltayı doğrudan kafasını kesmek üzere nişan aldığını fark etmişti. Kan çanağına dönmüş gözleriyle Andronicus'un onun gibi merhametli davranmayacağını görebiliyordu.

"Bunu otuz sene önce yapmalıydım," dedi Andronicus.

Tüyler ürpertici bir savaş çığlığıyla baltayı Thor'un çıplak boynuna savurdu.

Ama Thor henüz pes etmemişti; gücünü son kez toparlayarak hissettiği tüm acıya rağmen ayağa fırladı; babasına saldırıp onu kaburgalarından yakaladı ve sırt üstü yere itti.

Thor babasının üstüne düştü, debelenerek onu yerde tuttu ve çıplak elleriyle ona karşı koymaya hazırlandı. Savaş bir güreş karşılaşmasına dönüştü. Andronicus uzanıp Thor'un boğazını kavradı. Thor onun ne kadar güçlü olduğuna hayret etti. Boğulurken nefes alamadığını fark etti.

Çaresizlik içinde belindeki hançerini aradı. Bu kraliyet hançerini ona ölmeden önce Kral MacGil vermişti. Thor hızla nefessiz kalıyordu ve hançeri hemen bulamazsa öleceğini biliyordu.

Son nefesinde bulmayı başardı. Hançeri havaya kaldırdı ve iki eliyle Andronicus'un göğsüne indirdi.

Andronicus irkildi, nefes almaya çalıştı, gözleri bir ölüm bakışıyla yerinden çıkacakmış gibi oldu, ama doğrulup oğlunun boynunu sıkmaya devam etti.

Thor havasızlıktan gözünün önünde benekler uçuştuğunu görüyor ve güç kaybediyordu.

En sonunda, Andronicus ağır ağır ellerini gevşetti ve kolları iki yanma düştü. Gözleri yana kaydı ve hareketsiz kaldı.

Oracıkta donakaldı. Ölmüştü.

Thor babasının gevşek elini boynundan geçip nefes almaya çalıştı; kesik nefesler alıp öksürürken babasının cansız bedeninin üstünden yana kaydı.

Tüm bedeni sarsılıyordu. Babasını öldürmüştü. Bunu yapabileceğine hiç ihtimal vermemişti.

Etrafına bakınca iki ordunun savaşçılarının şok içinde ona baktıklarını gördü. Bedenine muazzam bir ılıklığın yayıldığını, adeta içinde inanılmaz bir değişimin gerçekleştiğini, sanki kötü bir yanını yok ettiğini hissetti. Kendisini değişmiş, hafiflemiş hissetti.

Derken, gökten gök gürültüsünü andıran bir ses duydu ve başını kaldırınca Andronicus'un cesedinin üstünde siyah renkli ufak bir bulutun belirdiğini gördü; buluttan iblisleri andıran ufak ve kapkara gölgeler bir hortum gibi aşağı indi. Bunlar babasının etrafında döndü, etrafını tamamıyla sardı ve uluyarak bedenini ta bulutun içinde yok olana dek yukarı taşıdı. Thor hayretle olanları izledi ve babasının ruhunun hangi cehenneme götürüldüğünü merak etti.

Başını kaldırınca, on binlerce askerden oluşan İmparatorluk ordunun intikam ateşiyle yanarak ona baktığını gördü. Yüce Andronicus ölmüştü. Ama adamları hala oradaydı. Thor ve Halka'nın savaşçıları bala yüze karşı bir durumundaydı.

Savaşı kazanamamışlardı, ama bir başka savaşı kaybetmek üzereydiler.

Erec, Kendrick, Srog ve Bronson Thor'un yanına gelip kılıçlarını çekerken, hep birlikte bakışlarını İmparatorluk ordusuna diktiler. İmparatorluk ordusunun orada borazanlar öttü ve Thor son bir kez savaşmaya hazırlandı. Kazanamayacağını biliyordu. Ama en azından şanlarıyla ve şerefleriyle hep birlikte öleceklerdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Reece, Selese, Illepra, Elden, Indra, O'Connor, Conven, Krog ve Serna'nın yanında yürüyordu; dokuz kişilik grupları saatlerdir, Kanyon'dan çıktıklarından beri batıya doğru yol alıyordu. Reece ileride bir yerde, halkını ölü ya da

diri göreceğini biliyordu ve onları bulmaya kararlıydı.

Yerle bir olmuş, gözün alabildiğince ejderhanın nefesiyle küle dönmüş cesetlerle ve onları didikleyen kuşlarla kaplı alanlardan geçerken hayretle etrafına bakındı. Binlerce İmparatorluk askerinin cesedi ufku kaplamıştı ve bazılarının üstünden hala dumanlar çıkıyordu. Bedenlerinden yükselen dumanlar havayı sarmıştı; mahvolmuş toprakları tahammül edilemeyecek kadar berbat leş gibi bir koku kaplamıştı. Ejderhanın efesiyle ölmeyenlerse İmparatorluğa karşı yapılan savaşta ölmüştü. Cesetlerin arasında MacGil ve McCloud askerleri de vardı; kocaman kasabalar dümdüz olmuştu ve her yer moloz öbekleriyle kaplıydı. Reece başını salladı: Bir zamanlar bolluk bereket içinde olan o topraklar artık savaşla yerle bir olmuştu.

Kanyon'dan çıktıklarından beri, Reece ve diğerleri evlerine, Halka'nın MacGil tarafına dönmek için uğraşıyorlardı. At bulamadıkları için, ta McCloud tarafından Highlands'i aşmışlar, diğer tarafa geçmişlerdi ve o sırada, en sonunda MacGil bölgesine girmişlerdi. Ama yıkımdan ve felaketten başka bir şey göremiyorlardı. Etraflarındaki manzaradan ejderhaların İmparatorluk birliklerini öldürdükleri belliydi. Reece buna minnettardı. Ama hala halkını ne durumda bulacağını bilmiyordu. Halka'daki herkes ölmüş müydü? O ana dek edindiği izlenim buydu. Herkesin iyi olup olmadığını öğrenmek için can atıyordu.

Ölülerle ve ejderhaların ateşleriyle ölmemiş yaralılarla ve ölülerle dolu her vardıkları savaş alanında, Illepra ve Selese cesetten cesede gidiyor, onları çeviriyor ve kontrol ediyordu. Bunu sadece meslekleri yüzünden yapmıyorlardı; Illepra'nın bir amacı daha vardı: Reece'in kardeşi Godfrey'i bulmak.

Reece de bunu istiyordu.

"Burada yok," dedi Illepra bir kez daha ayağa kalkarak. 0 alandaki son cesedi de çevirmiş, suratında büyük bir hayal kırıklığı belirmişti.

Reece Illepra'nın kardeşini ne kadar çok önemsediğini görebiliyordu ve buna son derece duygulanmıştı. Reece de onun iyi olduğunu ve hayatta olduğunu umuyordu... Ama etraftaki binlerce cesede baktığında, öldüğünü düşünmeden edemiyordu.

Yola devam edip bir başka engebeli Alana, bir dizi tepeye daha vardılar; orada ufuktaki bir başka savaş alanında binlerce ceset daha vardı. Oraya yöneldiler.

Yürürlerken Illepra sessizce ağlamaya başladı. Selese elini onun bileğinin üstüne koydu.

“O, hayatta,” dedi. “Endişelenme.”

Reece yanma gidip onu teselli etmek için elini omzuna koydu. Illepra’nın haline üzülmüştü.

“Kardeşimle ilgili tek bir şey biliyorsam, onun hayatta kalanlardan olduğudur,” dedi, “her zorlu durumdan sıyrılmasını bilir. Ölümden bile. Yemin ederim ki öyle. Godfrey çoktan bir meyhane bulmuş, sarhoş oluyordur.”

Illepra gözyaşları arasında güldü ve suratını sildi.

“umarım,” dedi. “İlk kez, umarım ki bir yerde sarhoş oluyordur.”

Kasvetli yürüyüşlerine çorak diyarlarda sessizce deva ederlerken, her biri kendi düşüncelerine dalmıştı. Reece’in gözlerinin önünden Kanyon’daki manzaralar geçiyordu ve bunu engelleyemiyordu. Ne kadar çaresiz bir durumda kaldıklarını düşündü ve Selese’ye minnet duydu; Selese doğru anda ortaya çıkmamış olsaydı, hala orada olurlardı ve kesin kes ölürlerdi.

Reece elini uzatıp Selese’nin elini tutu ve ikisi birlikte yürürlerken gülümsedi. Reece Selese’nin ona karşı hissettiği sevgiyle ve bağlılıkla, sırf onu kurtarmak için tüm kırlık alanı aşma azmiyle duygulanmıştı. Ona karşı müthiş bir aşk hissetti ve bunu ona söyleyebileceği ve yalız kalabilecekleri bir anı iple çektiğini hissetti. Çoktan hayatını onunla geçirmek istediğine karar vermişti. Kimseye hissetmediği kadar büyük bir bağlılık hissediyordu ve yalnız kaldıkları anda ona evlenme teklif etmeye kararlıydı. Ona annesinin yüzüğünü verecekti. Annesi bunu ona hayatının aşkını bulduğunda vermesi için hediye etmişti.

“Halka’yı sırf benim için aştığına inanamıyorum,” dedi ona. Selese gülümsedi.

“O kadar da uzak değildi.”

“Uzak değil miydi? Her yanında savaşılan bir ülkeyi geçebilmek için hayatını tehlikeye attın. Sana borçluyum.

Hem de kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar.”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hayatta olduğuna 73 / 342

“Hepimiz sana borçluyuz,” diye araya girdi Elden. “Hepimizi kurtardın. Sen olmasaydın, hepimiz Kanyon’un derinliklerinde kalmıştık.”

“Konu hazır borçlu olmaktan açılmışken, seninle bir şey konuşmak istiyordum,” dedi Krog Reece’e. Topallayarak yanma gelmişti. Illepra Kanyon’un tepesinde bacağını sardığından beri, en azından güçlükle de olsa tek başına yürüyebiliyordu.

“Beni orada birden fazla kurtardın,” dedi Krog. “Bana sorarsan çok aptalcaydı, ama bunu yine de yaptın. Ama sakın sana borçlu olduğumu düşünme.”

Reece Krog’un kaba laflarına ve beceriksiz teşekkür etme girişimine boş bulundu.

“Bana hakaret mi ediyorsun, teşekkür mü ediyorsun anlayamadım,” dedi.

“Kendi bildiğim gibi konuşuyorum. Bundan böyle, sırtını kollayacağım. Senden hoşlandığım inçi değil, bunu yapmam gerektiğini hissettiğim için.”

Reece başını salladı; Krog onu her zaman şaşırtıyordu.

“Merak etme, ben de senden hoşlanmıyorum.”

Hep birlikte yürümeye devam ettiler; hepsi rahatlamıştı, hayatta olduklarına, yeryüzünde olduklarına ve Halka’nın o tarafında olduklarına memnundu... Sessizce, diğerlerinden uzakta, kabuğuna çekilmiş vaziyette yürüyen Conven hariç. İmparatorlukta ikizi öldüğünden beri öyleydi. Hiçbir şey,

74 / 342

hatta ölümden kurtulmuş olmak bile onu kendisine getirememişti.

Reece olanları düşününce, Conven’in kendini orada nasıl hiç düşünmeden tehlikeye attığını ve bir kez aha başkalarını kurtarayım darken ölmekten kıl payı kurtulduğunu hatırladı. Reece acaba bunun sebebi başkalarını kurtarmaktan ziyade ölmek istemesi mi diye düşünmeden edemedi. Bu durum onu endişelendiriyordu. Onun o kadar mesafeli, derpesif olmasından hoşlanmıyordu.

Reece onun yanma gitti.

“Orada muhteşem savaştın,” dedi.

Conven omuzlarını silkip yere bakmakla yetindi.

Reece sessizce yürürlerken söyleyecek bir şey buluşmak için kafa patlattı.

“Buraya geri döndüğün için mutlu musun? Özgür olduğun için mutlu musun?” dedi Reece.

Conven döndü ve boş bir ifadeyle ona baktı.

“Evime geri dönmedim. Özgür de değilim. Kardeşim öldü. Ayrıca, onsuz yaşama hakkım yok.”

Reece bu sözleri duyunca buz kestiğini hissetti. Belli ki Conven hala yastaydı; bunu bir şeref rozeti gibi de içinde taşıyordu. Conven boş bakışlarıyla bir yaşayan ölüden farksızdı. Reece bir zamanlar bakışlarının sevinç olduğunu hatırladı. Derin bir hüzne boğulduğunu görebiliyordu ve bunun asla geçmeyebileceği gibi kötü bir hisse kapıldı. Conven’e ne olacak diye düşündü. Hayatında ilk kez, onun başına iyi bir şey

Yürüdükçe yürüdüler; aradan saatler geçti ve omuz omuza cesetlerle kaplı bir savaş alnına daha vardılar. Illepra ve Selese eve diğerleri yayılıp cesetten cesede yürüdüler, onları çevirdiler ve Godfrey’i aramaya koyuldular.

“Bu alanda daha çok MacGil askerleri var,” dedi Illepra umutla. “Ejderha alevinden de ölmemişler. Belki de Godfrey buralardadır.”

Reece başını kaldırınca binlerce ceset gördü ve Godfrey orada olsa bile onu bulup bulamayacaklarını düşündü.

Reece de diğerleri gibi tek başına cesetten cesede gitti ve onları çevirdi. Kendi halkının insanlarının suratlarını gördü; bazılarını tanıyordu, bazılarını da tanımıyordu, ama tanıdıkları birlikte savaştığı, babası için savaşmış kişilerdi. Reece vatanını bir veba gibi saran felakete hayret etti ve bunun artık gerçekten sona ermiş olmasını diledi. Ona bir ömür boyu yetecek kadar savaş ve ceset görmüştü. Artık barış dolu bir hayat yaşamaya, kendisine gelmeye ve yerle bir olan yerleri yeniden inşa etmeye hazırdı.

“BURADA!” diye bağırdı Indra heyecan dolu bir sesle. Birsinin tepesinde durmuş ona bakıyordu.

Illepra dönüp derhal yanma gitti ve diğerleri de oraya yöneldi. Illepra yerde yatan kişinin yanma çömeldi ve yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Reece de yanma çömelip, hayretle erkek kardeşine baktı.

Godfrey.

Şişkin karnı daha da belirgindi, tıraşsızdı, gözleri kapalıydı,

suratı fazla solgundu ve elleri soğuktan mosmor kesilmişti. Ölmüş gibi gözüküyordu.

Illepra eğilip onu tekrar tekrar sarstı, ama Godfrey yanıt vermedi.

“Godfrey! Lütfen! Uyan! Benim! Illepra! GODFREY!”

Onu sarsmaya devam etti, ama Godfrey uyanmadı. En sonunda, çaresizlik içinde diğerlerine döndü ve kemerlerine baktı.

“Şarap!” diye bağırdı O’Connor’a.

O’Connor belindeki çantadan şarabı alıp ona Verdi.

Illepra bunu Godfrey’in suratına tutup dudaklarına damlattı. Başını kaldırıp ağzını açtı ve birkaç damla diline akıttı.

Godfrey aniden tepki verip dudaklarını yaladı ve şarabı yuttu.

Öksürüp doğruldu, şarabı kaptı ve gözlerini açmadan kana kana tek dikişte hepsini bitirdi. Gözlerini yavaşça çatı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Şaşkın ve aklı karışmış bir halde etrafına bakınıp geğirdi.

Illepra sevinçle bir çığlık attı ve eğilip ona sıkı sıkı sarıldı. “Hayattasın!” diye bağırdı.

Reece kardeşi şaşkınlıkla ama gayet sağlıklı bir halde etrafına bakınırken derin bir oh çekti.

Elde ve Sema Godfrey’in kollarının altından tutup onu ayağa kaldırdılar.

Godfrey ilk başlarda sendeleyerek durdu ve

şaraptan uzunca bir yudum daha alıp yine elini tersiyle ağzını sildi.

Boş bakışlarla etrafına bakındı.

“Neredeyim?” diye sordu. Uzanıp başını ovuşturdu. Başında kocaman bir şişlik vardı; acıyla gözlerini kıstı.

Illepra şişliği ustaca kontrol etti, elini başında ve saçlarındaki kurumuş kanların üstünde gezdirdi.

“Yaralanmışsın,” dedi. “Ama kendinle gurur duyabilirsin: Hayattasın. Güvendesin.”

Godfrey düşecek gibi olunca, diğerleri onu hemen tuttular.

“Ciddi bir yaralanma değil,” dedi Illepra şişliğe bakarak, “ama dinlenmen gerek.”

Belindeki çantadan bir bandaj çıkardı ve güzelce başının etrafına doladı. Godfrey irkileli ve ona baktı. Sonra, etrafına bakınıp alandaki cesetleri gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Hayattayım,” dedi. “İnanamıyorum.”

“Başardın,” dedi Reece ağabeyinin omzunu mutlulukla sıkarak. “Başaracağına emindim.”

Illepra kollarını boynuna dolayıp ona sarılınca, Godfrey de ağır ağrı ona sarıldı.

“Demek bir kahraman olmak böyle bir his,” dedi Godfrey. Diğerleri bunu duyunca güldü. “Bana böyle daha çok içki verin, belki o zaman daha çok kahramanlık yaparım.”

Godfrey şaraptan yine uzunca bir yudum aldı ve en sonunda dengeli ayakta durmasına yardım eden Illepra’ya yaslanarak ve kolunu omzuna atarak onlarla birlikte yürüyecek hale geldi.

“Diğerleri nerede?” diye sordu Godfrey yürürlerken.

“Bilmiyoruz,” dedi Reece. “Batı’da bir yerde olduklarını umuyoruz. Oraya doğru gidiyoruz. Kraliyet Sarayı’na ulaşmaya çalışıyoruz. Kimlerin geride kaldığını görmek istiyoruz.”

Reece bunları söylerken yutkundu. Ufka baktı ve halkının Godfrey’yle aynı kaderi paylaştığını umdu. Thor’u, kız kardeşi Gwendolyn’i, kardeşi Kendrick ve sevdiği daha birçok kişiyi düşündü. Ama İmparatorluk ordusunun büyük bir kısmının hala ileride olduğunu biliyordu ve gördüğü yaralıların ve ölülerin sayısından daha en kötüsüyle henüz karşılaşmadıklarını tahmin ediyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thorgrin, Kendrick, Erec, Srog ve Bronson İmparatorluk ordusuna karşı tek bir duvar gibi duruyorlardı; askerleri arkalarındaydı, silahlarını kaldırmışlardı ve İmparatorluk birliklerini yok etmeye hazırlardı. Thor bunun bir ölüm saldırısı, hayattaki son savaşı olacağını biliyordu, ama endişeli değildi. Orada, düşmana karşı savaşarak, ayaklarının üstünde, kılıcı elinde, asker arkadaşları yanı başında savaşacak ve vatanını koruyacaktı. Yaptıklarını ve kendi halkına karşı savaşmasını telafi etmesi için bir şansı olacaktı. Hayatta bundan daha fazla istediği bir şey yoktu.

Thor Gwendolyn’i düşündü ve keşke onun için daha fazla vakti olsaydı diye düşündü. Steffen’ın onu sağ salim oradan kaçırdığını ve cephenin ardında güvende olduğunu umdu. Var gücüyle savaşmaya, elimden geldiğinde çok İmparatorluk askeri öldürmeye niyetliydi. Bunu sırf Gwen’e bir şey olmasın diye yapacaktı.

Thor orada dururken korkusuz, cesurca orada duran ve savaşmaya hazır asker kardeşlerinin gücünü hissedebiliyordu. Bunlar krallığın en iyi savaşçıları, Gümüş’ün, MacGiller’in ve Silesialılar’ın en iyi şövalyeleriydi. Hepsi birlik olmuştu ve kötü şartlara rağmen hiçbiri korkuyla geri çekiliyordu. Hepsi de vatanlarını korumak için canını vermeye hazırdı. Hepsi şerefe ve özgürlüğe canlarından daha fazla değer veriyordu.

Thor İmparatorluk borazanlarının düşman askerlerin saflarında çaldığını duydu ve sayısız askerin düzgün gruplar halinde dizildiğini gördü. Karşısındakiler disiplinli, acımasız ve hayatları boyunca savaşmış komutanları olan askerlerdi. Liderlerinin ölümü karşısında savaşa devam etmek için eğitim almış

iyi yağlanmış bir makineyi andırıyorlardı. Yeni ve

isimsiz bir imparatorluk komutam öne çıktı ve birliklerin başına geçti. Düşman askerleri çok kalabalıktı ve Thor onları o kadar az adamla yenemeyeceklerini biliyordu. Ama artık bunun bir önemi kalmamıştı. Ölseler de fark etmezdi. Asıl mesele, nasıl ölecekleriydi. Gerçek erkekler gibi ayaklarının üstünde, son bir kahramanca çarpışmada öleceklerdi.

“Onların bize gelmesini mi bekleyelim?” diye sordu Erec bağırarak. “Yoksa onlara MacGil karşılamasını mı sunalım?”

Thor diğerleri gibi gülümsedi. Ufak bir ordunun daha büyük bir orduya saldırması gibi bir şey yoktu. Hem tehlikeliydi, hem de yürekliliğin en üst aşamasıydı.

Thor ve adamları hep birlikte aniden bir savaş çığlığı attılar ve saldırıya geçtiler. Hızla koşarak iki ordu arasındaki mesafeyi kapatmaya başladılar; savaş çığlıkları etrafta yankılanırken askerleri de hemen peşlerindeydi. Thor kılıcını havaya kaldırmış, kalbi gümbür gümbür atarken ve buz gibi bir rüzgâr suratını döverken kardeşlerinin yanında koşuyordu. İşte, savaş böyle bir şeydi. Ona hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu.

İki ordu saldırıya geçti ve birbirlerini öldürmek için ellerinden geldiğince hızla öne atıldı. Birkaç saniyede savaş alanının ortasında silahları muazzam bir ses çıkarıp çarparken bir araya geldiler.

Thor kılıcını dört bir yana savuruyor, kendisini uzun ve kısa mızraklı düşman askerlerinin ilk sırasına atıyordu. Thor ona fırlatılan ilk mızrağı ikiye ayırdı ve askeri böğründen yaraladı.

Bir sürü mızrak üstüne doğru gelirken, Thor eğilip bunlardan kurtuldu; kılıcını her yöne sallayıp mızrakları büyük bir çatırtıyla ikiye ayırdı. Yoluna çıkan her askere tekme de dirsek atarak etkisiz hale getirdi. Savaş eldiveninin tersiyle birkaçına burdu ve bir askerin apış arasına bir tekme attı; bir diğerinin çenesine dirseğini indirdi, bir başkasına kafa attı, bir askeri kılıçla kesti ve hızla arkasına dönüp birini daha kılıçla hakladı. Birlikler birbirine çok yakındı ve neredeyse teke tek savaşıyorlardı. Thor tek kişilik bir makine gibi onlardan ok daha üstün ordunun kese biçe ilerliyordu.

Etrafındaki kardeşleri de aynı şekilde inanılmaz bir hızla, güçle, kuvvetle ve

ruhla savaşıyorlardı. Düşman askerleri onlardan kat kat fazla olduğu halde, kendilerini daha kalabalık olan orduya atıyor, bitmek tükenmek bilmez İmparatorluk askerlerini keserek ilerliyorlardı. Kimse tereddütlü davranmıyor, kimse geri adım atmıyordu.

Thor'un etrafındaki binlerce asker yüz binlerce düşman askeriyle karşılaştı; askerler tek tek inanılmaz derecede şiddetli ve Halka'nın kaderini belirleyecek bir karşılaşmada savaşırlarken çığlıklar atıp inliyorlardı. Sayıca onlardan epeyi üstün olan güçlere rağmen, Halka'nın askerleri hız kazanıyor, İmparatorluğu geride tutuyor, hatta onları gerilemeye zorluyordu.

Thor bir İmparatorluk askerinin elinden bir zinciri kaptı, onu geriye doğru tekmeledi, zinciri hızla çevirdi ve adamın miğferinin yan tarafına indirdi. Sonra bunu havada geniş bir daire çizecek gibi tekrar çevirdi ve birkaç askeri daha yere yıktı. Zinciri kalabalığın arasına fırlatınca, daha da çok askeri hakladı.

Sonra, kılıcını kaldırdı ve teke tek savaşa geri döndü; kolları ve omuzları yorulana dek kılıcını her yöne salladı. Bir ara, biraz fazla yavaş hareket edince, bir asker kılıcını kaldırıp üstüne indirdi. Thor çok geç kalarak ona döndü, kendisini darbeye ve yaralanmaya hazırladı.

Thor bir hırlama sesi duydu ve Krohn fişek gibi yanından geçip havaya sıçradı; çenesini askerin boğazına geçirip onu yere devirdi ve Thor'un hayatını kurtardı.

Teke tek savaşarak aradan saatler geçti. Thor ilk başlarda başarılı oldukları için cesaretlenmiş olsa da, aradan saatler v geçtikçe bu savaşın boşa olduğu ve sadece kaçınılmaz sonu geciktirdikleri belli oldu. Ne kadar çok düşman öldürürlerse öldürsünler, ufuk sürekli olarak düşman askerleriyle doluveriyordu. Thor ve diğerleri bitkin düşerken,

İmparatorluk askerleri yeni dinlenmiş bir halde akın akın geliyordu.

Hızını kaybeden ve kendisini savaşın başlangıcındaki kadar iyi savunamayan Thor birden omzuna bir kılıç darbesi aldı; acı içinde çığlık atarken, kolundan kanlar fışkırmaya başladı.

Bunun hemen ardından, kaburgalarına bir dirsek yedi ve üstüne bir savaş baltası indi. Sonra anda, bunu kalkanıyla savuşturmayı başardı. Kalkanını son saniyede kaldırmayı başarmıştı.

Güç kaybetmeye başlamıştı; etrafına bakınınca, diğerlerinin de aynı durumda olduğunu gördü. Durum bir kez daha değişmek üzereydi; Thor'un kulakları yere devrilen askerlerinin birçoğunun ölüm haykırışlarıyla dolmaya başladı. Saatlerce savaştıktan sonra kaybediyorlardı. Çok geçmeden işleri tamamıyla bitecekti. Gwendolyn'i düşününce, pes etmemeye karar Verdi.

Thor başını göğe kaldırdı ve çaresizlikle içinde kalan güçleri çağırmaya çalıştı. Ama Druid gücü ona yanıt veremiyordu. Andronicus'la yaptığı savaşta çok güç kullandığını ve toparlanmak için aradan biraz vakit geçmesi gerektiğini hissediyordu. Savaş alanında Argon'un da eskisi kadar güçlü

olmadığını ve Rafi'yle savaştığı için güçlerinin zayıflamaya başladığını gördü. Alistair de Argon'u canlandıracak diye güçlerini tüketip halsiz düşmüştü. Başka destekleri de yoktu. Sadece kol kuvvetine güvenmeleri gerekiyordu.

Thor tekrar göğe baktı ve çaresizlik içinde muazzam bir savaş çığlığı attı. Farklı bir şey olmasını, bir şeylerin değişmesini diledi.

Lütfen Tanrım, diye dua etti. Sana yalvarıyorum. Bugün hepimizi kurtar. Senden güç diliyorum. Adamlarımdan veya güçlerimden değil, senden medet umuyorum. Bana gücünü gösterecek bir işaret ver.

Birden, etrafın muhteşem bir kükremeyle sarsıldığını duyuna Thor şok içinde kaldı; ses öylesine yüksekti ki, göğü adeta yarıyordu.

Thor bu sesi tanıyınca, kalp atışları hızlandı. Ufka baktı ve bulutların arasından eski dostu Mycoples'in fırladığını gördü. Thor büyük bir şaşkınlık geçirdi; onun hayatta olduğuna, özgür olduğuna ve orada, Halka'da ona doğru uçtuğuna çok sevindi. Sanki bir parçası kurtulmuştu.

Ama daha da şaşırtıcı olan şey, onun yanında ikinci bir ejderha görmesiydi. Çok yaşlı, soluk kırmızı renkli pulları ve iri, ışıldayan yeşil gözleri olan, Mycoples'ten çok daha korkunç gözüken bir erkek ejderhaydı. Thor ikisinin havada süzülüşünü, bulurların arasına girip çıkışlarını ve en sonunda dosdoğru kendisine doğru pike yapışlarını izledi. Dualarına yanıt verildiğini fark etti.

Mycoples kanatlarını kaldırdı, boynunu gerdi ve tiz bir çığlık attı; yanındaki ejderha da aynı şekilde çığlık attıktan sonra ikisi aynı anda İmparatorluk ordusunun üstüne bir ateş

duvarı püskürterek göğü aydınlattı. Buz gibi hava bir anda ılıklaştı, sonra epeyi sıcak oldu ve alev duvarları döne döne askerleri kapladı. Thor kollarıyla suratını kapattı.

Ejderhalar arkadan saldırdıkları için alevleri Thor'a ulaşmadı. Ama yine de, alev duvarı ısısını hissedebileceği ve kolunun ön tarafındaki tüyleri tütsüleyecek kadar yakındı.

Binlerce düşman askeri çığlıklar atmaya başladı ve İmparatorluk ordusu birlik birlik alev aldı; on binlerce asker çığlıklar atarak can Verdi. Askerle dört bir yana koşuyorlardı, ama kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. Ejderhalar acımasızdı. Öfkeden kudurmuşlardı ve İmparatorluktan feci bir intikam alacakları kadar çıldırmışlardı.

İmparatorluğun birlikleri art arda yere düşüp öldü.

Thor'un önündeki askerler panik içinde dönüp kaçmaya koyuldular; her yere alevler püskürten, gökte zigzaglar çizen ejderhalardan kaçıyorlardı. Ama ejderhalar iyice alçalıp onları tek seferde alevler içinde bırakınca sadece ölüme koşmuş oldular.

Çok geçmeden, Thor karşısında boş bir alandan ve kapkara dumanlardan başka bir şey olmadığını gördü; havayı yanık et ve ejderhaların nefesinin sülfür kokusu kaplamıştı. Bulutlar dağılırken, karşısında yanık bir çorak alan kalmıştı ve tek bir sağ adam bile yoktu; çimlerin ve ağaçları tamamı da kapkara kesilmiş ve küle dönüşmüştü. Daha birkaç dakika önce yenilmez olan İmparatorluk ordusu tamamıyla yok edilmişti.

Thor şok ve büyük bir mutluluk hissederek orada kalakaldı. Yaşayacaktı. Hepsi yaşayacaktı. Halka özgürdü. Nihayet, hepsi özgür kalmıştı.

Mycoples pike yaptı ve Thor'un yanına oturup başını eğerek burnundan sesler çıkardı.

Thor öne adım atıp eski dostunun yanına giderken gülümsedi; Mycoples başını mırlayarak ta yere kadar eğdi. Thor onun suratındaki pulları okşadı ve Mycoples biraz daha eğilip burnunu Thor'un göğsüne, suratınıysa bedenine sürttü. Mutlu mutlu mırlıyordu ve Thor nasıl onu gördüğüne havalara uçmuşsa, o da Thor'u gördüğü için çok mutlu gibiydi.

Thor üstüne bindi ve Mycoples’in üstünde ona hayretle ve sevinçle bakan binlerce askerden oluşan ordusuna bakıp kılıcını havaya kaldırdı.

Erkekler kılıçlarını kaldırıp sevinçle bağırdılar. En sonunda, zafer çığlıkları tüm göğü kapladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn orada durmuş, Mycoples'in sırtındaki Thor'a bakıyordu; içi rahatlamış ve gururla dolmuştu. Kalabalık askerlerin arasından ön cepheye doğru ilerledi ve onu korumakta olan Steffen'dan ve diğerlerinden sıyrıldı. Ta açıklık alana kadar ilerledi ve Thor'un karşısında durdu. İleriye bakıp da imparatorluk ordusunun yenildiğini, tüm tehditlerin artık dindiğini ve aşlı Thor'un hayatta ve güvende olduğunu görünce, sevinç gözyaşlarına boğuldu. Zafer kazandıklarını hissetti. Son birkaç ayın karanlığının ve üzüntülerinin nihayet dindiğini, Halka'nın bir kez daha güvende olduğunu hissetti. Thor onu görüp de büyük bir sevgiyle, gözleri ışıldayarak baktığında, içini muazzam bir mutluluk ve minnet hissi kapladı.

Gwen ileriye gidip ona sarılacaktı ki, aniden gelen bir ses onun arkasına dönmesine neden oldu.

"BRONSON!" diye bağırdı birisi.

Gwen ve diğerleri o yöne döndü ve İmparatorluk tarafındaki küllerin arasından bir adamın çıktığını görünce kalbi duracak gibi oldu. Adam üstüne yığılmış İmparatorluk askerlerinin altında yüz üstü vaziyette kalmıştı, ama sonra doğrulup onları üstünden attı.

McCloud.

Gwen içinin ürperdiğini hissetti. McCloud nasıl olduysa hayatta kalmıştı; ödlek bir adam olduğu için diğerlerinin bedenlerinin altına gizlenmişti ve bir şekilde alev duvarlarından kurtulmuştu. Şekilsiz suratıyla, damgalı suratıyla, tek gözüyle ve alevlerden yarısı yanmış, üstünden dumanlar tüten giysileriyle karşılarında duruyordu. Ama hayattaydı, kılıcı elindeydi ve bakışlarını oğlu Bronson'a dikmişti.

Gwen içinin fena halde bulandığını hissetti. Tüm benliğiyle tiksindiği, her gece gördüğü kâbusları süsleyen, ona saldırmış olan adamdı o. O olaydan beri onun öldüğünü görmekten daha fazla hiçbir şeyi istememişti.

McCloud karşılarında olanca heybetiyle duruyordu ve hafife alınacak bir adam

değildi; gerçekleşmiş bir kâbus gibiydi, onca askerin arasında bir tek o hayatta kalmıştı.

“BRONSON!” diye bağırdı McCloud yine; açıklık alna doğru bir adım attı.

Bronson bu çağrıya yanıt verdi; Elinde kılıcıyla, babasıyla son kez savaşmaya hazır bir halde MacGil tarafından öne çıktı.

Mycoples hırladı, boynunu gerdi ve McCİoud’a alev püskürtmeye hazırlandı.

Ama Thor elini ejderhanın üstüne koyarak onu durdurdu; Mycoples’in üstünden inip kılıcını kavradı ve McCloudTn işini bitirmek üzere ilerledi.

Bronson da Thor’un yanma gidip elini omzuna koydu.

“Bu, benim savaşım,” dedi.

“Karıma saldırdı,” dedi Thor. “İntikam almak için yanıp tutuşuyorum.” “Ama o benim babam,” dedi Bronson. Bunu anlıyorsundur. Ben senden daha çok intikam almak istiyorum.”

Thor dikkatle ona baktı, uzunca bir süre düşündü ve en sonunda ne demek istediğini anlayıp kenara çekildi.

“İkiniz de saldırın!” diye bağırdı McCloud boğuk bir sesle. “İkinizi de kolaylıkla haklarım!”

Bronson dönüp ona baktı ve bir çığlık atarak, kılıcını havaya kaldırarak öne atıldı. McCloud da hiç beklemeden ona saldırdı.

Babayla oğul açıklık alanın ortasında karşılaştılar. Bronson kılıcını var gücüyle babasına savurdu. McCloud kendi kılıcını kaldırıp bu hamleyi engelleyince, kılıçlardan bir tangırtı sesi koptu. Etrafa kıvılcımlar sıçradı ve savaş başladı.

Büyük bir öfkeye kapılmış olan Bronson kılıcını savuruyor, tekrar tekrar babasının üstüne indiriyor, onu geriye kaçmaya zorluyordu; ama babası her hamleyi savuşturuyor ve kendisi de ona kılıcını sallıyordu. İkisi birbirlerini ileri geri gitmeye zorlayarak savaşmaya devam ettiler; destansı bir savaş devam ederken, ikisi de öne geçemezken ve kan dökmeye hazırken her yöne kıvılcımlar sıçrıyordu. Belli ki ikisi arasındaki düşmanlık bir hayli derindi.

En sonunda, Bronson tek bir hızlı hareketle babasının boş bir anını yakaladı ve kılıcı elinden düşürmeyi başardı; öne atılıp kılıcının kabzasını burnuna indirip kırdı.

McCloud kanlar akan burnunu tutarken ve çığlıklar atarken, Bronson onu tekmeleyip yere yıktı.

Bronson öne çıktı ve McCloud aniden dönüp topuğuyla Bronson'ın dizinin arkasına vurdu ve düşmesine neden oldu.

McCloud Bronson'ın kılıcını elinden kaptı, havaya kaldırdı ve çıplak boynuna indirip kafasını koparmaya hazırlandı.

Dehşet içindeki Gwendolyn öne atılıp "HAYIR!" diye bağırdı. Bronson'ın savunmasız bir biçimde orada ölmesini izlemeye tahammül edemezdi; onu sevmiş ve saygı duymuştu; o adam ona hizmet etmek için var gücüyle savaşmıştı.

McCloud kılıcını indirdi ve insanın kanını donduran bir çığlık duyuldu; Gwendolyn bunun Bronson'ın ölüm çığlığına olduğunu düşünüp irkildi.

Ama gözlerini açarken, çığlık atan kişinin Bronson değil de McCloud olduğunu görünce çok şaşırdı. Tek kolu kopmuş bir halde orada duruyordu. Thor elinde kılıcıyla başına dikilmişti. McCloud kılıcını Bronson'a indiremeden kolunu kesmişti.

"Bu Gwendolyn içindi," dedi Thor ona.

McCloud dizlerinin üstüne çökerken ve kopan kolunu tutarak çığlıklar atarken, Bronson kalktı ve Thor'un yanma geçip onunla birlikte babasına baktı.

"Adalet yerini buldu, baba," dedi. "Sen elimi kesmiştin. Şimdi, seninki de kesildi."

"Elimde olsaydı, iki elini birden keserdim," dedi McCloud hışımla.

Bronson başını salladı, geriye kaykıldı ve babasının suratına 90 / 342

bir tekme attı; McCloud geriye uçtu ve başını sertçe yere çarptı.

“Artık kimsenin elini kesemeyeceksin,” dedi Bronson.

Babası inleyerek yerde yatarken, Bronson yerden kılıcını aldı.

“Onu öldürmek benim hakkım,” dedi Thor’a.

Thor saygıyla başını sallayıp kenara çekildi. Bronson babasının başına geçip onu öldürmeye hazırlandı.

Gwen askerlerinin bakışları altında adamlarının arasından geçti ve Bronson’ın yanma gidip bileğini tutu.

Bronson ona döndü.

“Ona merhamet eylememi istemeyin, leydim,” dedi Bronson.

“Bunu istemiyorum,” dedi Gwendolyn. “Buraya intikam almak için geldim.”

Bronson şaşkınlıkla ona baktı.

“Benden şerefimi aldı,” dedi Gwendolyn. “Bunu düzeltmem gerek. Adaletin benim elimle yerini bulması gerek. Senin elinle değil.”

Bronson uzunca bir süre ona baktı ve ne demek istediğini anladı. Tamam der gibi başını sallayıp kenara çekildi.

“Kâbuslarına giren adamı öldür,” dedi. “Tıpkı hayatım boyunca benim kâbuslarıma girdiği gibi. O öldükten sonra, ikimiz de kâbusları yok olur umarım.”

Gwendolyn iki eliyle kılıcı kavradı, kabzayı sıkıca tutup sıktı. Ağır ağrı başının üstüne kaldırdı. Daha önceden hiç o kadar yakından ve savunmasız bir halde yerde yatan bir adamı öldürmemişti. Elleri titriyordu, ama adaletin yerine gelmesi gerektiğini de biliyordu.

Damarlarında akan kanı hissetti. MacGiller’in ve yedi nesillik kralların kanını; muhteşem bir halkın liderinin kanını; yanlışları düzeltmeyi kendisine görev edinmiş birisinin kanını. Dünyayı hiç olmamış olması gereken bir kötülükten temizlemek için içinde inanılmaz bir istek duydu.

“Yapamazsın,” diye hırladı McCloud ona. “Tıpkı oğlum gibisin. Bunu yapacak cesarete sahip değilsin.”

Gwendolyn içine derin bir nefes çekti ve kılıcı dosdoğru McCloud’ın kalbine indirip deldi. Kılıç adamın kalbini deşip bedeninin diğer tarafından çıktı ve donmuş zemine salandı.

McCloudTn gözleri ardına kadar bir şok ifadesiyle açıldı, acı ve hayret içinde ona baktı. Birkaç saniye donmuş bir halde kaldı.

Sonra cansız bir şekilde sırt üstü yere devrildi. Ölmüştü.

Gwendolyn kanlı kılıcı çekti ve askerlerine dönerken önünde tutu. Sonra, kılıcı havaya kaldırdı.

Ordunun ve askerlerinin tamamı önünde diz çöktü ve bağırdı:
“GWENDOLYN!”

ONUNCU BÖLÜM

Thor Mycoples’in sırtında uçuyor, Gwen arkasında onu belinden tutuyordu. İkisi Halka’mn ta yükseklerinde hızla uçuyor, tüm bölgelerinde üstünde bir daire çiziyor, her şeye kuşbakışı bakıyorlardı. Serin kış havasını bölerek ilerliyor, bulutları aralıyorlardı, ama Thor soğuğu hissetmiyordu. Hissettiği tek şey Gwen’di; arkadan beline doladığı elleriyle onu sıkı sıkı tutuşuydu. Thor dakikalar geçtikçe canlandığını hissediyordu. Çok uzun süreden beri ilk kez yine huzurlu hissediyordu. Dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissediyordu ve o anın sona ermesini hiç istemiyordu. Gwendolyn arkasındaydı, Mycoples’in üstünde uçuyordu, Andronicus ölmüştü; Thor her zaman bulmayı umduğu bir bütünlük hissediyordu.

Thor aşağı yöneldi, ağaçların tepsini sıyırmasına ramak kalmış bir halde Halka’nm uğradığı yıkımı, İmparatorluğun yanmış cesetleriyle kaplı toprakları süzdü. Mycoples ve Ralibar’ın ne kadar çok çalıştığını, Halka’nm hiç şahit olmadığı kadar muazzam bir yıkım dalgasını serbest bıraktıklarını gördü.

Thor yağmalanmış, İmparatorluğun istilasıyla yerle bir olmuş kasabaların ve şehirlerin, MacGillere ait, istilayı bastırmaya çalışırken hayatlarını kaybeden o cesur ruhların cesetlerine baktı. Bir süre, yanlış tarafta savaştığı için suçluluk

hissetti. Keşke durumu düzeltebilse, geriye dönebilse, her şeyin farklı olmasını sağlayabilse diye düşündü. Andronicus'un teslimiyetini kabul etmek için nasıl oraya uçtuğunu, içinden bir sesin ona nasıl bir terslik olduğunu söylediğini hatırladı. Mycoples'in isteksizliğini, aşağı konmaya tereddüt ettiğini ve

tehlikeyi işaret eden her şeyi hatırladı. Onu dinlemiş olması gerektiğini fark etti. Keşke hiç yakalanmasaydı, beyni yıkanmasaydı diye düşündü. Böylece, adamlarının hiçbirinin acı çekmesi ve ölmesi gerekmezdi.

Ama tüm bunlar kaderdi. Bunu yeni anlıyordu. Her şeyin ne kadar farklı gelişmesini istemiş olsa da, dünyanın kendine ait bir kaderi vardı. Dünyanın gaddar yanı da buydu. Ama bu bazen dünyanın iyiliği de olabiliyordu.

Thor uçmaya başlamadan önce kendisinin ve Gwen'in halklarını nasıl kucaklarını hatırladı. Thor onu affetmeleri için yalvarırken, çok gözyaşı dökülmüştü. Hepsi onu seve seve affetmişti: ne de olsa, onlardan hiç kimseyi öldürmemişti; hatta İmparatorluk askerlerini öldürmek için uğramıştı. Ama yine de Gwen'in onu affetmesine ihtiyaç duyuyordu: Hala kılıcını ona karşı kaldırdığına inanamıyordu. Bunu düşününce bile kendisini öldürmek istiyordu.

Gwendolyn büyüklük göstermişti. Onun tarafından ne kendisi, ne de başkaları incinmişti ve Tor'u affetmeye hazırdı. Gwen onun bir büyünün etkisi altında olduğunu, bunu kontrol edemediğini de anlamıştı. Thor onu affetmeye dünden hazır olan, onu yalayıp kollarına atıldığında geri sarıldığı Krohn'dan da özür dilemişti. Savaştığı için Erec'ten, sonra da Kendrick'ten ve tanıdığı ve savaştığı tüm diğer adamlardan özür dilemiş, onu affetmelerini istemişti. Herkes onun bir büyünün etkisi altında olduğunu bildiklerinden onu hemen affetmişlerdi. Onların bu iyiliği Thor'u daha da suçlu hissettirmişti.

Thor tekrar uçmaya hevesli bir biçimde yine Mycoples'in sırtına binmişti; herkes onunla kraliyet SarayTnda buluşmayı kararlaştırmıştı. Orası ilk başkentleriydi ve artık İmparatorluk olmadığından geri dönecekleri daha uygun bir

Thor Gwen'i arkasına alarak Mycoples'e binmişti ve birlikte uçmuşlardı. Ralibar Gwen'den hoşlanmıştı ve bir an için sırtına binmesine de izin verecek gibi olmuştu, ama sonra beklenmedik ve ani bir biçimde havaya fırlamış ve kendi yönünde uçmaya başlamıştı. Gwen de buna sevinmişti:

Thor’la uçmayı, ona yakın olmayı istiyordu.

İkisi onlara saatler gibi gelen bir süre alçaktan uçmuş, Halka’nın topraklarının tamamına bakmış, onları bekleyen muazzam işleri fark etmiş, yeniden inşa edilmesi gereken yerleri görmüşlerdi. En sonunda, bulutların arasında Kraliyet Sarayı’nın siluetini gördüler ve Thor Mycoples’i daha da alçalmaya yöneltti.

Mycoples ona itaat etti ve bulutları yararak Kraliyet Sarayı’na doğru o kadar alçaldı ki, Thor ve Gwen neredeyse geriye kalan siperlerine dokunacak haldeydiler. Thor Kraliyet Sarayı’nın geniş yapısının hatlarını, Lejyon’un eğitim sahalarını, Gümüş’ün salonlarım, Silahlar Odası’m, düzinelerce binayı, hendekleri ve kale duvarlarını ve eşsiz bucaksız şehirdeki sayısız evi gördü... Bu manzaralar karşısında yüreği paramparça oldu. Burası bir zamanlar son derece önemsediği, göz kamaştırıcı, krallığın belkemiği, gücün kalesi ve Thor’un güçle ilişkilendirdiği her şeydi. Her zaman olmayı istediği, LejyonTa ilk tanışıp eğitim aldığı yerdi. Bir zamanlar zihninde yenilmez olarak yücelttiği yerdi.

Ama şehir artık eski halinin ancak bir kalıntısı halinde, bir harabe gibi karşısında duruyordu. Thor o denli güçlü bir şeyin nasıl o hale indirgendiğini idrak edemiyordu. Temeller, taş duvarların kalıntıları, daha muazzam bir şehrin ana hatları hala sağlamdı ve kesinlikle üstüne inşa edebilecekleri bir temel duruyordu. Ama o eski ve görkemli taşlarının ve

heykellerinin birçoğu bir moloz öbeğine dönüşmüştü.

Kraliyet Sarayı’nın sadece yarısı sağlamdı.

“Yedi MacGil nesli,” dedi Gwen başını sallayarak. “Her şey sırf kalkan çöktüğü ve kılıç çalındı diye yerle bir oldu.” Her şey ağabeyi Gareth’la başlamıştı. Babasının krallığı karşısındaydı. “Gareth her zaman babamızı yok etmek istemişti ve bunu başardı.”

Thor arkasında oturan Gwen’in gözyaşlarını ensesinde hissetti.

“Yeniden inşa edeceğiz,” dedi Thor.

“Evet, edeceğiz,” dedi Gwen kararlılıkla.

Daha da aşağı doğru uçarken, tekrar tekrar daireler çizerken, şehir Thor'a sayısız anıyı hatırlattı. Küçükken korktuğu ve çekindiği, kapıları ve güçlü muhafızları gözüne aşılmaz gelen yer orasıydı. Ama artık bir çocuk değil bir erkekti ve bir ejderhanın sırtında Lejyon'un lideri ve Krallığın meşhur savaşçılarından birisi olarak oraya girmek üzereydi. Thor'un hayatında olup biten her şeyi bir anda ve hızla idrak etmesi zordu: Bir hayal gibiydi. Acaba hayatta hiçbir şey sabit miydi? Her şey her zaman değişip, farklı yönlere mi kayıyordu? İnsanın gerçek manada tutunabileceği bir şey var mıydı?

Aşağıdaki manzara Thor'un derin bir hüzün hissetmesine neden oldu... Ama bir yandan da ona büyük bir umut verdi. Orası yeniden inşa edebilecekleri, daha da aşılmaz kılabilecekleri bir yerdi. Artık İmparatorluk nihayet yenildiğine ve Halka en sonunda güvende olduğuna göre, Thor umutlu hissetmek için her türlü neden bulabiliyordu. Hepsi hayatta ve güvendeydi ve önemli olan tek şey de buydu. Taşların hepsi eski haline dönebilirdi. Gwendolyn yanında

olduğundan, Thor her şeyin mümkün olabileceğini hissediyordu.

Thor annesinin yüzüğünü cebinde hissetti ve artık evlenme teklif etme vaktinin geldiğine karar Verdi. Artık sonsuza dek birlikte olmalarının vakti gelmişti. Bir saniye daha beklemek istemiyordu. Konuşmak için ağzını açtı.

"Şuraya in," dedi Gwendolyn birden yüksek sesle Mycoples'e. "Şövalyelerin yaklaştığını gördüm."

Thor aşağıya bakınca, adamların yolda ilerlediklerini ve Kraliyet SarayTmn kapılarından içeri girmeye başladıklarını gördü. Mycoples Gwen'in dediğini yaparak aşağı yöneldi.

Yaklaşan ordunun tam önüne indiler ve Mycoples avlunun tam ortasına konunca herkes onları karşılamak için yanlarına koşturdu. Thor evlenme teklif edecek anı kaçırdığını anladı. Ama o fırsat tekrar eline geçecekti. Gün sona ermeden, Gwendolyn'i karısı yapmanın yolunu bulacaktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Luanda bitkin düşmüş, açlıktan g,ç kaybetmiş, izlediği yol asla bitmeyecekmiş gibi hissederek yürüdü de yürüdü. Durmayı göze alamazdı. Geriye, ana vatanına, Bronson'a geri dönmeliydi. Kaçabildiği için ne kadar şanlı olduğu, kıl

payı kurtulduğu konusunda hala şaşkındı. Yol boyunca ardına bakmış, Romulus'un bir şekilde kalkan'I indirmenin yolunu bulacağından, peşine düşeceğinden ve onu yakalayıp geri götüreceğinden korkmuştu.

Ama ona hiç rastlamamıştı. Romulus artık gitmişti, Kalkan gerçekten kaldırılmıştı ve Luanda onca yolu Halka'nın çorak diyarlarında yürümüş, anavatanına dönmek için kararlılıkla ilerlemişti. Rahatlamıştı, ama bir yandan da çok korkuyordu. Acaba halkı yaptığı şeylerden sonra onu geri Kabul edecek miydi? Onu öldürmek mi isteyeceklerdi? Kesinlikle haksız değillerdi. Kendi davranışlarından utanmıştı.

Ama gidecek başka bir yeri yoktu. Orası bildiği tek yuvaydı. Dahası, Bronson'ı seviyor, onu tekrar görmek için can atıyor ve şahsen özür dilemek istiyordu.

Luanda yaptıklarına pişmandı ve keşke öyle yapmamış olsaydı diye düşünüyordu. Yaptıklarını düşündüğünde, neden öyle davrandığını, nasıl hırsın onu ele geçirdiğini anlayamıyordu. Her şeye sahip olmak istemişti. Ama başarısız olmuştu.

Bu sefer, dersini almış ve mütevazileşmişti. Artık güç elde etmeyi istemiyordu. İstediği tek şey huzurdu. Sadece halkına, yuvası diyebileceği bir yere geri dönmek istiyordu. Hayatın İmparatorlukla nasıl olabileceğini ilk elden yaşamıştı ve hırstan mümkün mertebe uzaklaşmak istiyordu.

Luanda Bronson'ı, ona ne kadar değer verdiğini düşündü ve onu hayal kırıklığına uğrattığı için kendisinden nefret etti. Hayatta onu affedebilecek, geri alabilecek tek kişinin kocası olduğunu biliyordu. Ne kadar çok yürümesi gerekse de onu bulmaya kararlıydı. Sadece hayatta olduğunu umuyordu.

Luanda MacGil konvoyunun arka tarafına yetişti: herkes geniş yolda Batı'ya, Kraliyet Sarayı'na doğru ilerliyordu. Binlerce bitkin düşmüş ama coşkulu asker kazandıkları zafer yüzünden canlanmıştı. Luanda onlara yetiştiği, zafer kazandıklarını gördüğü için çok heyecanlanmıştı; onların arasından geçerken her birine Bronson'ın nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu. Hepsine aynı şeyi soruyordu: Bronson'ı görüp görmediklerini, hayatta olup olmadığını soruyordu.

Birçoğu homurdanarak sırtını çevirmiş, yanıtı bilmedikleri için omuzlarını silkip önlerine dönmüşlerdi. Onu tanıyanlarsa küçümseyici laflarla onu başlarından defetmişlerdi.

“Sen MacGil’in kızı değil misin? Hani şu hepimizi satan kadın_” diye sordu askerlerden biri arkadaşlarını dürtükleyerek. Hepsi dönüp aşağılayıcı tavırlarla ona baktı.

Ben MacGil kraliyet ailesinin bir ferdiyim, kral MacGil’in ilk kızıyım. Sense sıradan birisin. Bunu unutma ve haddini bil, demek istedi. Eski Luanda olsa böyle derdi.

Ama artık haddini biliyordu ve utanıyordu; başını aşağı eğmekle yetindi. Artık eskiden olduğu kadın değildi.

“Evet, benim,” dedi. “Özür dilerim.”

Luanda arkasını dönüp insanların arasından geçe geçe bir 99 / 342

Ama adam döndüğünde, Luanda donakaldı.

Adam da öyle.

Etraflarındaki adamlar ilerlemeye devam ederken, ikisi öylece dikildi, donakaldı ve birbirlerine baktılar.

Luanda nefes bile alamayacak haldeydi. Karşısında aşkı duruyordu.

Bronson.

Bronson da şok içinde ona bakıyordu. Luanda orada dikildi ve birkaç saniye boyunca Bronson’ın ondan nefret mi edeceğini, onu kovacağını mı yoksa sarılacağını mı bilemedi.

Ama Bronson’ın gözleri aniden yaşlarla doldu ve Luanda surat ifadesinin rahatladığını fark etti. Bronson öne atılıp ona sarıldı. Onu sıkı sıkı tutarken, Luanda da ona sarıldı. Yine kollarında olmak çok güzel bir histi ve ona sarılıp hüngür hüngür ağlamaya başlayana dek ne kadar ok şeyi içinde tuttuğunu ve ne kadar üzüldüğünü anlayamamıştı. Ağlarken utanç içinde kendisini serbest bıraktı

“Luanda,” dedi Bronson ona sarılırken. “Seni seviyorum. Hayatta olduğuna çok sevindim.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Luanda gözyaşları arasında. Onu bırakamıyor,

geri çekilemiyordu.

Bunu nihayet başarıp da geri çekildiğinde, gözlerinin içine 100 / 342

bakamadan başını önüne eğdi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

“Affet beni,” dedi yumuşak bir sesle gözlerine bakamadan. “lütfen, affet beni.”

Bronson ona tekrar sıkı sıkı sarıldı.

“Seni her şey için affediyorum,” dedi. “Kendin gibi davranmadığını biliyordum.”

Luanda başını kaldırıp gözlerine baktı ve Bronson’ın ona küçümser bir ifadeyle bakmadığını fark etti. Bronson’ın onu ilk tanıştıkları günkü kadar sevdiğini görebiliyordu.

“Senin sadece bir şeylere kapıldığını biliyordum,” diye devam etti Bronson.”Hırs. Seni ele geçirdi. Ama o sen değildin. Benim bildiğim Luanda değildin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Luanda. “Haklısın. Ben değildim.”

Gülümsedi, derin derin içine nefes çekti ve gözyaşlarını silerken toparlanmaya çalıştı.

“Diğerlerine ne oldu*” diye sordu gergin bir halde. “Thorgrin? Kız kardeşim? Hayattalar mı?”

Yanıt hayırsa, bunu onun üstüne yıkacak ve ölmesini isteyecek öfkeli bir kalabalıkla karşılaşacağını biliyordu.

Bronson gülümsedi ve evet der gibi başını salladı. Luanda onun ifadesini görünce içinin mutlulukla ve bir rahatlama hissiyle dolduğunu fark etti.

“Hayattalar,” dedi Bronson. “Hep birlikte Kraliyet Sarayı’na 101 / 342

gittiler. Biz de oraya gidiyoruz. Herkesin seni geri kabul edeceğine eminim.”

Luanda2nm elinden tutu, ama Luanda durdu ve başını sallayarak geri çekildi.

“Ben o kadar emin değilim,” dedi. “Bana bir daha nasıl güvenecekler?”

“İşte, o,” dedi birisi öfkeyle.

Luanda arkasına bakınca, birkaç askerin yaklaşmakta olduğunu ve onu işaret ettiğini gördü.

“İşte, MacGiPin kızı orada,” dedi adam. “Thor’a ihanet eden kadın.”

Birkaç askerden oluşan bir grup geldi ve Luanda’yı arkadan tuttu; bir şey yapmasına fırsat vermeden bileklerini iplerle bağlamaya koyuldular.

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı Bronson öfkeyle yanlarına giderek, “o, benim karım!”

“Aynı zamanda bir hain,” dedi asker kararlılıkla. “Ordumuzu satan kişi. Tutuklanacak. Kaderine biz değil, kraliçe karar verecek. Sen de veremezsin.”

“Onu nereye götürüyorsunuz?” diye sordu Bronson ısrarla önlerine geçerek. “Kraliçe’yle görüştürülmesini istiyorum!”

“Görüşecek tabii,” dedi askerler. “Ama bir tutsak olarak”

“Hayır!”

Bronson karısını kurtarmak için öne atıldı, ama bir grup asker önünü kesip kılıçlarını çekti.

“Bronson, lütfen!” diye bağırdı Luanda. “Üsteleme. Beni tutuklamaya her hakları var. Lütfen onlara karşı gelme. Onlar yanlış bir şey yapmadılar.”

Bronson adamların haklı olduğunu fark ederek kılıcını yavaşça aşağı indirdi. Adilane bir toplumda, adaletin yerine gelmesi gerekirdi. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Luanda’yı seviyordu, ama aynı zamanda kraliçeye hizmet ediyordu.

“Luanda, senin için onunla konuşacağım,” dedi Bronson. “sakın endişelenme.”

Luanda bir şey demek üzere ağzını açtı, ama askerler onu çoktan uzaktan gözüken kraliyet Sarayı’na doğru götürmeye başlamışlardı. Orası Luanda’nın bir

zamanlar bir soylu olarak girdiği yerdi... Ama artık tuhaf bir biçimde bir tutsak olarak girecekti. Artık ona saygı gösterilmesi gerekmiyordu; sadece kız kardeşinin ona hayatını bağışlayacağını umuyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn yanında Thor'la, erkek kardeşleri Kendrick, Reece ve Godfrey'yle, Erec, Steffen, Bronson, Srog, Aberthol ve birkaç yeni danışmanla birlikte Kraliyet Sarayından geriye kalanların arasında büyük bir grupla yürüyor, bir zamanlar muhteşem olan şehrin aldığı hasara dair tespit yapıyordu. Gwendolyn büyüdüğü, çocukluğunun geçtiği o şehirde yürürken yüreğinin paramparça olduğunu hissetti. Gördüğü her şey ona bir anısını, orada babasıyla ve erkek kardeşleriyle geçirdiği zamanı, ata binmeyi öğrendiği yerleri, kılıç kullanmayı öğrendiği zamanı, unutulmuş dili okumayı öğrendiği yeri hatırlatıyordu. Orası çocukluğunu geride bırakmayı öğrendiği yerdi.

Artık her şey değişmişti ve şehri güçlükle tanıyordu. Şehrin kemikleri, ejderhanın nefesiyle yanmış taş duvarların kalıntıları, parçalanan binalar ve siperlerden geriye kalanlar oradaydı. Yerler hala cesetlerle kaplıydı. Gwen onların arasında yürürken gözyaşlarını gülükle zapt etti; cesetler tüm o cesur ve ülkeleri için canlarını feda eden, İmparatorluğa karşı kahramanca bir savunma sergileyen Gümüş askerlerinin, MacGil ve Silesia halklarına aitti. Gwen bu insanların yiğitliğine ve feda ettikleri şeylere hayret ediyordu.

"Canlarını vereceklerini bildikleri halde direndiler," dedi Gwen yürürken onu dinleyenlere. "Ama direnmeyi başardılar. En büyük cesaret örneği de budur. Bu insanlar Halka'nın en büyük kahramanları. Etrafımızdaki isimsiz ve tanınmayan ölü savaşçılar. En büyük borcumuz bu insanlara."

Etrafında yürüyen savaşçılardan onu onaylarcasına 104 / 342

homurtular yükseldi. Gen insanların damarlarında akan şeref ve yüreklilikle şaşkın haldeydi ve buna layık olabilmek, halkının hak ettiği kadar şerefli ve korkusuz bir lider olabilmek için büyük bir sorumluluk hissediyordu. Bunu başarabileceğini umuyordu.

"îlk görevimiz ölüleri gömmek olmalı," dedi Gwendolyn arkasındakilere dönerek. "Halkımızı tüm bu cesetleri toplamalarını ve bu gece yakılacak büyük bir cenaze ateşi yakmak için hazırlanmalarını sağlayın. İmparatorluk askerlerinin cesetleri tarlalara, şehrimin dış halkasının duvarlarının ardına atılıp köpeklere

yem olarak bırakılabilir.”

“Emredersiniz, leydim,” dedi generallerinden biri; arkasını döndüğü gibi kalabalığın arasına karıştı ve derhal Gwen’in emrini yerine getirmek için adamlarını çağırdı. Etraflarındaki askerler de harekete geçtiler ve cesetleri toparlamaya başladılar. Gwendolyn artık cesetlerin suratına bakamıyordu; şehrin hayaletlere boğulmaması için toplanması gerekiyordu.

İç avlunun etrafını dolaşmayı tamamladıklarında, babasının yere devrilmiş heykelini artık fokurdamayan çeşmenin yanından geçtiler ve Gwen orada durdu. Babasının birkaç parçaya ayrılıp yere devrilmiş olan büyük ta heykeline baktı ve Andronicus’a ve İmparatorluğa karşı büyük bir öfke hissetti.

“Babamın heykelinin yeniden yapılmasını istiyorum,” dedi. “Etrafındaki çeşmelerin de yeniden fokur fokur akmasını ve bu yürüyüş yolunun iki yanma çiçekler ekilmesini istiyorum.”

“Emredersiniz, leydim,” dedi bir başka asker telaşla emri yerine getirmek için yanından ayrılıp.

“Ama leydim,” dedi yeni danışmanlarından biri. “Artık oraya 105 / 342

sizin heykelinizin dikilmesi daha doğru olmaz mı? Ne de olsa burası Kraliyet Sarayının merkezi ve hükümdarın heykeli burada olur. Artık hükümdar sizsiniz. Babanız bizimle değil.”

Gwen başını salladı.

“Babam her zaman bizimle olacak,” dedi, “kendimi onurlandırmak için bir heykele ihtiyaç duymuyorum. Omuzlarının üzerinde oturduğumuz kişileri hatırlamayı tercih ederim.”

“Emredersiniz, leydim,” dedi asker.

Gwendolyn arkasına bakınca, herkesin onay verircesine ona baktığını gördü ve bakışları Thor’da kaldı. Her şeyden çok onunla tek başına yürüyüş yapabilmek için yeterli vakti olmasını istiyordu. İkisi asla yeteri kadar yalnız kalamıyor gibiydiler ve ona söylemesi gereken bir şey vardı. Ona hamileliğinden söz etmek için can atıyordu. Onun bebeğini taşıdığını söyleyecekti. Bunu düşünürken bile bebeğin karnında döndüğünü hissetti.

Daire biçimindeki avluda dolaşmaya devam ettiler ve en sonunda Kral'ın Kalesi'nin kapılarına vardılar. Gwendolyn yukarı baktı ve manzara karşısında midesine bir sancı girdiğini hissetti. Eskiden her iki krallığın en muhteşem kalesi olan, hakkında şarkılar söylenen, şairler tarafından Halka'nın dışında bile övülen yere baktı. Orası tam yedi nesildir MacGil Krallarının oturduğu yer, kendi babasının tahtının bulunduğu yer olmuştu.

Ama artık yarısı yıkılmış, duvarlarının yarısı ayakta diğer yarısı göğe açılmış halde duruyordu. Gördüklerine inanamıyordu: nasıl olur da o yükseklikte ve genişlikte bir şey zarar alabilirdi? Kale ona her zaman çok dayanıklı

görünmüştü. Halka için bir benzetme gibiydi: Yarısı yok olmuştu yarısıysa hala ayaktaydı ve yeniden inşa edilmesi için bir teme oluşturuyordu. Önünde zorlu bir görev vardı. Hem de sadece orada değil, Halka'daki her yerde, her kasabada.

Gwen oraya bakarken içine derin bir nefes çekti ve bu zorluk karşısında içinin ilhamla dolduğunu hissetti.

"İçeri girelim/' dedi diğerlerine.

Etrafındakiler endişeyle ona baktılar.

"Leydim, ne kadar sağlam olduğunu bilmiyoruz," dedi Kendrick. "Bu duvarlar çökebilir."

Gwen ağır ağır başını salladı.

"Burası babamızın kalesiydi ve ondan önce babasının kalesiydi. Asırlardır sapasağlam. Üstümüze çökmez."

Cesaretle öne adım attı ve diğerleri de hemen peşinden gitti. Devasa taş ve demir kapıların arasından geçtiler; kapılardan biri hala sağlamdı, diğeri de menteşelerinden sarkıyordu. Kale kapısı yanmıştı ve artık yan yatmış bir kalıntıydı.

Rüzgâr yürürlerken ıslık sesi çıkararak esiyor ve etraftan çıt çıkmıyor, sadece çakıllı zeminde ayaklarının çıkardığı ses duyuluyordu. Yüksek ve taş bir kemeri kapının atlıdan durdular. Gwen kalenin girişinde bulunan oymalı ve eski meşe kapıları görmeye çalıştı. Ama bunlar da menteşelerinden çıkarılıp çalınmıştı ve yerinde değildi. Gwen bunu görünce çok üzüldü. Onlar Gwen'in hayatının

neredeyse her günü geçtiği kapılardı.

Hep brike ana salona girdiler. Gwen bir yerden gelen bir esinti 107 / 342

hissetti ve başını kaldırınca yüksek ve eğimli tavanda kocaman delikler açıldığını ve kış güneşinin ışınlarının ve buz gibi bir soğuğun içeri girdiğini fark etti.

Çizmeleri o boş salonda öbek öbek moloz yığınlarının yanında yankılandı. Ama molozların ve toz toprağın altında, Gwen hala orijinal mermer zemini görebiliyordu. Ayrıca üstü toz toprakla kaplanmış fresklerin birçoğunun da hala duvarlarda olduğunu gördü.

Odaya girdiler, tavanda sıkışmış bir kuş kanatlarını çırptı ve Gwen tırabzanı parçalanmış ama onları bir arada tutacak kadar geniş olan bir dizi taş basamaktan yukarı çıktı. Basamaklar sağlam gibiydi ve Gwen hiç korkmadan
yukarı çıkıyordu

Art arda bir sürü koridordan, içeriye günışığı ve soğuğu alacak kadar büyük delklerle kaplı duvarların yanından geçtiler. Duvarlar yer yer göçmüştü, ama yapı sağlam duruyordu. İlerlerken askerlerin dört bir yana saçılmış cesetlerinin, cesaretle, el ele, hayatlarını orayı korumak için feda etmiş cansız adamların yanından geçtiler.

“Bu cesetlerin de toplanmasını sağlayın/’ diye emretti Gwen.

“Emredersiniz, leydim,” dedi askerlerden birisi; emir yerine getirmek için hızla dışarı çıktı.

Cesetlerden biri taş tırabzandan gözleri açık kalmış ve göğe bakar vaziyette sırt üstü sarkıyordu. Gwen uzanıp yavaşça adamın gözlerini kapattı. Son birkaç gündür o kadar çok ölü görmüştü ki, bu imgelerin aklından çıkıp çıkmayacağını bilemiyordu.

Babasının kullandığı, gününün büyük bir kısmını getirdiği,

etrafında danışmanlarıyla ve generalleriyle birlikte kararlar verdiği ve yargılarda bulunduğu, Batı Krallığının günlük işlerini idare ettiği Büyük Salona varana dek birkaç koridordan daha geçtiler. Büyük konsey masası parçalanmıştı ve odamın ortasında bir moloz yığını olarak duruyordu. Ama Gwen o odanın en belirgin

özelliği olan eski altın kapıların hala orada olduğunu görünce daha da cesaretlendi. Öne adım attı, kapıların menteşelerini yokladı ve elini kapının üstündeki asırlar önce yapılmış eski oymaların üzerinde gezdirdi; bunlar Halka'nın ilk mimarının işçiliğiydi ve o kalenin en büyük hâzinelerinden biriydi. Gwen içinin umutla dolduğunu hissetti. Arkasına dönüp adamlara baktı.

"Bu kapıların etrafına yeni bir konsey odası inşa edeceğiz. Bu odanın etrafına da onu içine alacak yeni bir kale... Kalenin etrafınaysa yeni bir Kraliyet Sarayı!" dedi.

Etrafındaki adamlar neşeyle tezahüratlar haykırdılar.

"Yeni zanaatkârlar bulacağız," dedi Gwen. "Bu kapıların üzerindeki oymaları yapan kişi kadar yetenekli olacaklar. Bu kişi Kraliyet Sarayı'nın her yanını süsleyecek. Hiçbir masraftan kaçınılmayacak. Bu kapılar buraya gelen herkese Halka'nın güçlü olduğunun ışıldayan bir sembolü olacak. Her zaman güçlü olacağını gösterecek. Yeniden inşa edilebileceğini kanıtlayacak."

Adamlar bir kez daha tezahüratlar haykırdılar ve ona umutla baktılar. Gwen onlara güven verdiğini görebiliyordu. Bu insanların o zamanda bir lidere ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordu ve bu muhteşem insanlara bunu vermeye kararlıydı. Hepsi onun için bir aile gibiydi. Belki de babası onun liderlik etmek için dünyaya gelmiş olduğunu söylerken haklıydı.

Hep birlikte kapılardan geçip kaledeki salondan geriye kalan yıkıntılara girdiler, moloz öbeklerinin arasında yürüdüler, duvarların önündeki kırı mozaik camlara baktılar. Gwen pencerelerden bazılarının hala sağlam olduğunu fark etmişti; diğerleriyse sonsuza dek yok olmuştu.

Salonun ortasına, babasının defalarca oturduğu muazzam tahta gitti ve dikkatle inceledi. Hala sağlam olduğunu, yedi fildişi ve altın basamağının hala yukarı kadar tırmandığını, geniş kollarının hala altınla çevrili olduğunu görünce derin bir oh çekti. Üstü katman katman tozla kaplıydı, ama yine de görülebiliyordu.

Steffen hızla öne atıldı ve koltuğun, kolların tozunu silip bir kez daha altın renginin görüneceği hale getirdi.

“Lütfen, oturun, leydim,” dedi yana çekilerek.

Gwen kararsızlıkla tereddüt etti.

“Bu, babamın tahtıydı,” dedi.

“Artık senin tahtın,” dedi Kendrick öne çıkıp. “İnsanların bir lidere ihtiyacı var. Halkın sana ihtiyacı var. Lütfen, otur. Babam da oturmanı isterdi.”

Gwendolyn Thor’a baktı, Thor evet der gibi başını salladı.

“Otur, aşkım,” dedi ona güven vermeye çalışarak. “Hepimiz için otur.”

Gwendolyn Thor’un varlığından ve diğerlerinin orada oluşundan güç aldı. Haklı olduklarını fark etti. Mesela artık onunla ilgili değildi: Ondan çok daha önemli bir şeyle ilgiliydi.

Yukarıdan ona eşlik eden bütün o muhteşem adamlara baktı ve herkes teker teker önünde diz çöktü.

“Kraliçem,” dediler bir ağızdan.

“Kalkın,” dedi Gwendolyn.

Herkes ağır ağır kalktı.

“Bir kraliçe olabilirim, ama sadece babamın kızıyım. Önümde diz çökmenize gerek yok. Burası babamın oturduğu yerdi, ben sadece ona karşı sorumlu hissettiğimden oturuyorum.”

“Peki, leydim,” dedi herkes.

“Affedersiniz, leydim,” dedi Aberthol öne adım atıp. “Ama ülkemizle ilgili ilgilenmem gereken önemli konular var. Hepimiz bu konsey odasındayken bunlardan söz etmenin daha iyi bir yeri ve zamanı olabilir mi?”

“Babam asla hiçbir konuyu geciktirmezdi, ben de aynı şekilde davranacağım.”

Aberthol memnuniyetle başını salladı.

“Leydim, öncelikle yeni bir danışmanlar konseyi seçmeniz gerekiyor. Babanızın

eski konseyini hatırlıyor musunuz? Birçoğu ağabeyiniz Gareth tahta geçtiğinde ayrılmıştı. Artık yeniden başlamak için elinizde bir fırsat var.”

Gwendolyn bunu düşünerek evet der gibi başını salladı. 111/342

“Babama saygı duyanlara ben de saygı duyarım. Eski danışmanlarının hepsi geri gelebilir. Ayrıca, Sen de, erkek kardeşlerim Kendrick, Godfrey ve Reece de konseyde olacaklar. Sen de Thorgrin. Erec, Srog, Bronson ve Steffen, sizler de öyle.”

Steffen şok içinde gözlerini fal taşı gibi açtı.

“Ben mi, leydim?” dedi. “Ben sadece emrinize amade bir hizmetkârım. Basit bir adamım, Halka’nın önemli bir idarecisi değilim. Kraliçe’nin Asil Konseyi’nde bulunmam benim için bir şeref değil.”

“Çok yanılıyorsun,” dedi Gwen. “Diğerleri gibi sana da yakışan bir görev. Konseyimde bulunacaksın ve bana her konuda akıl vereceksin. Senden daha çok güvenebileceğim çok az kişi var. Bu şerefi kabul ediyor musun?”

Steffen başını önüne eğdi.

“Leydim, benim için dünyanın en büyük şerefi olacak.”

Gwendolyn tamam der gibi memnuniyetle başını salladı. Steffen çoktan kalbinde özel bir yere sahip olmuştu ve karşılık beklemeden sergilediği sadakati ödüllendirme vakti çoktan gelmişti. Mütevazı tavırları yüzünden de birisinin yüceltilmesi gerekiyorsa, bunun en çok hak eden de oydu.

“Pekâlâ, leydim,” dedi Aberthol. “Gerçekten de kusursuz bir konsey seçimi. Şimdi, en önemli konu McCloudlar. Artık İmparatorluk olmadığına, McCloudların şehirleri talan edildiğine ve liderleri öldüğüne göre, her iki krallık açısından da Halka’nın geriye kalan topraklarının hükümdarı sizsiniz. Hem de Highlands’in iki yanında da. Tabii, McCloudlar liderlik etmemizi ve bizimle birleşmek için teklif sunacaklardır. MacGillerin tarihinde birleşmek için asla böylesine iyi bir fırsat çıkmamıştı. Sizden önce hiçbir MacGil’in eline sahip olduğunuz kadar büyük bir güç geçmedi.”

“Onlar artık dağılmış durumda,” dedi Srog araya girip. “Güç kaybettiler. Onlara saldırmak için doğru zaman olabilir; onları sonsuza dek ezip topraklarını istila

etmek için en iyi zaman.”

Kendrick başını salladı.

“Krallıkları barışçıl bir biçimde birleştirmeye çalışmamız gerek. Halka yeteri kadar savaşa şahit oldu. Bu zorlu zamanda kalplerini kazanırsak, sadakatlerini de kazanırız.”

“McCloudlar son derece vahşi insanlar,” dedi Erec. “Hiçbir diplomasi veya nezaket onları bize kazandıramaz. Onlar her zaman oldukları gibiler ve tabiatları değişmeyecek. Bizler gibi değiller. Onlarla barış yaparsanız, bize karşı gelirler. Onları ezip geçmenin vakti geldi. Halka’da gerçek barış ancak bu şekilde sağlanabilir.”

“McCloudlar ihtiyaç duyduğumuzda bizim için savaştılar,” dedi Bronson onlara olanları hatırlatarak.

“Evet, ama bunu sadece kendileri de saldırı altında oldukları için yaptılar,” dedi Erec.

“Barış ve iyilik gösterileri bazıları tarafından güçsüzlük işareti olarak algılanabilir,” dedi Srog. “Onlara iyi davranmamız bize saldırmaları için onlara cesaret verebilir.”

Salondakiler farklı fikirler belirterek kendi aralarında tartışmaya başladılar. Gwen onları dinlerken içinden bu konuyu düşündü. Babası bu durumla karşı karşıya olsaydı ne

Nihayet, hafifçe öksürdü ve odadakiler sus pus kesildi.

“Sevgide aşktan daha fazla güç bulunur,” dedi.

Adamlar dönüp bir şey demeden ona baktılar ve söylediklerini düşündüler. Gwen bakışlarındaki sevgiyi ve saygıyı görebiliyordu.

“McCloudların bizi sevmesini sağlamalıyız,” dedi. “İki Halka’yı birleştirmeye çalışmalıyız. Onlara saldırırsak bir süreliğine topraklarını ele geçirebiliriz, ama uzun vadede bunu başaramayız. Güç kısa ömürlüdür; esas güç barışta yatar. Kim karılarınızı ve çocuklarınızı katletmiş bir krallıkla barış yapmak ister?”

Adamların hepsi utanıp başlarını sessizce önlerine eğdiler. Hepsi onun haklı olduğunu fark etmişti.

“Barış daha zorlu olan yol olabilir,” dedi Gvven. “Ama izlememiz gereken yol bu. McCloudlar bizi hala düşman olarak görüyor olabilirler, ama liderlik etmemiz için bizi bekliyor da olabilirler. Başka türlü olmadığı takdirde, onlardan en iyi davranışı göreceğimizi ummalıyız.”

“Evet, leydim,” dedi Aberthol.

“Bronson!” diye seslendi Gwen.

Bronson öne çıkıp diz çöktü.

“İmparatorlukla olan savaşımızda krallığımıza cesaretle 114/342

Bronson eğildi.

“Teşekkür ederim, leydim. Her şey geride kaldı. Beni kabul ettiğiniz ve ikinci bir şans verdiğiniz için size minnettarım.”

“Sadakatini ödüllendirmek için, sana Halka’nın Doğu Krallığının liderliğini vereceğim. McCloudları sen yöneteceksin ve bunu benim adıma yapacaksın.”

“Leydim,” dedi Bronson şok içinde. “Emin misiniz? Ben sadece basit bir savaşçıyım.”

Gwen başını salladı.

“Daha fazlasısın,” dedi. “Bir kralın oğlusun. Dahası, bir McCloudsun. McCloudlar seni tanıyor ve saygı duyuyorlar. Sen de onları tanıyorsun. Onları senden daha iyi kim idare edebilir ki? Yola çık, dağları aş ve elçim olarak görev yap. Onlara sevgi ve barış içinde git, kendi topraklarını yeniden inşa etmelerine yardım et. Ordularımızı birleştir.”

Bronson hızla tamam der gibi başını salladı.

“Nasıl isterseniz, leydim.”

“Son derece akıllıca ve doğru bir karar, leydim,” dedi Aberthol. “Babanız sizinle

gurur duyardı.”

Hafifçe öksürdü ve bir diğer parşömen çıkarıp okurken gözlerini kıstı.

‘Hazır konu McCİoudlardan açılmışken, tartışmamız gereken 115/342

bir başka, daha tatsız bir konu var. Ablanız Luanda. Kendisi yakalandı.”

Gwen çok şaşırdı. Demek onlara ihanet eden ablası hayattaydı.

“Kaderi ne olacak?” diye sordu Aberthol.

İçeridekiler gerginlikle kendi aralarında bir şeyler mırıldandılar.

“İşlediği suçlar için aşılmalı,” dedi Srog.

“Halkımızın tamamına ihanet etti,” dedi Kendrick.

Gwen bu konuyu düşünürken alev alev yandığını hissetti. Dönüp Thor’a baktı.

“Leydim,” dedi Thor. “Ona karşı kin beslemiyorum. Ne de olsa ablanız.”

Gwen olan biten her şeyi düşünüp taşındı. Luanda hayatı boyunca ona sorun çıkarmıştı. Tükenmek bilmez bir hırsa sahipti, acımasız bir yanı vardı ve Gwen bunun asla değişmeyeceğini biliyordu.

“Leydim, affedersiniz,” dedi Bronson hafifçe öksürüp öne çıkarken. “Beni bağışlayın, kendi başıma bu işlere karışmak istemem. Ancak Luanda ablanız olmaktan öte... Ayrıca, benim karım. Hatalarını veya kusurlarını reddetmiyorum. Ancak sizden bir iyilik isteyeceğim. Sizden onu affetmenizi, merhamet eylemenizi rica ediyorum. Şayet bunu mümkün kılacak güzel şeyler yaptıysam, lütfen onu affedin. Bir liderin merhameti hak etmeyen bir kişiyi cezalandırmasından da ona merhamet eylemesi çok daha yüce bir davranıştır.”

Gwen duraksadı, duyguları karmakarışık bir halde, ne yapması gerektiğini düşündü.

“Nerede o?” diye sordu Aberthora.

“Dışarıda bekliyor, leydim.”

Gwen uzun uzun, dikkatlice düşündü. En sonunda, tamam der gibi başını salladı.

“Onu buraya getirin.”

Aberthol nöbetçilerden biri bir şeyler fısıldayınca, nöbetçi derhal dışarı koştu. Kısa bir süre sonra da elleri arkasında iplerle bağlanmış olan Luanda’yla birlikte geri geldi.

Gwen ortaya ablasına yürürken, adamlar kenara çekildiler. Luanda başını önüne eğmiş, Gwen’in gözlerine bile bakamıyordu.

Gwen onun halini görünce şok geçirdi. Çok yaşlanmış gözüküyordu. Çökmüş gibiydi. Saçları kazınmıştı, suratı da çürüklerle ve sıyrıklarla kaplıydı. Cehennem gidip geri dönmüş gibiydi.

Ayrıca, Luanda’da Gwen’in daha önceden hiç görmediği bir hal de vardı: tevazu. Luanda dudakları morarmış ve çatlamış, yanakları şişmiş bir halde başını önüne eğmeye devam etti. Gwen tüm olanlara rağmen ona acımadan edemedi.

“Affet beni, kardeşim,” dedi Luanda; dizlerinin üstüne çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. O ağlamaya devam ederken, Gwen onu izledi ve yüreği paramparça oldu. Luanda’yla her zaman rekabet halinde olmuşlardı ve bunun hep Luanda başlatmıştı. Ama buna rağmen, Gwen ona asla bir zarar gelmesini istememişti.

“Yaptıklarımdan utanıyorum,” dedi Luanda. “Sadece sana ve Thor’a değil, tüm Halka’ya ve ailemize. Bana neler olduğunu bilmiyorum. Her şeyi geri alabilseydim alırdım. Beni öldürtmek istemen hakkın. Ama senden af diliyorum. Ölmek istemiyorum.”

Gwen hıçkırıklarla ağlayan ablasına bakarken herkes sus pus kesildi. Gwen iç çekti ve herkesin ona baktığım fark etti.

Uzunca bir süre dikkatle düşündü ve Bronson’ın adaletten çok merhamette güç olduğunu söylediğinde haklı olduğunu anladı. İyi bir hükümdarın her iki özelliği de sergilemesi ve her ikisini dikkatle tartması gerektiğini biliyordu.

“Seni affedeceğim,” dedi Gwen.

Luanda bir şok ve umut ifadesiyle başını kaldırdı.

“Ama artık burada istenmiyorsun. Kocanı Doğu Krallığının başına getirdim ve sen de onunla gidecek, Highlands’in bu tarafına asla geçmeyeceksin. Yoksa infaz edilirsin. Bana yaptıkların yüzünden değil, Thorgrin’e yaptıkların yüzünden.”

Gwen Luanda’nın infaz edilmekten kurtulduğunu duyduğuna sevineceğini sanmıştı, ama onun hayal kırıklığına uğradığını görünce şaşırdı.

Luanda yine ağlamaya başladı.

“Sen benim kız kardeşimsin,” dedi. “Burası benim yuvam.

Beni sürgüne yollayamazsın. Seni seviyorum.”

“Hayır, sevmiyorsun,” dedi Gwen. “Bunu anlayabilmem tüm hayatımı aldı. Sen hırsı seviyorsun. Aileni değil.”

Gwen başını salladı ve iki muhafız öne çıkıp Luanda’yı kollarından tutarak oradan çıkardı.

Bronson başını eğdi.

“Ona merhamet eylediğiniz için teşekkür ederim, leydim. Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım.”

Gwen başını sallayarak teşekkürünü kabul etti.

“Karma Doğu Krallığı’na eşlik et,” dedi. “Beni temsil et. Halkımız sana güveniyor. Ben de öyle. Bölünmüş bir Halka her zaman güçsüz olacaktır.”

Bronson başını eğdi, arkasını döndü ve hızla odadan çıktı. Onun ardından içeriye derin bir sessizlik çöktü.

Luanda apar topar odadan çıkarılırken, debelenip karşı koymaya çalıştı.

“Hayır!” diye bağırdı. “Bunu yapma! Burası benim de yuvam!”

Adamlar onu sürükleyerek çıkarmaya devam ettiler. Luanda kapıya varmadan önce döndü ve son bir kez Gwendolyn’e seslendi.

“Sen benim küçük kız kardeşimsin! Küçüklüğümüzde benim için her şeyi yapardın. Sana neler oldu böyle?”

Gwen ona baktı, ablasının suratını son bir kez süzdü. Kendisini de yaşlanmış gibi, tuhaf bir biçimde sanki Luanda'da daha

büyükmüş gibi hissediyordu.

"Büyüdüm," diye yanıt verdi.

Kapılar Luanda'nın ardından derhal kapandı ve herkes o uzun ve yankılanan sessizlikte öylece kalakaldı. Gwen etrafındaki adamların bakışlarını fark etti ve ona daha da büyük bir saygiyla baktıklarını hissetti. Çok zor bir karar vermişti.

Gwen hükümdarlığı yüzünden kendisini çoktan yorgun, daha yaşlı ve omuzlarına büyük bir yük almış gibi hissediyordu; uzaktan eğlenen insanların neşeli seslerini duydu ve dışarıda olmayı istedi. Oradan başka her yerde olabilirdi. Bebeğin içinde döndüğünü hissetti ve sadece Thor'la yalnız kalabileceği bir yere gitmek istedi.

"Başka önemli bir konu var mı?" diye sordu Aberthol'a ve yanıtın hayır olmasını umdu. "Dışarıda çıkıp halkımıza katılmak istiyorum."

"Tek bir önemli konu daha var, leydim," dedi Aberthol. "Tirus'un kaderi."

Tirus. Gwen her şeyi, onun ihanetini hatırladı. Ona güvenmekle aptallık etmişti ve bu yüzden iyi adamlarından birçoğu hayatını yitirmişti. Utanıyordu ve bu hatasını düzeltmeye kararlıydı.

"Oğullarıyla birlikte yakalandı. Hepsi sağ," dedi Aberthol.

"İnfaz edilmesi gerekiyor, leydim," dedi Kendrick. "Tirus ablanızdan aha farklı bir hain. Onun ihaneti çok da sinsice."

"Tüm hainlere bir ders vermiş olursunuz, leydim," dedi Erec.

"Leydim, fevri kararlar almadan önce bu konuyu çok iyi düşünün," dedi Aberthol. "Halka Yukarı Adalardaki adamların komplocu tabiatına bir son verilmeden asla gerçek anlamda istikrarlı olamayacak."

"Onlardan nefret ettiğimiz halde, diğer MacGillere ihtiyacımız var... Babanız

bunu biliyordu... Onlara bu yüzden bir şey yapmadı. Leydim, tarihe yazılacak bir olay gerçekleştirme şansınız bu olabilir. Savaş halinde olan iki MacGil grubunu eskiden olduğu gibi birleştirebilirsiniz," dedi Srog.

"Onlara ihtiyacımız yok," dedi Kendrick. "Onların bize ihtiyacı var."

Aberthol omuzlarını silkti. "Baban buna inanıyordu," dedi. "Onlarla ilgilenmeyerek durumu el almayı tercih etmişti. Ama gördüğünüz gibi, bu tutumu Tirus'a isyan çıkarmak için yeterli süreyi ve şartları verdi."

Gwendolyn düşünerek orada oturuyordu.

"Tirus şu anda nerede?" diye sordu.

"Salonun dışında kararınızı bekliyor," dedi Aberthol. "Yukarı Adalar ve Tirus'la ilgili konu ertelenemez. Şu anda kararlaştırılması gerek. Halka'nın istikrarı için bunun yapılması gerekiyor.

Gwendolyn iç çekerek evet der gibi başını salladı.

"Onu içeri getirin," dedi.

Aberthol muhafızlardan birini onu getirmesi için dışarı yolladı ve adam telaşla dışarı koştuktan kısa bir süre sonra

Tirus tutsakken, o pespaye haliyle bile direniyordu. Pis bir ifadeyle ona baktı.

"Kardeşimin tahtına el koydun," dedi ona öfkeyle. "Sen daha genç bir kızsın."

Gwen amcasını görünce içinin sıkıldığını hissetti; onu eskiden beri sevmezdi.

"Bu tahta el koydum, çünkü ben Kraliçeyim," dedi kendine güvenen bir sesle. "Yasal olarak tahta çıkarılmış bir Kraliçeyim. Çünkü babam, yani senin kardeşin olan yasal kralımız tahta çıkmamı istedi. Öte yandan, sen bugün karşımdasın, çünkü sana ait olmayan bir şeye zorla el koymaya çalıştın. Burada yargılanan kişi ben değilim, sensin."

Tirus'un üç oğlu çok utanmış bir halde yere bakıyorlardı, ama Tirus hala meydan okurcasına döndü ve Kendrick'e baktı.

“Sen en büyük kardeşsin,” diye yalvardı ona. “MacGillerin ilk çocuğusun ve piç olsan da olmasan bir erkeksin. Ben değilsem bile senin tahta geçmen gerekir. Bir şeyler yap. Gwendolyn’e haddini bilmesini ve o tahttan inmesini söyle.”

Kendrick başını salladı, buz gibi bir ifadeyle Tirus’a baktı ve kılıcının kabzasını kavradı.

“Ağzından çıkanlara kız kardeşimin huzurundayken dikkat et,” dedi. “Sakın bu konuda bir şüphen olmasın; kendisi Kraliçemizdir ve krallığımızın tüm yetkisi ondadır. Ona bir daha hakaret edersen gazabımla karşılaşırsın.”

Tirus tereddütle dönüp Gwen’e baktı.

“Şayet özür dilememi istiyorsan, bunu benden duyamayacaksın. Üstünde oturduğun taht benim hakkım. Her zaman da öyleydi. Taht bana babadan geçti k baban zaten benim kadar üstün bir adam değildi.”

Gwendolyn bunları duyunca yanaklarının kızardığını hissetti, ama içine derin derin nefes çekerek babasının tavsiyesini hatırladı: İnsanlara asla ne düşündüğünü belli etme. Asla duygularının kararlarını etkilemesine izin verme. Bir hükümdar olarak insanın kaçınması gereken o kadar çok tuzak vardı ki.

“Sen hırslı bir hainden başka bir şey değilsin,” dedi Gwendolyn. “MacGil soyu için bir utanç kaynağısın. Krallığımızın bana vermiş olduğu tüm yetkilerle seni infaz ettirebilirim.”

Gwen duraksadı, düşündü ve sözlerinin ağır ve derin sessizlikte yankılanmasını bekledi.

“Ama bunu yapmayacağım. Bunun yerine, Yukarı Adalardaki günlerine geri dönmek üzere sürgüne yollanacak ve bir daha asla Halka’nın anakarasına ayak basamayacaksın. Dahası, orada tutsak olacak, muhafızlarımın gözetimi altında yaşayacaksın. Hayatının geri kalanı bir zindan hücresinde geçecek.”

Tirus öfkeyle ona baktı.

“O halde, beni infaz ettirmeni tercih ederim. Tutsak olarak yaşamaktansa ölmeyi yeğlerim.”

Gwen alaycı bir tavırla gülümsedi.

“Seçim yapma ayrıcalığını kaybettin. Artık seçimler bana ait. Adalet Halka, ailem ve ölen babam için yerini buldu. Zindandaki günlerinin keyfini çıkar.”

Gwen muhafızlarına döndü.

“Götürün onu buradan,” diye emretti.

Muhafızlar hemen dediğini yaparak Tirus’u sürüklediler; Tirus bağırıp debelendi ve muhafızların onu sürükleyerek oradan çıkarmasına neden oldu.

“Bu kararın asla yanma kalmayacak!” diye bağırdı oradan çıkarılırken. “Halkım gururludur! Bu rezil olaya asla izin vermeyecekler! Kralların tutsak edilmesine asla izin vermezler!”

Gwen buz gibi bir ifadeyle ona baktı.

“Kral olduğunu da kim söyledi?” dedi.

Onu apar topar, Tirus bağırış çağırışları arasında dışarı çıkardılar ve nihayet kapıyı arkalarından kapattılar.

Odaya yine derin bir sessizlik çökmüştü ve Gwen herkesin ondan korktuğunu ve saygı duyduğunu hissedebiliyordu. Ayrıca, kendisini hiç olmadığı kadar güçlü ve sert hissetmeye başlamıştı. En sonunda, yanlışlar düzeltiliyordu ve artlık bunu yapmak onu ürkütmüyordu.

Gwendolyn döndü ve Tirus’un korkuyla ona bakan oğullarına baktı. İkisi babalarına benziyordu ve onun kadar öfkeli gözüküyorlardı. Uzun kıvırcık saçlı ve ela gözlü üçüncü oğluysa diğer ikisinden farklı gibiydi.

“Doğruyu söyledi,” dedi oğullarından biri. “Halkımız adamızın üstünde oluştuğu kayalar kadar sağlamdır. Onun tutsak edilmesine asla razı gelmezler.”

“Halkınız bir hainin tutsak edilmesine karşı gelecekse, Halka’da kabul gören bir halk olmayacaklar,” dedi Gwen soğukkanlılıkla.

“Leydim,” dedi Aberthol hafifçe öksürerek. “Tirus’un oğullarını da tutsak etmenizi öneriyorum. Babalarına sadık oldukları belli ve serbest kalmalarından

hiçbir fayda gelmez.”

“Leydim,” diye araya girdi Kendrick. “Lütfen, çocuklardan Matus isimli en küçük olanını tutsak etmeyin. Savaşta amacımıza hizmet etti, hepimizi serbest bıraktı ve bizi ölmekten kurtardı.”

Gwendolyn iki kardeşinden farklı olan, onlar gibi koyu renkli gözleri ve surat hatları olmayan Matus’a baktı; delikanlının gururlu ve asil bir hali vardı. Bir Yukarı Adalı gibi değildi; daha ziyade Gwen’in kendi halkından birisine benziyordu. Hatta kendi akrabası bile olabilirdi. Çocukluğundan hatırladığı tüm oğlanları, babası her Yukarı Adalara gittiğinde senede bir ziyaret ettikleri uzaktan akraba olan kuzenleri düşündü. Matus’un her zaman diğer çocuklardan farklı ve iyi yürekli olduğunu hatırladı; diğer üçünün babaları gibi kötü yürekli ve soğuk olduklarını hatırladı. Tıpkı babalarına benziyorlardı.

“İplerini çözün,” dedi. Muhafızlardan biri öne atılıp Matus’un bileklerindeki ipleri kesti.

“Damarlarında alan MacGil kanı çok güçlü,” dedi memnuniyetle Matus’a. “Teşekkür ederim. Belli ki sana çok şey borçluyuz. Bizden ne dilersen dile.”

Matus öne çıkıp, tevazuuyla başını önüne eğdi.

“Benim için bir şerefti, leydim,” dedi. “Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Ama benden bir şey istememi söylüyorsanız, kardeşlerimin serbest bırakılmasını isterim. Onlar babam yüzünden öyle davrandılar ve aslında size bir zarar vermediler.”

Gwen aynı fikirdeymiş gibi başını salladı.

“Asil bir rica,” dedi. “Kendin için değil, başkaları için bir şey istiyorsun.”

Gwen adamlarına döndü. “Onları serbest bırakın,” dedi.

Muhafızlar öne atılırken ve onları serbest bırakırlarken, diğer iki kardeş onları şaşkınlıkla ve büyük bir rahatlama ifadesiyle izlediler.

Aberthol öfkeyle öne çıktı.

“Bir hata ediyorsunuz, leydim!” dedi ısrarla.

“Hata yapıyorsam da benim kararın,” dedi Gwen. “Oğulları babalarının günahları yüzünden cezalandırmayacağım.”

Kardeşlere döndü.

“Yukarı Adalara geri dönebilirisiniz. Ama sakın babanızın izinden gitmeyin, yoksa bir dahaki sefere kuzen olsak da bu kadar iyi davranmam.”

Üç kardeş döndüler ve hızla salondan çıktılar. Onlar giderlerken, Gwen “Matus!” diye seslendi.

126/342

Matus iki kardeşiyle birlikte kapıda duraksadı.

“Sen biraz bekle.”

Diğer iki kardeş ona baktılar, sonra kaşlarını çatıp dışarı çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

“Güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var. Yeni krallığım henüz savunmasız ve doldurulması gereken birçok pozisyon var. Kendininkini söyle.”

Matus başını salladı.

“Bana büyük bir şeref bahşediyorsunuz, leydim,” dedi. “Her ne yaptıysam sevgiden yaptım, bir pozisyon verilsin diye değil. Yaptıklarımı doğru olduklarını düşündüğüm için yaptım ve babamın yaptıklarının yanlış olduğunu söylemekten utanıyorum.”

“Damarlarında asil bir kan akıyor,” dedi Gwen. “Artık baban bir mahkûm olacağına göre, Yukarı Adaların yeni bir lorda ihtiyacı olacak. Onun yerini almanı ve oradaki temsilcim olmanı istiyorum.”

“Ben mi, leydim?” dedi Matus şok içinde sesini yükselterek. “Yukarı Adaların Lordu mu? Bunu yapamam. Daha çok gencim.”

“Sen savaşmış, başkalarını öldürmüş ve kurtarmış bir erkeksin. Senden iki misli büyük adamlardan daha onurlu ve şerefli davrandın.”

Matus başını salladı.

“Ama bunu ben senden istiyorum,” dedi Gwen.

Matus kararlılıkla başını salladı.

“Bunu kabul edersem, şerefli davranışlarımı gölgeler. Yaptığım hiçbir şeyi bir pozisyona gelmek veya güç elde etmek için yapmadım. Sadece doğru olduğunu düşündüğüm için yaptım. Size minnettarım ve teklifiniz beni yüceltti. Ama bu kabul edemeyeceğim bir teklif.”

Gwen tamam der gibi başını sallayıp ona baktı.

“Anlıyorum,” dedi. “Sen gerçek bir savaşçısın ve MacGilleri şereflendiriyorsun. Umarım en azından saraya yakın olursun.”

Matus gülümsedi.

“Teşekkür ederim, leydim, ama Yukarı Adalara geri dönmem gerek. Oradaki herkesle aynı fikirleri paylaşmıyor olabilirim, ama orası yine de yuvam. Özellikle bu çalkantılı zamanlarda orada bana ihtiyaç duyulabileceğini hissediyorum.”

Matus eğilip selam verdi ve konseyin kapılarından çıktı. Muhafızlardan biri kapıları ardından kapattı. Gwen onun gidişini izledi ve tekrar karşılaşacaklarını hissetti. Matus adeta bir diğer kardeşiymiş gibi hissediyordu.

“Srog, öne çık,” dedi.

Srog karşısına geldi.

“Yukarı Adaların yine de bir lorda ihtiyacı var. İstediğin takdirde, senden daha fazla güvendiğim çok az kişi var. 0 Yukarı Adalıları yola getirecek birisi gerek. Silesia’da muhteşem bir şehri idare ettin ve onları hizaya getireceğine dair en ufak bir şüphem yok.”

Srog eğildi.

“Leydim, açıkçası tüm bu savaşlardan sonra Silesia’yı çok özlüyorum. Oraya geri dönmek ve şehri yeniden inşa etmek için can atıyorum. Ama sizin için her

şeyi yaparım. Şayet Yukarı Adalarda olmam gerekiyorsa, o halde oraya giderim. Sizi temsilen orayı yönetirim.”

Gwen memnuniyetle başını salladı.

“Harika. Bunda çok başarılı olacağına eminim. Tirus’un tutsak kalmasını sağla. Oğullarına da dikkat et. O inatçı insanların bizi sevmelerini sağla, tamam mı?”

Odadaki herkes güldü.

Gwen bitkin bir halde iç çekti. Yasal meseleler asla bitmeyecek gibiydi.

“Pekâlâ, önemli konular bu kadarsa gidip...”

Daha lafını tamamlayamadan, salonun kapıları yine açıldı ve Gwen on iki ve on yaşlarında görünen iki küçük kızın içeri girdiğini görünce çok şaşırdı. Peşlerinden gelen Steffen onlara cesaret vermek için başıyla bir işaret yaptı. Kızlar çok güzel, sadece, gururlu gözüküyorlardı. Adamlarla dolu salonun ortasına yürüdüler ve Gwen’in huzuruna çıktılar.

‘Leydim,” dedi Steffen. “Bu iki genç hanım size acil bir mesaj 129/342

getirdiklerini söyleyerek askerlerimize gitmişler/’

Gwen sabırsız, şaşkın bir haldeydi ve karnının ağrıdığını hissettiği için bir an önce tahttan inip gitmek istiyordu.

“Küçük kızların oyunları için vaktimiz yok,” dedi sabırsız bir tavırla.

Steffen peki der gibi başını salladı.

“Anlıyorum, leydim,” dedi. “Ancak kızlar son derece ciddi gibi. Mesajın bir ölüm kalım meselesi olduğunu ve tüm krallığın tehlikede olduğunu söylüyorlar.”

Gwendolyn tek kaşını havaya kaldırdı ve konunun ne olabileceğini merak etti. Kızların surat ifadesi gerçekten de samimi gibiydi.

İç çekti.

“Ne tür bir konunun hayati bir önem taşıyabileceğini ve iki kızın ağzından çıkacak bir şeyin neden bekleyemeyeceğini bilmiyorum. Ama kızlar bu savaştan

sağ çıkmışlar ve bu da önemli bir şey. Eminim ki Kraliçe'nin vaktini boşa harcamanın sonuçlarını biliyorlardı. Mesajı iletmeye kararlıysalar, öne çıksınlar."

Kızlar dönüp korkuyla Steffen'a baktılar ve Steffen onlara yine cesaret vermek için başını salladı. Kızlar Gwen'e dönüp öne adım attılar.

Savaştan bitap düşmüş bir haldeydiler; giysileri toz toprak içindeydi, sıskaları çıkmıştı. Açlıktan güçsüz düştükleri belliydi. Gwen surat iadelerinden ciddi kızlar olduklarına ve ciddi bir şey söyleyeceklerini görebiliyordu. Kızlar öne

"Leydim," dedi kızlardan büyük olanı saygıyla. Kardeşini de reverans yapsın diye dürtükledi. "Bizi affedin, ama size iletmemiz gereken acil bir haber var."

"Tamam, söyleyin o zaman," dedi Gwen sabırsızlıkla ve bitkin bir halde. Elinde olmadan sert bir ses tonuyla konuşmuştu.

"İsmim Sarka, bu da kardeşim Larka. Bizler şehrin dışında annemizle birlikte ufak bir kulübede yaşıyoruz. Bir süre önce, evimize bir adam zorla girip bizi tutsak aldı. Ama onu yakalamayı başardık ve babam onu adalet önüne çıkardı. Ama sonra İmparatorluk babamı öldürdü ve adamı götürdü."

Kız gergin bir ifadeyle, adeta o travmayı yeniden yaşıyormuş gibi içine derin bir nefes çekti.

"Bir süre sonra, tarlalarda oyun oynarken o adamı yine gördük. Onu nerede görsem tanırım. Ağabeyiniz Gareth olduğuna eminim, leydim."

Gwendolyn o ismi duyunca kalbi duracak gibi oldu ve şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı.

"Gareth mı?" dedi.

"Evet, leydim."

"Ağabeyim mi? Gareth mı? Eski Kral mı?" diye sordu çok içinde duyduklarını idrak etmeye çalışarak. Bu tür bir haber duymayı hiç beklemiyordu. GarethTn ismi olan bitenler yüzünden zihninden öylesine uzaklaşmıştı ki, onu

neredeyse unutmuştu. Onu düşündüğü zamanlardaysa, savaşta

öldüğünü tahmin etmişti.

“Nerede olduğunu biliyoruz,” dedi Sarka.

Gwendolyn gerilmiş bir halde ayağa kalktı.

Gareth. Babasının katili. Onu öldürmeye çalışan, ağabeyi Kendrick’i hapse attıran adam. Çok uzun süre adaletten kaçmıştı babasının ruhu intikam diye haykırmıştı. Kılıcı çalmış, kalkanı çökertmiş, tüm Halka’yı alt üst etmişti. Tüm bu felaketlerin sorumlusu oydu.

İntikam vakti gelmişti.

“Yerini gösterin.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Romulus geminin dümenini başında durmuş karşısındaki açık sularda oluşan köpüklü dalgalara yakıyor, ahşap tırabzanı o kadar sıkı sıkı tutuyordu ki bunu ikiye ayırdı. Tahta parçaları dört bir yanma fırladı ve suratını ekşiterek açık denize baktı.

O diyarların, rüzgârın ve denizin tanrılarına lanetler okudu... Ama en çok da savaş tanrılarına lanetler okudu. Kötü talihine küfretti. Yenildiğine, hayatının ilk yenilgisini yaşadığına lanet etti.

Romulus olanları, her şeyin nasıl o kadar ters gittiğini tekrar tekrar düşündü. Olanları idrak etmekte bile güçlük çekiyordu. Sanki o MacGil kızının köprünün diğer tarafında kollarında oluşu, KalkanT çökertmeyi başarması, adamlarının hızla Halkaya akın edişini izlemesi daha dakikalar önceymiş gibi geliyordu. Halkayı elde etmişti.

Sonra, her şey bir anda ters gitmişti. O iki ejderha aniden cehennemden fırlamış gibi peyda olmuştu ve adamlarının hepsinin alev alışını ve dikkatle yaptığı planların mahvoluşunu izlemek zorunda kalmıştı. En kötüsü de, o sinsi kızın elinden kaçması, köprüden diğer tarafa geçip adamlarının onu yakalamasına fırsat vermeden ortadan kaybolmasıydı. Kız öteki tarafa vardığında, dehşet içinde KalkanTn tekrar kalkışını izlemiş, tüm hayalleri yıkılmıştı.

Kaybetmişti. Bunu itiraf etmesi gerekiyordu. Geri çekilmek, bir başka gün yeniden toparlanmak zorunda kalmıştı. Pelerin hala ondaydı, ama o ejderhalar Halka’nm içinde kalmıştı, İmparatorluk yok olmuştu ve Luanda kaçmıştı. Hal böyleyken, onun peşine düşmeyi göze alamazdı. İyi bir komutan olarak,

ne zaman saldırması ne zaman geri çekilmesi gerektiğini biliyordu.

Romulus denizde ilerlerken ve İmparatorluğa geri dönerken, düşündükçe düşündü. Yeni bir strateji bulması gerekiyordu. Adamlarını toparlaması, geri döndüğünde İmparatorlukta pozisyonunu güçlendirmesi gerekiyordu. Çok uzun süre oradan ayrı kalmıştı ve Andronicus gibi savunmasız kalamazdı.

Artık hatalara yer yoktu. Romulus'un elinden gelen her şeyin kontrolünü ele alması gerekiyordu. Halka'yı unutması gerekiyordu. Bunun bir takıntı haline gelmesine ve Andronicus'un yaptığı gibi mahvolmasına izin veremezdi. Onun hatalarından ders alması gerekiyordu.

Halka İmparatorluğa kıyasla minnacıktı: Ne de olsa, İmparatorluk hala dünyanın yüzde doksanına sahipti. Geri döndüğünde pozisyonunu sağlamlaştırdıktan sonra, bir başka zaman Halka'yı yerle bir etmek için her zaman geri sızmanın yolunu bulabilirdi.

Romulus yoluna devam ederken, iri iri dalgalar pruvayı suya batırıp çıkarıyor, her yanma köpükler çarpıyordu; Onu geri döndüğünde İmparatorlukta ne tür tuzaklar bekliyordur diye düşündü. Gergin bir İmparatorluğu yatıştırmak ve idare etmek zorlu bir işti; Andronicus'un yerini almak, çeşitli orduları ve dünyaları birleştirmek ve güç boşluğunu doldurmak da öyleydi. Diğerleri de hiç şüphesiz Andronicus'un yerine geçmek isteyeceklerdi. Ama hiçbirisi Romulus kadar gaddar değildi. Karşısına çıkan herkesi derhal ve sonsuza dek ezerdi.

Bunları düşünürken, Romulus bir an için şaşırdı; gözünün ucuyla bir kıpırtı görür gibi olmuştu. Son anda, arkasına döndü ve ona saldıran birkaç asker gördü. İçlerinden birinin elinde bir tek vardı ve Romulus bir şey yapmaya fırsat bulamadan asker öne atıldı ve teli Romulus'un boynuna geçiriverdi. Sonra da var gücüyle sıktı.

Romulus gözleri pörtlemiş, nefesi kesilmiş halde soluk almaya çalıştı. Tel boynuna iki kere dolanmıştı ve arkasındaki asker bunu tüm gücüyle çekiyordu. Romulus kendi adamları tarafından boğuluyordu.

Romulus gemisinin tamamını, düzinelerce askerin öne atıldığını gördü. Ama onu kurtarmak için koşmuyorlardı; diğer askerlerin onu öldürmesine yardımcı olmak için geliyorlardı. Bir isyan başlamıştı.

Asker teli daha da sıkarken ve Romulus debelenirken, hayatı gözlerinin önünden geçti. Az sonra ölecekti. Tüm hayatı, zaferleri ve şimdi de yenilgisi gözlerinin önünden geçiyordu. Tüm zaferlerini ve gelecekteki zaferleri gördü ve bunları gölgede bırakan bir şeyi fark etti: Ölmeye hazır değildi.

Romulus içinin ta derinliklerine uzandı ve nasıl yaptıysa son bir güç topladı. Öne eğildi ve birden başını geriye savurup onu öldürmeye çalışan askerin burnuna indirip kırdı.

Asker dizlerinin üstüne çöktü. Romulus derhal boğazındaki teli çıkardı; tel boğazında derin bir kesik oluşturmuştu ve açılan yaradan kanlar damlıyordu. Boynu kaslı olduğundan, tel şahdamarını kesecek kadar derine gitmemişti. Romulus'a her zaman İmparatorluktaki en kalın boyna sahip olduğunu söylenmişti... Bu olay da bunu doğruluyordu.

Romulus bir an bile düşünmedi: Belinden ucu topuzlu bir zincir aldı, başının üstünden savurdu ve karşısındaki askerin suratına indirdi. Sonra, bunu savurmaya devam etti; üstü sivri

Ama Romulus kaçmalarına fırsat vermeyecekti. Gözlerini feci bir öfke bürümüştü; onlara da saldırdı. Zinciri tekrar tekrar başının üstünden savurarak askerleri teker teker hakladı. Birkaç dakika içinde, bir düzine daha askeri öldürmüştü. Birçok asker dönüp kaçmaya çalıştığı halde, onları da yakaladı. Askerlerin kaçabileceği bir yer yoktu. Zincir sırtlarına inerken, çığlıkları etrafta yankılandı.

Derken, bir borazan sesi geldi ve aşağıdaki güverteden yüzlerce adam yukarı akın etti. Romulus rahatladı; en sonunda, sadık askerleri yardımına koşacak ve isyanı bastıracaktı.

Ama o askerlerin de çılgınlar gibi ona hücum ettiklerini fark etti; ellerindeki kılıçlarla, mızraklarla ve baltalarla saldıran askerlerin bakışlarındaki ifadeyi gördüğü anda, onu korumayacaklarını anladı: onlar da onu öldürmek için gelmişlerdi. Bu, gayet iyi planlanmış bir isyandı. Gemideki bütün askerler ona karşıydı.

Romulus paniğe kapıldı. Dönüp denize, ufukta ilerleyen gemilerden oluşan kocaman küçük filoya baktı; etrafta yakınlarda başka gemi var mı, isyanı izleyip buna katılacaklar mı diye anlamaya çalıştı. Öyle bir şey olmadığını görünce de derin bir oh çekti. Kimse isyanın fakrında değildi. Bu sadece kendi gemisinde çıkmış olan bir isyandı, filonun tamamına yayılmamıştı.

Hızla yaklaşan askerlere bakarken çabucak bir şeyler düşündü. Tek başına o kadar askeri öldüremezdi. Başka bir şey yapması gerekiyordu. Etkili bir şey.

Okyanusun ortasından fırlamış bir grup kayalığın yanından geçerken, dalgaların kayalara çarparken çıkardığı sesi duydu ve aklına bir fikir geldi.

Dümenle arasında kimse yoktu; diğerleriyle arasında yirmi metre kadar mesafe

olduğundan, derhal o yöne fırladı.

Dümeni sıkıca kavradı ve saat yönünde tekrar tekrar çılgınlar gibi çevirdi. Gemiyi dosdoğru kayalıklara yöneltti.

Gemi sert bir biçimde sağa dönerek ileri atıldı; adamların hepsi güvertede etrafa savrularak yanlardaki tırabzanlara çarptılar. Romulus düşmemek için dümene asıldı ve gemi en sonunda en sivri kayalıklara dönerken dümeni düz çevirdi. Adamlar bu sefer diğer yöne savruldular.

Romulus ileriye bakınca, istediği şeyi elde ettiğini gördü; gemi artık kayalıklara doğru gidiyordu ve çarpmasına sadece birkaç adım kalmıştı. Geminin yönünü değiştirmesi tehlikeli olurdu.

Yüzlerce asker dengelerini yeniden kazanıp hücuma geçtiklerinde, Romulus döndü, yan tırabzana koştu, üstüne atladı ve balıklama suya daldı. Havada süzüldü ve kafa üstü buz gibi sulara batıp derinlere gitti. Düşüşünün hızını suyun altında mümkün olduğunca uzağa yüzmek ve arkasından fırlatılan mızraklardan kaçmak için kullandı.

Romulus gemiden daha da uzaklara yüzerken nefesini tam altmış saniye tutu. Kendisini biraz daha suyun altında tutmaya zorladı, ciğerleri patlama noktasına gelene dek ilerlemeye gayret etti. Ta ki mızraklar durana ve bunun ardından geminin kayalıklara çarptığında çıkardığı o boğuk ve uzaktan gelen hafif sesi duyana dek de durmadı.

Romulus nihayet yüzeye çıkıp, gemiden uzak bir yerde nefes

almaya çalıştı; sonra, arkasına dönüp olanları izledi. Eski gemisi kayalıklara çarpıp paramparça olmuş, dalgalar etrafına çarpınca daha da ufak parçalara ayrılmıştı. Çok geçmeden, gemi su aldı ve birkaç saniye içinde diklemesine battı. Adamları suya batarken, dalgalar onları kayalıklara savururken, çığlıklar atıp debelene debelene soğuk ve donuk bir ölümle karşılaştı.

Romulus dönüp ufka baktı. Diğer sadık gemileri sadece birkaç yüz metre ötedeydi. Derhal yüzmeye koyuldu.

Onu öldürmek için, bir isyandan fazlası gerekecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn yanındaki herkesle birlikte iki kızın peşinden gidiyordu; kızlar Kraliyet Sarayı'nın kıvrılarak ilerleyen yanmış sokaklarından geçerek, en sonunda şehrin arka kapılarından çıktılar.

Onları şehir duvarlarının hemen dışındaki daracık bir patikaya çıkardılar. Gwen o anda nereye gittiklerini, hayal görüp görmediğini düşünmeye koyuldu. Birden, kızlar Gwen'in bildiği bir yapının önünde durdular: MacGiller'in yeraltı mezarı.

Tuhaf bir biçimde, yok olan onca şeyin arasında tam yedi asırlık, mermerden oyulmuş o eski ve güzelim yeraltı mezarı sapasağlam kalmıştı. Nasıl olduysa savaşın yol açtığı yıkımdan kurtulmayı başarmıştı. Yarısı toprağın altında, tavanı çimlerle kaplı ve tepeye inşa edilmiş olan mezar bir yarım daire biçimindeydi. Babasının bedeni de cenazeden sonra oraya nakledilmişti ve atalarıyla beraber oraya gömülmüştü.

Peki, ama kızlar onları neden oraya gitmişti?

Kızlardan Sarka isimli büyük olanı durup mezarı işaret etti.

"Gareth orada, leydim. Oraya girdiğini gördüm. Sonra da hiç dışarı çıkmadı."

Gwendolyn şaşkınlıkla mezarın kapkaranlık bir derinliğe açılan girişinden içeri baktı.

"Yanılmadığına emin misin?" diye sordu şüpheyle.

"Evet," dedi Sarka.

"Burası bir yeraltı mezarı, kızım," dedi Aberthol. "Ölen kişiler gömülmek üzere buraya getirilirler. Gareth neden buraya gelsin ki?"

Sarka omuzlarını silkti ve endişeyle Gwen'e baktı.

"Bilmiyorum, leydim. Ama onu gördüğüme eminim. Oraya girdi ve bir daha da çıkmadı."

Gwendolyn dönüp, Thor'a, Kendrick'e, Erec'e ve ona şüpheyle bakmakta olan tüm danışmanlarına baktı.

“Kızın hayal gücü muhteşem,” dedi Kendrick. “Kardeşimizin onca yer arasında babamızın cesedinin yanma sığındığını hiç sanmıyorum.”

“Bundan daha tuhaf şeyler de gördüm,” dedi Erec.

“Burada boşa vakit harcıyoruz,” dedi Srog. “İşimize bakalım ve esas sorunlarla ilgilenelim.”

“Hayır,” dedi Gwen. “Bilmek istiyorum. Kedini gözlerimizle görmemiz gerek.”

Dönüp Kendrick’e başıyla bir işaret verdi.

“Kardeşimizin içeride olup olmadığına bakmak ister misin?”

Kendrick hızla mezara gitti ve başını eğip basamaklardan karanlığa inmeye koyuldu.

Aberthol giderek daha da endişeye kapılmakta olan kızlara 140 / 342

döndü.

“Kraliçeyi yanıltmanın cezası nedir biliyor musunuz?”

“Ne gördüğümü biliyorum!” dedi Sarka ısrarla. “Adam oraya...”

Yeraltı mezarından aniden yükselen bir çığlıkla herkes sustu ve bunun arından aşağıdan bir boğuşma sesi geldi.

Gwendolyn’in adamları derhal harekete geçti. Thor, Erec ve diğerleri basamaklara koşup Kendrick’in yardımına gitti. Gwendolyn şaşkınlıkla karanlık mezara baktı ve özellikle de mezar boş olduğundan neler olabileceğini merak etti. Kendrick bir hayvanla mı karşılaşmıştı?

Kendrick birkaç dakika sonra diğerleriyle ibrikte yüzeye çıktı ve Gwen onun Gareth’ı sürükleyerek getirdiğini görünce büyük bir şok geçirdi. Rüya görüyor gibiydi.

Gareth bir delikten çıkarılmış bir fare gibi dışarı çıktı; Gwen’in hiç görmediği kadar solgun ve hasta gözüküyordu ve adeta ölü gibiydi. Gareth. Eski kral. Babasının suikastçısı. Hayattaydı. Nasıl olduysa, sağ kalmayı başarmıştı.

Gwen birden her şeyi hatırladı: Gareth'ın onu defalarca öldürmeye teşebbüs edişini hatırladı ve içini büyük bir öfke kapladı. İntikam almanın vakti gelip geçmişti bile. Dikkatle ona baktı ve eski ağabeyinden eser kalmadığını gördü. Ağabeyinin yerine gençlik zamanlarındaki haline zerre kadar benzemeyen, bedeni çürümeye yüz tutmuş bir paçavra gelmişti adeta.

Gareth ona bakarken ve kolları ve bedeni tir tir titrerken, gözlerini günışığından korumak için kıstı.

Gwen öne doğru bir adım attı ve diğerleri ağabeyinin kollarından tutarken onu süzdü.

"Demek hayattasın," dedi tiksintiyle. "Çok yazık."

Gareth gözlerini yavaşça açtı ve suratını ekşitip ona baktı. Gözleri fıldır fıldırdı; etrafta adamlara korkuyla bakıyordu. Ama nasıl beceriyorsa, hala küstah bir tavır sergiliyordu.

"Muhafızlar, tutuklayın onu!" diye bağırdı. "Ben hala yasal olarak KraPım! Onun tahta çıkma hakkı yok! Lordluğum konseye tarafından onaylandı! Bana el sürerek yasaları çiğniyorsunuz!"

Askerler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, ama kimse Gwen'e doğru bir adım bile atmadı. Hepsi ona itaat ediyordu.

Gwen başını ağır ağır salladı.

"Çok zavallısın," dedi ona. "Buradaki kimse sana sadık değil. Asla da olmadılar. Sen bir Kral değilsin... Asla da değildin. Sadece babamızı öldüren kişisin. Artık yargılanma vaktin geldi."

Aberthol hafifçe öksürdü.

"Leydim, affedersiniz," diye araya girdi. "Teknik olarak Gareth haklı. Konseyin onayını almıştı ve Halka'mızın gücü yasalarımızın uygulanmasına bağlı. Kendisinin krallık hakkını ona geri vermiyor bile olsak, onu işlediği suçun görgü şahitleri olmadan infaz edemeyiz. Yasalara sıkı sıkıya bağlı kalacaksak, Gareth'ı yasal olarak infaz etme hakkınız bulunmuyor."

Gwen dikkatle Gareth'a bakarken, adamlarının hepsinin kendisine baktığının

farkındaydı. Hükümdarlığında adamlarının ona bakıp ne karar vereceğini bekleyeceği anlardan biri olduğunu biliyordu. Yasalara harfiyen uyacak mıydı? Bu tür bir an emir altındaki herkesin onun nasıl bir lider olacağını anlatacaktı.

“Haklısın,” dedi en sonunda. “Yasalara aykırı. Dolayısıyla, adamlarımdan kimse Gareth’ı öldürmeyecek.”

Gareth derin bir oh çekti.

Gwen eğildi, Parlak kılıcı Thor’un kınından çekti ve çın diye keskin bir ses yankılandı. Sonra, öne adım attı, elini geriye savurdu ve kılıcı ağabeyinin kalbine sapladı.

Etrafındakilerin hepsinin nutku tutuldu. Gareth ta kabzasına kadar kalbine saplanmış kılıçla birlikte sessizce dizlerinin üstüne düştü.

Yüz üstü yere devrildi, başı yan döndü ve gözleri açık kaldı. Ölmüştü.

Gwen başını kaldırıp, ağır ağır şok içindeki adamların suratına baktı. Ona daha da derin bir saygıyla baktıklarını gördü.

“Yasaları izlemenin ayrı bir vakti, yazmanın ayrı bir vakti vardır,” dedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Thorgrin Kraliyet Sarayı’nın merkezindeki neşeli kalabalığın, kutlamaların ve muazzam bir biçimde bir araya gelmiş binlerce askerin arasından geçerek ilerledi. Şehir harap haldeydi, ama kutlama yapanların neşeli halinden bunu anlamak mümkün değildi. Kraliyet Sarayı’nın bir kez daha halkının neşesiyle canlanmış görmek, herkesin kutlama yapışını, hayatta olduklarına ve İmparatorluktan kurtulduklarına büyük bir mutluluk hisseden kişileri izlemek Thor’un yüreğini ılıttı.

Gwendolyn’in yanından yeni ayrılmış olan Thor’un aklı onunla ilgili düşüncelerle doluydu. Kraliçe rolüne bürünüşünden ve her şeyi kolaylıkla idare edişinden çok etkilenmişti. Ayrıca, gücünden, cesaretinden, korkusuz olmasından ve bilgeliğinden de etkilenmişti. GarethTa ve tüm diğerleriyle Gwen’in yaptığı gibi başa çıkmak büyük cesaret isterdi.

Kraliyet SarayTna döndüklerinden beri, Thor onunla birlikte olmak ve yalnız vakit geçirmekten başka bir şey istememişti. Yeraltı mezarından sonra belki onunla yalnız kalacak fırsatı bulur, ona en sonunda evlenme teklif edebileceği özel bir yere götürebilir diye düşünmüştü. Annesinin yüzüğü cebinde adeta tenini yakıyordu.

Ama Gwen birkaç danışmana ve resmi görevliye yakalanmıştı; her biri ona farklı konular anlatıyor, acil kararlar almasını ve çeşitli konularda bir yargıya varmasını istemişlerdi. Gwen'in bir süre çok meşgul olacağını biliyordu ve ona işleri halledebileceği kadar zaman vermek istemişti. Bu arada, kendisinin de ilgilenmek istediği bir takım işler vardı.

Alistair onu savaş alanında kurtarıp kendisine getirdiğinden beri, Thor onu görmek için can atmıştı. Ona teşekkür etmesi, hakkında daha çok şey öğrenmesi, her şeyi bilmesi gerekiyordu.

Thor bu dünyada bir kız kardeşi olduğuna bile güçlükle inanabiliyordu. Gerçek bir kız kardeş. Bu düşünce ona büyük bir heyecan veriyordu. Bir açıklamasını yapamıyordu, ama dünyada kendisini daha az yalnız hissediyordu. Onunla ilgili her şeyi, nereden geldiğini, anneleriyle hiç karşılaşıp karşılaşmadığını, ne tür güçlere sahip olduğunu, ondan farklı olup olmadığını ya da ortak yönlerini öğrenmek istiyordu.

Thor kısmen de olsa kendisiyle ilgili daha çok öğrenebilmek için de onu tanımak istediğini fark etti. Kendisini hala gizemli buluyordu ve kız kardeşinin bu sorunu çözebileceğini umuyordu.

Thor kutlama yapan kalabalığın arasından ve Kraliyet Sarayf ndan geçip onu ararken, bir sürü tanıdık, saygı duyduğu, birlikte savaştığı asker gördü ve hepsinin onan nefret edeceğinden, Andronicus için savaştığı zaman için onu suçlayacağından korkarak kendisini tatsız olaylara hazırladı. Ama nereye gitse, karşılaştığı kişiler ona dostça sarılıyor, tatlı tatlı gülümsüyor, sevgi dolu selamlamalarla yanıt verip onu şaşırtıyordu. Her yerde sırtına buruyor, ismini haykırıyorlardı. Bir kahraman olmuştu.

Thor davranışları için özür dilemesi gerektiğini hissediyordu, ama insanlar ona sürekli olarak Halka için yaptığı iyi şeyleri, Kader KılıcTyla ve o ejderhalarla bütün askerlerden çok daha çok İmparatorluk askerini öldürdüğünü hatırlatıyordu. Andronicus'u bile öldürmüştü. Savaşta bile karşılaşmış olsa,

Batı Krallığı'nın hiçbir askerini öldürmemişti; sadece McCİoudlar'ı öldürmüştü. Herkes onun geçici olarak Andronicus'un büyüsünün etkisi altında olduğunu, bunu kontrol edemediğini biliyordu ve yaptıkları için onu suçlamıyordu. Tam aksine, ona en büyük kahramanları gözüyle bakıyorlardı.

Thor kalabalığın arasında Godfrey'i, yanındaki Akorth, Fulton ve kraliyet şifacısı Illepra'yı gördü; Godfrey'in alnında kocaman bir şişlik vardı. Godfrey Thor'un ona kalkanının kenarıyla vurduğunu hatırladığında öfkeden köpürecekti.

Ama Godfrey kocaman bir gülümsemeyle kollarını iki yana açıp ona sarıldı. Thor da derin bir oh çekerek ona sarıldı.

"Lütfen, özrümü Kabul et," dedi. "Bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Yaralanmadım," dedi Godfrey. "Sadece başım biraz şişti, o kadar. Özür dileme, çünkü sana ne olduğunu gayet iyi biliyorum: Andronicus'un kara büyüsü. Kendinde değildin, tanıdığım Thorgrin değildin. Kendini sakın suçlama: Hepimizin başına gelebilirdi."

"Esas şunu unutma," dedi Kendrick yanlarına gelip Thor'un omzunu kavrayarak. "Kılıcı alabilmek için canını feda etmek uğruna İmparatorluğa giden şendin. Tek başına Andronicus'la yüzleşmeye gönüllü olan ve o yüzden tuzağa düşüp yakalanan da şendin, unuttun mu? Çok cesur ve asil bir davranıştı. Bunu sadece Halka için yaptın."

Kendrick ona sarıldı, Thor da aynı şekilde karşılık verdi. Kalbinin ılındığını, suçluluk dalgalarının dinmeye başladığını hissetti; özellikle de o iki adamı erkek kardeşleri olarak düşündüğü ve Gwendolyn'e evlilik teklif etmek üzere olduğu

için rahatladı. Erkek kardeşlerinin buna onay vermesi onun için çok önemliydi. Bir aile olacaklardı; hayatta sahip olduğu tek aile onlar olacaklardı. Tüm bunlar, Thor'un oraya neden gittiğini hatırlamasını sağladı: Kız kardeşiyle konuşmak.

"Alistair'i gördünüz mü?" diye sordu.

"Onu son gördüğümde, Erec'le birlikte Kraliyet SarayTmn diğer tarafındaydı. Meydanın karşı tarafına bak."

Thor avlunun diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı ve yolda tanıdığı birkaç askerle selamlaşmak için durdu. En sonunda, diğer tarafa vardı ve onu Erec'le derin bir sohbet halinde görünce duraksadı. Kız kardeşini orada görmek, kendisinden bir parçayı görmek gibiydi. Birden heyecanlandı. Onları rahatsız etmek istemedi ve tam arkasını dönüp gidecekken, Alistair'in onu gördüğünü ve yanlarına gitmesini işaret ettiğini gördü.

Thor onlara doğru giderken, Erec de ona döndü ve suratında sevecen bir ifade belirdi. Thor'a sarıldı, Thor da ona aynı şekilde karşılık Verdi ve onu en son savaşta gördüğünü hatırlayınca içini yine bir suçluluk hissi kapladı.

"Özür dilerim, efendim," dedi bakışlarını yere indirerek. "Sizinle savaşmak gibi bir niyetim yoktu. Size asla zarar vermek istemedim. Kendimde değildim."

Erec Tek eliyle Thor'un omzunu kavradı ve gözlerinin içine baktı.

"Sorun değil, genç Thorgrinson. Çok iyi bir savaşçısın... Karşılaştığım en muhteşem savaşçısın. O gün savaş alanında becerilerimi geliştirdin."

Erec ona bakıp gülümseyince, Thor da rahatlayıp gülümsemeden edemedi.

"Bizim tarafımızda olduğuna sevindim," dedi Erec.

Thor Alistair'e baktı.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim," dedi hemen uzaklaşmaya hazırlanarak.

"Hayır," dedi Erec. "iki kardeşin biraz yalnız vakit geçirmesi gerek. Esas benim gitmem gerek."

Erec Alistair'in elini öptü, arkasını döndü ve hızla kalabalığa karışarak hemen yanma gelen birkaç askerle kollarını kenetleyerek selâmlaştı.

Thor dönüp kız kardeşine bakarken gergindi; onu açık bir zihinle ve aklı başında bir halde ilk kez yakından görüyordu. Alistair ne düşündüğünü belli etmeden ona baktığında, Thor ne diyeceğini bilemedi. Alistair inanılmaz derecede güzledi ve iri mavi renkli gözleri Thor'u büyüleşmişti. Kız kardeşinin suratında kendi surat hatlarından bazılarını görebiliyordu... Çenesinin kıvrımı, burnu, dudakları ve alm benziyordu. Adeta bir aynaya bakmak gibiydi, ama kendisinin kadın haline bakıyordu. Ama Alistair ondan çok daha güzledi; onun sahip olmadığı

tüm o narin ve zarif hatlara sahipti. Thor ona dikkatle bakarken, dünyada ona benzeyen birisi olması onu heyecanlandırdı.

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi Thor en sonunda uzunca ve tuhaf bir sessizlikten sonra hafifçe öksürerek. “Beni geri döndürdün.”

Seni sadece kendine geri getirdim,” dedi Alistair. “Başka bir 148 / 342

şey yapmadım.”

Thor bu sözleri duyarken, bir kez daha içine yayılan, onu rahatlatan, ona son derece tanıdık ve güven veren o titreşimi hissetti.

“Sen de benim gibi bir Druid misin?” diye sordu tereddütle. Alistair evet anlamında başını salladı.

“Aynı kandanız,” dedi.

Thor onun için hem mutlu hissetti, hem de üzüldü. Andronicus’un babası olması ve asla tanımadığı bir annesi olması yüzünden ne kadar acı çektiğini ve hayatıyla ilgili gerçekleri öğrenemediği için çektiği sıkıntıyı anlayabiliyordu.

“Babamızla hiç karşılaştın mı?” diye sordu Thor yine tereddütle. Onu bu konuyla üzmek istemiyordu.

Alistair gözlerini birkaç kere kırpıştırdı ve Thor onu gerçekten de üzdüğünü anladı.

“Hayır,” dedi hüzünle. “Onunla sadece savaş alanında, senin yanındayken karşılaştım.”

Tuhaftı, ama Thor onun düşüncelerini aklından geçtiği anda hissediyor gibiydi; sanki ne söyleyeceğini daha o söylemeden anlıyordu. Adeta aynı kişiydiler.

“Herkes aynı kâbusu yaşıyorum,” dedi Alistair. “Onun babam olduğu kâbusu. Bunu anlayamıyorum; kendi içimde kabul de edemiyorum. Öyle bir canavardan nasıl dünyaya gelmiş olabilirim? Neden annemiz onu seçmiş? Bunları düşünmek bile beni hasta ediyor. Onun özelliklerini ben de içimde taşıyor muyum? Çocuklarıma geçirecek miyim? Farklı bir babam olması için her şeyimi verirdim, ama babam o. Bunun bir nedeni, anlayamadığım bir anlamı olmalı.”

Alistair iç çekti ve Thor onun yaşadığı sıkıntıları anladı; bunları o da kız kardeşiyle paylaşıyordu ve en azından yalnız olmadığını bilmek güzeldi.

“En azından, artık senin sayende öldü,” dedi. “Bunun için sana teşekkür ederim. Acımı biraz olsun hafifletiyor. Sana teşekkür etmem gereken çok şey var, kardeşim,” dedi gülümseyerek.

Thor da ona gülümsedi. Alistair’e bir sonraki soruyu sormadan, o sözcükleri heyecandan söylemeden önce kalbi hızla atmaya başladı ve kendisini toparlamaya çalıştı. Alistair’in vereceği yanıt çok şeyi tehlikeye atabilirdi, Thor neredeyse soruyu soramayacaktı.

“Ya annemiz?” dedi en sonunda cesaretini toplayarak.

“Onunla hiç karşılaştın mı?”

Alistair bakışlarını başka yöne çevirip içine derin bir nefes aldı. O kadar uzun süre bir şey demedi ki, Thor yanıt vereceğinden bile emin olamadı.

En sonunda, Alistair “Onunla karşılaştım mı, yoksa rüyamda mı gördüğüme emin değilim. Rüyalarım öylesine canlı ki, gerçek mi yoksa anı mı olduklarını bilemiyorum. Ama onu hal sürekli olarak rüyamdan görüyorum. Bana geliyor. Muhteşem bir okyanusa bakan bir yamacın ta tepsindeki bir kalede yaşıyor. Yukarı kadar kıvrılarak çıkan uzunca bir asma köprü var. Kaleden dışarıya muhteşem bir ışık yayılıyor ve farklı rüyalarda farklı renkler saçıyor. Onu hep ışığın ardında, bulanık bir görüntü olarak görüyorum. Bana elini bana

uzatıyor. Ama ben ona hiç ulaşamıyorum.

Alistair yine iç çekti.

“Bu rüyayı o kadar uzun süredir görüyorum ki, gerçek mi değil mi artık emin değilim. Hayatımda boyunca onu gördüm... Ama gerçek hayatta hiç karşılaşmadım.”

Thor içine derin bir nefes çekti; bir başkasının da aynı deneyimi yaşaması, hatta aynı rüyaları görmesi onu rahatlatmıştı.

“Ben de aynı durumdayım,” dedi.

Alistair gözleri fal taşı gibi açılmış halde ona baktı.

“O halde, sen de onunla hiç karşılaşmadın, öyle mi?” dedi. Thor başını salladı.

“Ama karşılaşmalıyım,” dedi. “Onu bulmaya kararlıyım. Bu yolculuğu yapmam gerektiğini hissediyorum. Bilincimin kenarında cirit atan büyük bir gizem olduğunu, bunun kim olduğumla, kim olmam gerektiğiyle ilgili olduğunu ve onunla tanışana dek tam olarak asla bunları anlayamayacağımı hissediyorum.”

Alistair hayretler içinde kaldı.

“Ben de aynı şeyi hissediyorum. Her sabah uyandığımda hissediyorum, ama bir yanım bunu yapmaktan korkuyor. Zamanlama asla doğru değilmiş gibi geliyor. Sanki şu anda bu yolculuğu yapmanın zamanı değilmiş de Erec’in yanında olmalıymışım gibi hissediyorum. O, müstakbel kocam ve bunca savaştan sonra nihayet yeniden birlikteyiz.”

“Anlıyorum,” dedi Thor. “Ben de Gwendolyn’in yanından ayrılmak istemiyorum. İçimde anlayamayacağım kadar muazzam bir istek var. Onunla karşılaşmaktan da öte bir şey: Kendimle karşılaşmak gibi.”

Alistair evet der gibi başını salladı.

“Güçlerimi ne zaman kullansam, bunu benim aracılığıyla onun yaptığını hissediyorum. Onunla armada bir bağ varmış gibi hissediyorum. Ancak, bunlar anlamadığım ve bazen kontrol edemediğim güçler.”

“Ben de kendi güçlerimi anlayamıyorum,” dedi Thor.

“Hayatım boyunca, büyüme çağımda bu güçlerden korktum,” dedi Alistair. “Bende bir terslik olduğunu, bir ucube olduğumu sandım. Başkalarının bana farklı gözle bakacağından korktum. Kasabadan kasabaya gitmem, uzaklaşmam gerektiğini hissettim. Bir sürü koruyucu ailem oldu. Çok azı bana iyi davrandı.”

Alistair yine iç çekti.

“En sonunda, güçlerimi kullanmayı bıraktım. Bunları bastırdım. Kısa bir süre önce Erec’le tanıştığımda, hayatımda ilk kez âşık olduğumda güçlerimi

kullanmak konusunda kendimi rahat hissettim. Sonra bir de sadece bir kere Gwendolyn'le tanıştığımda kullandım. Son olarak da senin için."

Thor onun dediği her şeyi gayet iyi anlıyordu.

"Artık bu güçlerin utanılacak bir ley olmadığını biliyorum," dedi Alistair. "Kim olduğumuzun bir parçası. Bizim bir

parçamız.

Thor anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"Onun nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordu.

Alistair tekrar ona baktı ve en sonunda evet der gibi başını salladı.

"Bana bir şey bıraktı..." dedi, ama lafı yarım kaldı.

"Thorgrin! Demek buradasın!" dedi birisi neşeli bir sesle.

Thor arkasına bakınca, Reece'i gördü; Reece gülümseyip omzunu kavradı. Birbirlerine sarıldılar.

Thor arkadaşıyla yeniden bir araya geldiğine çok sevindi, ama Alistair'in ne diyeceğini çok merak ettiği için de ona döndü.

Ama Alistair o sırada geri geri gidiyor, uzaklaşmaya hazırlanıyordu.

"Özür dilerim, rahatsız etmek istememiştim," dedi Reece bir Thor'a bir Alistair'e bakarak. Ama konuşmayı böldüğünü çok geç fark etmişti.

Alistair başını sallayarak gitmeye hazırlandı.

"Konuşmamızı bir başka zaman tamamlarız," dedi. "Erec'in yanma dönmem gerek. Sonra görüşmek üzere, kardeşim," dedi ve arkasını dönüp hızla gitti.

Thor hayal kırıklığına uğramıştı; kız kardeşinin anneleri hakkında ne diyeceğini, nerede yaşadığını ve ona ne bıraktığını duymak için can atıyordu.

Yanına gelen Reece'se yerinde duramıyor, onunla konuşmak istiyordu; Thor da arkadaşını gördüğü için büyük bir mutlulukla ona döndü.

"Yolculuklarını duydum, dostum/' dedi hayranlıkla. "Kılıcı geri alabilmek için Kanyon'un derinliklerine nasıl gittiğini duydum. Krallığımızı kurtarmak için ne kadar büyük işler başardığını biliyorum. Senden de bunu beklerdim zaten."

Reece tevazuuyla başını salladı.

"Ben de senin yaptıklarını duydum," dedim hayranlıkla. Sonra, suratı ciddileşti. "Yanında olamadığım için üzgünüm. Hepimiz için büyük zorluklar yaşadın. Bize geri döndüğüne çok sevindim. Hayatta olduğuna da öyle!"

Kollarını kenetlediler.

"Diğer Lejyon üyeleri nasıl?" diye sordu Thor.

"Hepsi hayatta," dedi Reece gururla. "Hepsi benimle birlikte geri döndüler ve buradalar."

Thor hayranlıkla başını salladı.

"Cehennemin merkezine gidip geri gelmeyi başararak, gerçekten de inanılmaz bir iş başardın."

Reece güldü ve Thor'un omzunu kavradı.

"Sana verecek heyecanlı bir haberim ve de sormam gereken bir şey var."

Thor merakla arkadaşına baktı; Reece çok mutluydu ve 154 / 342

suratında kocaman bir gülümseme vardı. Thor onu hiç o kadar mutlu görmemişti ve neler olduğunu merak ediyordu.

"Ne istersen sorabilirsin," dedi.

"Sağdıcım olur musun?"

Thor şaşkınlıkla ona baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı.

"Evet," dedi. Reece. "Selese'yle evlenmeyi planlıyorum."

“Sana evet dedi mi?” diye sordu Thor.

“Ona az sonra soracağım. Henüz teklif edeceğimi bilmiyor. Ama önce sana söylemek istedim.”

“Şeref duyarım,” dedi Thor arkadaşı için sevinerek. “Senin için çok mutlu oldum. Doğru bir karar vermişsin. Yanıtım evet, ama tek bir şartım var: Sen de benim sağdıcım olur musun?”

Reece şaşkınlıkla ona baktı.

Thor evet der gibi başını salladı.

“Doğru duydun. Senden kayınbiraderim olmanı istiyorum. Gerçek kardeşim olmanı istiyorum.”

“Gwendolyn’e evlenme teklif ettin mi?” diye sordu Reece heyecanla.

“Az sonra edeceğim.”

Reece sevinçle bağırıp Thor’a sarıldı.

Thor çok sevindi.

“Ben de senin için çok sevindim, dostum. Selese’ye git. Onu bekletme. Sana bol şans dilerim.”

“Sen de kız kardeşime git. Belki çifte düğün yaparız!”

Thor bunu düşününce mutlu oldu.

“Olabilir!” dedi.

Reece telaşla yanından ayrılınca, Thor da heyecanla avluya döndü ve Gwen’i aramaya koyuldu.

Onu nihayet kalabalığın arasına tezahüratlar arasında çıkarken gördü.

Artık onu karısı yapmanın vakti gelmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Reece zevk ve sefaya dalanların arasından geçerek, arkadaşlarıyla kutlamalara katılmak için duraklamadan acele içinde sarayın bahçesinin karşı tarafına yürüdü. Özel bir görev üstlenmişti. Avucunun içinde annesinin yüzüğünü sıkı sıkı tutuyor ve Selese yi bulmak için herkesin yüzüne bakarak, kararlı bir şekilde ilerliyordu. Soğuğa rağmen avuçları terlemiş ve boğazı kurumuştu. Reece ömrü boyunca kararlı bir insan olmuştu. Her konuda çabuk karar vermiş ve tutkularının peşinden gitmekte de süratli davranmıştı. Herhangi bir konuda tereddüt etmekten hiç hoşlanmazdı. En iyi arkadaşlarının kimler olduğuna anında karar verir, sevdiği kızın kim olduğuna da anında karar verir ve asla dönüp geriye bakmazdı. Reece zaten fazla beklediğini düşünüyordu ve kendisiyle hayatının aşkına evlenme teklif etmesinin arasına herhangi bir şeyin girmesine izin vermeme azmindeydi. Birden bire, neler olabileceğini düşününce kalbi gümbürdemeye başladı: ya eğer kendisine hayır derse? O zaman ne yapacaktı? Kendisini aptal yerine koymuş olmayacak mıydı? Ya eğer, kendisini kurtarmış olmasına rağmen, Selese onun hakkında kendisi kadar güçlü hisler beslemiyorsa? Durumu yanlış mı algılıyordu?

Reece gerçek durumun ne olduğunu kendi gözleriyle görmek için kararlı biçimde yürümeye devam etti. Bir kaç kişiye sorduktan sonra, Reece nihayet Selese'nin Illepra ile birlikte olduğunu öğrendi. İkisi hala Kraliyet Sarayı'nın öbür tarafında gün boyunca birer ikişer gelen yaralılara bakmaktaydılar. Savaş Halka'yı dört bir yanından harap etmişti ve geri dönenlerin hepsi Kraliyet Sarayı'na aynı hızla ulaşamıyordu.

Reece Kraliyet Sarayı'nın kuzey tarafına giden yoldaki muazzam, taştan kemerin altından geçti. Burası eskiyip dökülen taş duvarlarla çevrili çimenlik bir bahçeydi. Kemerin altında geçince karşılaştığı manzara kendisini şoke etti: arkasındaki duvarın diğer tarafından zevk ve sefaya dalanlarla tam bir tezat içinde, önünde yüzlerce yaralı yerde yatıyordu. Hepsi düzgün sıralar halinde yan yana dizilmişti, düzinelerle kraliyet iyileştiricisi kendilerine bakarken hastaların iniltileri duyuluyordu. Bu insanı aşağılayıcı bir görüntüydü; Reece hastaların arasında olmadığı için memnundu.

Reece sıraların arasına girip çıkarak, çoğu dizlerinin üstünde askerlere bakmakta olan iyileştiricilerin yüzlerini tarayarak ilerlemeye devam etti. Selese'yi bulmak için her yeri aradı. Hazırlıksız yapılmış bu revir uçsuz bucaksız bir yerdi ve Reece ümidini kaybetmeye başlamıştı ki, nihayet onu bahçenin uzak köşesinde

tespit etti; bir askerin üzerine eğilmiş, ağzına bir şurup veriyordu. Yanındaki Illepra bir bacağını kaybetmiş bir askerle ilgileniyordu. Reece çabucak onun yanına gitti ve bunu yaparken birden bunun evlenme teklif etmek için yanlış zaman ve yanlış yer olduğundan kaygılandı. Buradaki atmosfer bitişik bahçedeki kutlamalarla tezat oluşturan biçimde karanlık, hüzünlü ve haşindi. Selese de, kendisini işine vermiş durumdaydı ve Reece onu görevlerinden uzaklaştırmayı arzu etmiyordu; o da karamsar bir hava içinde görünüyordu.

Yine de, Reece kendisini durduramadı. Onunla olmalıydı ve onun da kendisiyle olmak isteyip istemediğini öğrenmeye kararlıydı. Kendisini onu ne kadar çok sevdiğini Selese'ye göstermek mecburiyetinde hissediyordu, onun kendisine göstermiş olduğu kadar sadakat göstermek zorunda olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Selese onun hayatını kurtarmıştı ve bunu yapmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı.

158/342

Ona yaklaşırken Reece'in kalbi göğsünde gümbürdemeye devam etti. Boşa bir dakika dahi harcamayacağını biliyordu. Kendisine daima korkularıyla yüzleşmenin tek yolunun dümdüz bunların üzerine gitmek olduğu öğretilmişti ve Selese'ye evlenme teklif etmek kendisi için bin savaşçıyla karşı karşıya kalmaktan daha dehşet vericiydi.

Reece, ellerini önlüğüne silerek yaralıların yanından ayağa kalkmaya başlarken onun yanma gitti. Selese başını kaldırıp baktı ve Reece kendisine doğru gelmekte olduğunu görünce gözleri şaşkınlık ve sevinçle aydınlandı.

Reece onu kucaklamak için yaklaştı, ama Selese kirli avuçlarını yukarı kaldırdı.

"Lordum, sizi kucaklardım, ama kıyafetim bunu yapmaya hiç uygun değil" dedi, gülümseyerek. Ama Reece buna aldırmadı; yanma sokulup onu kucakladı ve karşılığında Selese de ona sarıldı.

"Tedirgin görünüyorsun," dedi, Reece'i gülümseyerek incelerken.

Reece orada öyle, ona bakarak, kalbi gümbürdeyerek, herhangi bir şey söyleyemeden durdu. Gülümsemeyi veya herhangi bir şey yapmayı başaramadı ve aniden kendisini sakar ve beceriksiz hissetti. Her şeyi mahvetmekte miydi?

Selese ona endişeyle baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Reece bunu ancak başıyla onaylayabildi, sözcükler boğazına takılmıştı. Illepra de şimdi kalkıp döndü ve o da Reece’e şaşkın bir şekilde baktı. Reece bütün çevresine, Selese’den

başka her tarafa baktı ve her yerde hasta ve yaralıları gördü, burasının ona evlenme teklif etmek için uygun bir yer olmadığını anladı. İçinden geldiği gibi uzanıp onun elini tuttu.

“Benimle bir yere gelir misin?” diye sordu.

“Şimdi mi? Nereye?” diye sordu Selese, şaşırmış şekilde. “Yaralılara bakmam gerekiyor.”

“Her zaman daha çok yaralı olacak,” diye yanıtladı Reece, onun elini çekerek. “Benimle gel. Sadece bir kaç dakika için. Lütfen.”

Selese döndü ve Illepra’ya baktı, o da başıyla bunu onayladı. Selese kanlanmış önlüğünü çözdü, saçlarını arkaya attı ve koluna girip gülümseyerek Reece ile birlikte yürüdü.

Bahçeden uzaklaşırlarken yürüyüşüne bir canlılık gelmişti. Açıkça, karamsar görevine bir ara vermekten kendisini rahatlatmıştı.

Kemerli taş kapının altından geçtiler, Kraliyet Sarayı’nın sınırının dışına çıkarak kırsal alana yürüdüler. Diz yüksekliğinde bir kış çiçekleri tarlasının içinden geçtiler. Parlak beyaz renkli, büyük yapraklı, otuz santim uzunluğundaki çiçekler rüzgârda ileri geri sallanıyor ve yürürken baldırlarına sürünüyordu. Bu kış çiçekleri zarif ve sevimli ve bir tüy kadar hafifti ve Selese bunlardan birine dokunmak için her eğildiğinde çiçekler parçalanıyor, yaprakları havaya kalkıp rüzgârda sürüklenerek etraflarına yağmur

Selese, yapraklar etraflarında uçuşurken, bu beyaz çiçek tarlasında yürürlerken, “Bunların üzerine bir dilek tutman gerekmiyor mu” diye sordu.

“Benim dileğim zaten yerine geldi,” dedi Reece, nihayet yeniden konuşmaya muvaffak olarak.

Selese,“Öyle mi?” diye sordu, gülerek. “Ve neymiş o dilek?”

Reece durdu ve son derece ciddi bir yüzle ona döndü.

“Bizim tekrar birlikte olmamızdı.”

Selese durdu ve ona baktı ve gülümsemesi yarım kaldı.

“Bana şaka yapıyorsunuz, lordum,” dedi.

Reece onun ellerini sıktı ciddiyetle.

“Yapmıyorum,” diye ısrar etti, ciddi bir yüzle. “Bundan daha çok istediğim bir şey yok.”

Reece uzandı, bir elini onun yanağına götürdü ve elinden gelen bütün ciddiyetle gözlerinin içine baktı. Şimdiye kadar hiç olmadığı biçimde tedirgindi.

“Selese, seni seviyorum,” dedi. “Daha köyde olduğumuz zaman, seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim. Senin sesini duyduğum andan beri, başka bir şey düşünmedim. İmparatorlukta yaptığım bütün seyahatlerde, karşılaştığım bütün insanlarda ve gördüğüm bütün ülkelerde, senden başka bir şey düşünmedim. Sana hayatımı borçluyum. Ama bundan da öteye, sana kalbimi borçluyum.”

Reece bir dizinin üzerine çöktü, onun ellerini tuttu ve gülümseyerek onun gözlerine baktı. Kalbi o kadar kuvvetle atıyordu ki, kalp krizi geçirebileceğinden korktu.

Selese gülümseyerek, biraz şaşırmış vaziyette ona baktı. 161/342

“Selese,” diye sordu, kupkuru bir boğazla. “Benimle evlenir misin?”

Reece elini cebine sokup annesinin yüzüğünü çıkardı, yüzük çiçek tarlasında bile parlıyordu.

Selese’nin nutku tutuldu.

Bir elini ağzına doğru kaldırdı ve gözlerine yaşlar doldu. İleri atılıp Reece’i kucakladı ve gözyaşları boynuna akarken ona sıkı sıkı sarıldı.

“Evet,” diye fısıldadı kulağına. “Binlerce kez, evet!”

Geri çekilip öpüştüler ve öpüşmeleri yapabildikleri kadar uzun sürdü. Üstlerine her taraftan beyaz çiçekler yağıyor, Reece kış rüzgârını hiç hissetmiyordu, nihayet hayatta istediği her şeye sahipti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Thorgrin, Gwendolyn'in etrafında iyi dileklerini sunan büyük kalabalığın arasından ilerledi. Yüzlerce asker ve teba ve soylular ve lordlar ve konsey üyeleri, hepsi çevresini sarmış, ona erişilecek bütün yönleri tıkamıştı. Hepsi ona iyi dileklerini iletmek veya bir şeyler söylemek istiyordu. Şimdi hepsi onu açıkça kraliçeleri olarak görmekteydi. Böyle de görmeleri gerekir, diye düşündü Thorgrin. Gwendolyn güç zamanlarda onlara önderlik etmiş, kişisel fedakârlığa nasıl katlanılacağını ve sarsılmaz bir liderliğin nasıl yapılacağını göstermiş ve kendi açısından halkı uğruna güçlüklere karşı koymuştu. Istırapla yüz yüze gelmiş ve güçlükler karşısında çöküp kalmamıştı. Kendi halkını zafere ulaştırmış ve salimen diğer tarafa erişmişti.

Thor onun babasının ne kadar büyük bir kral olduğunu hatırladı. Gwendolyn'in daha da büyük bir hükümdar olduğu çok açıktı. Onunla gurur duyuyordu, o kadar gurur duyuyordu ki, kalabalığın içinde ilerlemeye çalışırken, bu izdiham içinde ona yaklaşmakta bile güçlük çekiyordu. Gwendolyn'in çok sevildiği aşikârdı.

Thor onu bütün bunlardan uzaklaştırmak istemiyordu, ama buna mecburdu. Bir an bile daha fazla bekleyecek durumda değildi. Ona sorma vakti şimdiydi.

"Gwendolyn," dedi, Krohn peşinde, yanma yanaşarak.

Gwendolyn ona döndü ve diğerleri o ileri çıkıp Gwendolyn'in yanında dururken ona yer açtılar.

"Seni bir süre için buradan kaçırabilir miyim?" diye sordu, gülümseyerek.

Gwendolyn de ona gülümsedi. Öne eğilip, "Öyle yapacağını ümit ediyordum," diye kulağının içine fısıldadı.

Uzanıp onun elini tutarken ve Krohn peşlerinden gelirken, Gwendolyn'i oradakilerin açtıkları yoldan, büyük kalabalığın içinden geçirirken Thor'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. Gwen hepsi kendisini izleyen halkına döndü ve "Gidip eğlencelere katılın. Bir süre sonra döneceğim. Hadi, gidin! Keyfinize bakın!" dedi.

Müzik yeniden başlarken kalabalıktan bir sevinç çığlığı yükseldi ve insanlar kendi eğlencelerine döndüler.

Thor Gwen'in elini tutarak onu oradan götürdü. Krohn ayaklarının ucunda, her ikisi de nihayet bir süre için bütün görevlerinden ve sorumluluklarından kurtulmuş, okulu kıran ufak çocuklar gibi havalarda, hızlı hızlı yürüyorlardı. Kraliyet Sarayı'nda yere indiklerinden beri Thor ilk defa olarak onunla baş başa kalacak zaman bulabilmişti. Thor kendisini yeniden ilk kez buluşuyorlarmış gibi hissediyorduve kendisini şimdi o zaman olduğu kadar bahtiyar hissediyordu. Elini tutuşundan Gwendolyn'in de kendisini aynı şekilde hissettiğini sezebiliyordu.

Kraliyet Sarayından dışarı açılan, onarıma ihtiyaç gösterse de, hala ayakta duran yüksek taş kapıdan geçtiler ve batıya giden yola saptılar. Thor bir zamanlar özenle taş ve çakıl döşenmiş olan bu yolun şimdi delik deşik olduğuna ve aşırı uzamış otlarla kaplandığına dikkat etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Gwen, heyecanla.

"Kolvian Yamaçları," dedi. "Ama niçin?"

Thor ne kadarını söyleyeceğini düşünerek dilini tuttu. Kendisini hemen ele vermek istemiyordu. Söylemek istediği şuydu: çünkü orası Kraliyet SarayTm yukarıdan gören, krallıkta en güzel manzaraya sahip yüksek bir araziydi. Çünkü orası daha önce birlikte oldukları sessiz ve romantik bir yerdi. Çünkü orası ikisinin yaşamlarında büyük anlam taşıyan bir yerdi. Çünkü orası ona hayatının en önemli sorusunu sormak istediği yerdi.

Ama bunlardan herhangi birini göremiyordu. Onun için, bunların yerine: "Orada sana göstermek istediğim bir şey var," dedi.

"Bana mı göstereceksin?" diye sordu gülerek. "Taa orada yukarıda mı? Yoksa bu başka bir evcil leopar mı?" diye sordu, Krohn önlerinde koşarken.

Thor gülümsedi.

"Hayır, pek değil," dedi.

Thor onun elini tuttu ve birlikte yamaçlardan yukarı tırmandılar; tırmanırken Gwen'in her zamankinden daha çok nefes nefese kaldığı ve dinlenmek için daha

çok durduğu dikkatini çekti.

Thor bundan endişe kapılmaya başlamıştı.

“İyi misin, sevgilim?” diye sordu.

Onaylamak için ona başını salladı.

“Devamlı mideni tutuyorsun/’ dedi.

Gwen kızardı ve başka tarafa baktı.

“Özür dilerim, sadece yorgunum. Ve yemek yemedim. İyiyim. Devam edelim.”

Yamacın geri kalanını taze bir enerjiyle tırmanıp nihayet en yüksek tepenin üstüne ulaştılar. Buraya erişince dönüp uzağa baktılar.

Thor manzaranın etkisiyle huşu içindeydi ve Gwendolyn’in de aynı durumda olduğunu görebiliyordu. Bunu birçok kez görmüştü, ama hiçbir zaman eskimeyen bir manzaraydı bu: aşağıda Kraliyet Sarayı duruyordu, yıkıntı içinde dahi görkemliydi, öğleden sonra bastıran sis Saray’ı bir kefen gibi sarmalıyordu. Binlerce ve binlerce insan kutlama yapıyor, uzaktan gelen eğlence sesleri ve müzik buradan bile duyulabiliyordu. Thor için Kraliyet Sarayı’nı yıkık görmek üzüntü vericiydi, ancak yine de bu kendisini ümitle doldurdu: bu hem bir zamanlar mevcut olanın, hem de tekrar ayağa kalkıp yükselebilecek olanın görüntüsüydü.

“Çok güzel,” dedi Gwendolyn. “Bana göstermek istediğin bu muydu?”

Dönüp etrafına bakındı, sanki Thor kendisi için bir sürpriz hazırlamış gibi gözleriyle platoyu tarıyordu.

Thor aniden tedirgin oldu. Boğazı kurudu ve kalbi ağzında atıyormuş gibi geldi. Elini uzattı ve hala orada olduğundan emin olmak için ceketinin içindeki yüzüğü okşadı. Oradaydı.

Thor bir kaç kez ağzını açıp kapadı ve dizlerinin zayıfladığını hissetti. Korkudan yıkılmıştı. Kendisini savaşta bile, bir düşmanla yüz yüze olduğu zaman hiç böyle hissetmemişti. Ama şimdi, burada, Gwendolyn’in karşısında kendisini, hayatta hiç olmadığı kadar tedirgin hissediyordu.

“Şey, aslında, bu sana göstermek istediğim bir şey değil... Ama şey, hımm...”

Thor yere bakarak ve toprağı tekmeleyerek, sözünün sonunu getiremedi, kalbi gümbürdüyor, nefesi kesilirken ağzından sözcükleri çıkarmakta güçlük çekiyordu.

Bu şeydi... Yani, eee... Bu daha çok bir tür, şey... Bir çeşit benim...”

Gwen güldü. Bu kaygısız bir gülüştü, daha önce yıllar gibi gelen bir zamandır ondan duymadığı bir ses ve onu böyle bahtiyar görmekten mutlu olduysa da, bu aynı zamanda yüzünün kızarmasına yol açtı.

“İlk tanıştığımız zamandan beri seni bu kadar tedirgin görmedim,” dedi.

Thor derin bir nefes aldı, nihayet cesaretini topladı ve doğrudan GwenTn gözlerine baktı. Ya eğer kendisine hayır derse? Bütün dünyası çökerdi.

“Gwendolyn, seni seviyorum,” dedi, ona yaklaşıp ellerini tutarak.

Gwendolyn şaşırmış vaziyette ona baktı.

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi. Gözlerinde bir 167/342

Thor kafasını salladı.

“Seni gerçekten seviyorum,” dedi.

Gwendolyn gülümseyerek ona baktı.

“Ne oldu sana böyle?” diye sordu.

Thor tekrar kafasını salladı.

“Gwendolyn, söylemeye çalıştığım şey bu değil.”

Boğazını temizledi ve derin bir nefes daha aldı ve Gwendolyn merakla ona baktı.

“Terliyor musun?” diye sordu.

Thor kolunu yukarı kaldırıp elinin tersiyle alnını sildi ve kış günü olmasına rağmen terlemekte olduğunu fark etti. Tekrar boğazını temizledi ve

Gwendolyn’e döndü. Bu ya şimdi olacaktı, ya da hiçbir zaman.

“Gwendolyn,” dedi, “sen benim için dünyalar kadar değerlisin. Hayatımın geri kalanını seninle birlikte geçirmek istiyorum. Bütün günlerimi. Karşılaştığımız ilk günden beri böyle düşünüyorum. Sana sormak için hiç doğru zamanım olmadı gibi. Ama şimdi o an gelmiş bulunuyor. Artık benim için anlamı olan tek bir soru kaldı.”

Thor bir dizinin üstüne çöktü, elini gömleğinin içine soktu ve annesinin yüzüğünü çıkardı. Bu görülmeye değer iri bir yüzüktü. Kıymetli taşları güneşte yanıp sönüyor, ışıl ışıl

parlıyordu.

Gwen’in gözleri hayranlıkla açıldı ve yaşlarla doldu.

“Gwendolyn,” diye Thor devam etti. “Benimle evlenir misin?”

Gwendolyn ileriye, Thor’un kollarına atıldı ve ona o kadar sıkı sıkı sarıldı ki, Thor ancak nefes alabiliyordu. Thor ayağa kalktı ve onu kucakladı. Gwendolyn ağladı ve ağladı, sıcak gözyaşları seller gibi boynundan aşağı aktı.

“Bu bir hayır mı?” dedi Thor.

“Evet,” dedi onun kulağına. “Evet evet evet evet evet!”

Gwen geriye yaslandı ve onun yüzünün her tarafını öptü ve o da tekrar tekrar Gwen’i öptü.

Nihayet, Thor aşağı bakarak gülümsedi.

“Yüzüğü almayı unuttu,” dedi.

Gwen gülde ve geriye çekilirken Thor annesinin yüzüğünü onun parmağına taktı.

Gwen yüzüğe huşu içinde baktı.

“Mükemmel uyuyor,” dedi. “Nereden buldun bunu? Hayatım boyunca kraliyet

mücevherleri gördüm, ancak hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bu annemindi," dedi Thor. "Bu senin içindi. Sadece senin için ve başka hiç kimsenin değil."

Gwen gözleri yaşlarla dolu, ona baktı ve öpüştüler. Mümkün 169 / 342

"Thorgrin, sevgilim/' dedi Gwen yumuşakça, geri çekilip ona bakarak.

"Benim de sana söylemeyi arzu ettiğim bir şey var."

Gwendolyn geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. Thor ona bakarak bunun ne olabileceğini düşündü.

"Bu yamaçlara tırmanmakta güçlük çekmem için bir neden vardı," dedi. "Pek kendimde olmamam için bir sebep."

Uzanarak Thor'un iki elini de tuttu ve gülümsedi.

"Thorgrin: ben hamileyim."

Bu sözcükler Thorgrin'i kalbinden vurdu, bütün vücudunu dolaştı ve bütün zaman ve yer hissini kaybetmesine yol açtı. Bu mutluluktan da öte bir şeydi. Sanki kendisi kendinden daha büyük bir şeyin parçasıymış gibi geldi, evrenin daha derinlerinde bir şeyin. Bütün dünyasının dönmekte olduğunu hissetti. Sevinç ve şükran hisleriyle dolup taşıyordu.

"Bir çocuk mu?" diye sordu.

Başını salladı, gülümseyerek.

Başını eğip onun midesine baktı ve avucunu hafifçe üzerine koydu. Bunu yaparken, bütün vücudundan inanılmaz bir enerjinin hızla aktığını hissetti. Çocuğun döndüğünü ve hareket ettiğini hissediyor, en hafif titreşimi avucunun içinde duyuyordu. Hayatta yaşanmasının mümkün olduğunu düşündüğünün ötesinde bir sevgi ve neşe hissetti.

Gwendolyn'i kucaklayıp sıkı sıkı sarıldı ve o da ona sarıldı.

Kulağının içine, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Gwendolyn de ona, “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Thor bir kolunu onun omzuna doladı ve sıkıca kendine doğru çekti ve ikisi dönüp çevrelerindeki manzaraya baktılar. Her iki güneş ufukta alçalmıştı, Kraliyet Sarayı kızıl ve mor renkler içinde yüzüyor, bin ışık noktası içinde ışıldıyordu. Thor’a Halka yeniden doğuyor, yaşça hayata geri dönüyormuş gibi geliyordu. Çevrelerinde her yerde kış çiçekleri açıyordu. Tarlalar batmakta olan ikinci güneşe karşı, bembeyaz parıldıyordu. Bu Thor’un hayatta gördüğü en güzel şeydi. Bu evlilik teklifi için ideal bir an, mükemmel bir andı ve bu anın sonsuza dek donup olduğu gibi kalmasını istiyordu. Bu büyülü bir şeydi. Aynen kendisinin Gwendolyn’le bütün ilişkisinin olduğu gibi.

İkisi ufka bakarlarken, Kraliyet SarayTna giden uzaktaki yolda Thor sonsuz bir insanlık kervanının bütün yönlerden bu şehre doğru geldiğini gördü. Bazıları yaya olarak, diğerleri atları, arabaları sürerek ve sığırları güderek. Hepsi aynı yere gidiyorlardı. Hepsi yeni Halkayı kutlamaya, hepsi ümidi kutlamaya geliyorlardı.

“Bir insanlık akıntısı,” dedi Thor. “Her tür insan kutlamak için Kraliyet SarayTna geri gelmek istiyor. Hepsi sana güven besliyor.”

“Onu yeniden yapacağız,” dedi Gwen. “Taş üstüne taş koyarak. Her zaman olduğu kadar büyük bir şehir yapacağız onu. Ve bütün kutlamaların merkezinde bizim düğünümüz olacak. Bu Halka’nın şimdiye kadar tanık olduğu en muhteşem düğün olacak. Bunu bizim bebeğimiz izleyecek.

Birbirlerine doğru eğilip öpüştüler ve batan güneşin son ışığı onları yalayıp geçinceye kadar bunu sürdürdüler. Thor sadece bütün dünyayı bu haliyle sonsuza dek tutabilmiş olmayı diledi.

ALTI YENİ AY SONRA

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Ralibar'ın sırtında yükseklere tırmandı. Onun sırtına bindiği zaman hep yaptığı gibi, kendisini korumak için sıkı sıkı tutunuyor, önceden kestirilmesi güç mizacını öngörmeye çalışıyordu. Ralibar bulutların içine dalıp çıkıyor, yukarı tırmanıp aşağı iniyor, tıksırıyor, hatta bazen sırtını büküyordu. Bu şimdiye kadar karşılaştığı en inatçı ve asabi yaratıktı ve onun duygularının içinde alev alev yandığını hissedebiliyordu.

Gwen Ralibar'ın ona binmesine izin vermesinden bile onur duyuyordu. Aylarca önce onun kendisine duyduğu yakınlığı keşfetmişti. Ne zaman Thorgrin Mycoples'e binmeye gitse, Ralibar bunu kıskanır ve kendi alanına sahip çıkar ve burnundan soluyup onu korkutup uzaklaştırmak için Thor'a çığlık atardı. Ralibar ve Mycoples birbirlerinden uzak dururlardı. Bu sürekli daha kötüye gitmekteydi ki, bir gün Gwendolyn Thor'u geçirmek için ona reama etmiş ve Ralibar Gwendolyn'e dönüp başını eğdiği ve onları kuşkuyla onu incelerken, yüzüyle onun midesini okşadığı zaman şoke olmuşlardı. Ralibar hafifçe hırıldamış ve ilk defa olarak sakinleşmişti.

Thor, Gwendolyn uzanıp Ralibar'ın yüzünü okşadığı zaman bunu şok içinde izlemiş, Gwendolyn onun sert, antika ve biraz ıslak pullarını ellerken tedirginlik duymuştu. Ralibar daha sonra başını yere kadar indirerek hepsini daha da şok etmişti. Bu Gwendolyn'in üstüne binmesi için bir jestti.

Gwendolyn ne bekleyeceğini pek bilmeden tedirginlik içinde onun sırtına binmişti. Bu taşkın ve çılgın bir gezi olmuştu ve kendisini gerçekten sırtında isteyip istemediğinden emin değildi. Ancak, yine de, o zamandan beri Ralibar her gün onun yolunu gözlemiş ve ona binmeye devam etmesini istediğini belli etmişti.

Gwendolyn'e açıkça yakınlık duyan bir hayvan olarak Ralibar'ın bunu gösterme yolu hayli garipti. Dıştan bakıldığında bu, ondan nefret ediyormuş gibi dahi görünebilirdi.

Ralibar huysuz ve fırtınalı bir mizaca sahip bir yaratıktı. Sürekli olarak bir tür duygusal fırtına içinde yaşıyordu. Kendisine mi, yoksa insanlara mı, ya da diğer ejderhalara mı kızdığı belli değildi. Gwen ona şefkat duyuyordu: onun yalnız ve

huzursuz bir yaratık olduğu hissindeydi, ancak bütün bunların altında Ralibar'ın büyük bir kalbe sahip olduğunu ve sadece yalnızlık çekiyor olabileceğini seziyordu. Kararsız biçimde uçuyor ve çoğu kez sanki Gwen'in sırtından inmesini istermiş gibi davranıyordu; ancak Gwen sırtından inmeye kalkınca, çılgına dönüyor ve böylece açıkça onun sırtında kalmasını istediğini gösteriyordu.

Bütün çılgınlığına rağmen, Gwen onu sevmeye başlamıştı; onu etkilemek için garip bir yolu vardı. Bu son bir kaç ay boyunca, Gwen onun huyuna alışmıştı ve onun belirtilerini okumayı öğrenmişti. İkisi arasındaki bağ gittikçe daha güçlü hale gelmiş ve Gwen'in beklemediği bir şekilde kendisini mutlu hissetmesine yol açmıştı. Ralibar'ın mizacının yatışmaya başladığını dahi sezebiliyordu.

Bu güzel yaz sabahı, her iki güneşin parladığı resim kadar kusursuz bir havada Gwen her zaman yaptığı gibi sabah gezisine çıktı. Yakınlarda, Thorgrin Mycoples'e biniyordu.

İkisi sabah erkenden, her zaman yaptıkları gibi, Kraliyet Sarayı'nın tepesinden gökyüzüne yükseldiler. Uçarlarken

ejderhaları takip ettiler: Kraliyet Sarayı'nın arazisini çevrelediler, sonra onun etrafındaki kasabaların ve köylerin üzerinde döndüler. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için, Gwen halkını ve krallığını istisnasız her sabah bu şekilde gözden geçiriyordu.

Gwen Thor ile ve Ralibar ve Mycoples ile geçirdiği bu zamanı çok seviyordu. Güneşlerin doğduğunu izlemek, sisin aşağıdaki toprağı hep değişik renklere boyamasını izlemek hayatının en büyülü sabahlarıydı. Bu aynı zamanda kendisine krallığının kuş bakışı bir görüntüsünü veriyordu ve bir kereden fazla aşağıda aksi halde görmemiş olacağı bir sorun tespit etmişti. Bu kendisine konseyini toplama ve yanlışlıkları düzeltme olanağını vermişti. Tespit ettikleri arasında yangınlar, dökülen ufak köyler, yaralanmış veya atlarıyla ve arabalarıyla uğraşan insanlar, onarım gerektiren yollar... Ufak krallığında düzeltilecek sayısız küçük şeyler bulunmaktaydı. Bu kendisine her yerde hazır ve nazır bir kraliçe olma imkânını veriyordu. Aynı zamanda, halkının her sabah yukarı bakıp, bir ejderhanın sırtına binmiş olarak onun kendilerini kolladığını ve yanlışlıkları düzelttiğini görmeleri onlara güven veren bir hususstu. Bu kendisinin güçlü bir kadın imajını kuvvetlendiriyordu.

Gwen kraliçe rolüne bu kadar rahat ayak uyduracağını hiç beklememişti. Ama şimdi İmparatorluk geri püskürtüleli ve halkı Kraliyet SarayTna geri döneli altı yeni ay geçmişti. Yönetimini yeniden kurma sürecine başladığından beri, kraliçe olmanın kendisine doğal bir şekilde geldiğini fark etmişti. Bu hayatının en görkemli altı yeni ayı olmuştu. Kendisini Thor'a hayal edebileceğinin ötesinde yakın hisseder hale gelmişti. İkisi nihayet her gün ve gece birlikte olma fırsatını bulmuşlar, Gwen'in itinayla yeniden yaptırdığı, ebeveynlerinin eski odasında kalmaya başlamışlardı.

Her şeyden daha görkemlisi, şimdi dokuz aylık hamileydi ve karnı hiç hayal etmediği kadar büyümüştü; her gün, doğum yapmanın eşiğinde bulunduğunu hissediyordu. Bebeği içinde sürekli hareket ediyordu ve onun kendisiyle birlikte mevcudiyetini her an, sanki şu anda dünyada dışarıda bir yerdeymiş gibi hissediyordu.

Ancak bunun kendisini yavaşlatmasına izin vermemişti. Her gün yanında Thor, konseyi, sevdiği ve güvendiği bütün insanlar olduğu halde dikkatini yeniden inşa üzerine vermiş, hepsi Kraliyet Sarayı'nı yeniden bir zamanlar olduğu kadar büyülü ve muhteşem bir yer yapmak için bir ordu gibi çalışmışlardı. Gwen Kraliyet Sarayı'nın sırf şehirden öte bir yer yapmaya kararlıydı: burasını Halka'nm halkından bütün hayatta kalanlar için bir ümit ve iyimserlik ışığı olmasını istiyordu. Herkesin, eskisinden de daha güçlü olarak döneceği kutsal bir yer olmasını arzu ediyordu.

Bunda kendisini şaşırtacak şekilde başarılı olmuştu. Şehrin üzerinde dönerek, yaz rüzgârı saçlarında, aşağı baktığı zaman Gwen Kraliyet Sarayı'nın ne kadar güzelleştiğini görüp çarpılıyordu. Tamamen ve eskisinden de daha büyük olarak yapılan yeniden şehir güneşte parlıyordu. Çok genişlemiş olan şehir şimdi her yöne kilometrelerce yayılıyordu. Babasının hayal etmiş olduğundan çok daha büyük ve etkileyici bir şehirdi. Babasının yapmış olduğu her şeyi büyüklük olarak iki misline çıkarmaya muvaffak olmuş, daha büyük duvarlar, kuleler, hisarlar, hendekler ilave etmiş, yolları genişletmiş, şehir duvarlarını kalınlaştırmıştı... Kraliyet Sarayı her zamankinden daha yüksek şekilde göğe yükseliyordu. Silahlar Salonu ve Gümüş Salonu yeniden yapılmış ve Lejyon'a ait alanlar bile bir zamanlar oldukları hale geri döndürülmüştü. Binlerce insan şehri yaşama geri döndürmek için gece gündüz çalışmıştı. Şimdi ona bakan birisi, daha önce yıkılmış olduğunu bilemezdi.

İş her gün olduğu gibi devam ediyordu ve buradan bile keskilerin, örslerin ve çekiçlerin havada çınlayan sesleri duyulabiliyordu. Bu ilerlemenin sesiydi ve şimdi Kraliyet Sarayındaki günlük hayatın bir parçası haline gelmişti. Gwen aşağı bakarken, gördüğü manzara her gün kendisini bir kez daha şaşırtıyordu ve neler başardığına kendisi bile zor inanabiliyordu. Bu her şeyin mümkün olduğunu düşünmesine yol açmıştı. Hayatının en alt ve en karanlık zamanlarından geçse bile, herhangi bir şeyden geriye dönmenin ve hayatı geçmişte olduğundan da daha harika hale getirmenin mümkün olduğuna inanmasını sağlamıştı.

Gwen Ralibar ile dönerken, bunları görmüş olsaydı babasının ne düşüneceğini merak etti. Kendisiyle gurur mu duyardı? Gurur duymuş olacağını hissediyordu. Netice itibariyle ülkeyi yönetmesi için kendisini seçmişti ve bu yaptığı seçimin sonucunu ortaya koyan bir şey olacaktı. Her şeyden çok, bütün bunlara tanık olabilmesi için onun hayatta olmasını dilerdi, yine de kendisini memnuniyet içinde izlediğinden emindi.

Gwen Ralibar'ı sola doğru aşağı dalmaya yönlendirdi ve Thor Mycoples'in üstünde onu izledi. Kraliyet Sarayının dış halkası üzerinden uçtu, buraya resmi bahçeleri, fıskiyeli havuzları, tamamen yeni duvarları ve kemerleri olan uçsuz bucaksız yeni bir saray avlusu ilave edilmişti. Gwen burasını, eski bir taş ocağından çıkartılan parlak beyaz mermerden yapmıştı ve Gwen'in gözlerinde daha önce hiç mevcut olmayan bu yeni avlu Kraliyet Sarayı'nın en güzel kısmı olmuştu. Şimdi Saray'ı bunsuz hayal etmek güçtü.

Aşağıda cereyan etmekte olan faaliyet daha da heyecanlıydı. Yüzlerce işçi sağa sola koşturuyor, onun düğününün hazırlığı için var güçleriyle çalışıyorlardı. Altı yeni aydır hazırlanmaktaydılar ve düğün gittikçe daha büyük bir olay haline gelmişti. Düzinelerle işçi eski taş duvarların kenarını her renkten çiçeklerle süslüyor, diğerleri ise yuvarlanıp açılan kırmızı kadife bir yol halısının iki yanma binlerce sandalye yerleştiriyordu. Halının bittiği yerde, her türlü çiçekle kaplanmış bir mihrap inşa edilmekteydi.

V

Düğüne sadece yarım yeni ay kala, insanlar şimdiden Halka'nın her köşesinden, Highlands'in her iki tarafından, Yukarı Adalardan şehre gelmeye ve hatta Halka'nın dışındaki ülkelerden, uzaklardaki topraklardan bir dizi resmi temsilci ziyarette bulunmaya başlamışlardı. Bunlar heyetler göndermişler ve

okyanusları aşmışlar ve Gwen Kanyon'u geçebilmelerine yetecek kadar Kalkan'ı aşağı indirmişti. Gwen Kraliyet Sarayı'na giden geniş yola baktı ve her günkü gibi, binlerce insanın Kraliyet Sarayı'na gitmekte olduğunu gördü. Dünyanın her köşesinden, her renk ve modaya göre parlak renkli kıyafetler giymekteydiler.

O gün meyvelerin ilk kez toplandığı yaz festivali günüydü ve hepsi bunu kutlamak için Saray'a akın ediyorlardı. Özellikle, Halka'nın yeni başkentini kutlamak ve düğünde hazır bulunmak için de geldikleri için, diğerlerine hiç benzemeyen, günlerce sürecek festivaller ve eğlenceler olacaktı.

Bu düşünce Gwen'in midesinde kelebeklerin uçuşmasına yol açtı. Düğün günü neredeyse gelmiş, sadece yarım yeni ay kalmıştı. Midesinin dönmekte olduğunu hissetti ve bebeğin ondan önce gelmemesi için dua etti. Geçen altı yeni ay boyunca, o ve Thor birbirlerine daha da yakınlaşmışlardı ve onunla biran önce evlenmek için can atıyordu. Aşağı baktı ve her zaman yaptığı gibi, onun annesinin parmağında ışıldayan yüzüğüne göz attı ve bundan inanılmaz bir enerji çıktığını hissetti.

179/342

Thor, Andronicus' u öldürdüğünden beri farklı bir insan gibi olmuştu. Kendi içinde bir tür huzur bulmuş gibi görünüyordu ve Gwendolyn ile ev hayatına oldukça iyi alışmıştı. Kendisini Kraliyet Sarayı'nın ve Halka'nın yeniden yapılması işine vermiş ve her gün onların mevcudiyetinden zevk alarak savaşçı arkadaşlarıyla eğitime çıkmıştı.

Ralibar aniden sağa döndü ve beklenmedik şekilde aşağı daldı. Gwen midesinin alt üst olduğunu hissederken sıkı sıkı ejderhaya tutundu. Onun hareketlerinden sabah kahvaltısı için kurt gibi acıkmış olduğunu sezebiliyordu. Ejderha ormana doğru dönüp ağaçlar arasına dalarak sağı ve solu yiyecek bir şey bulmak için tararken Gwen onun boynuna sarıldı ve öne eğildi.

"Ralibar, dur!" diye emretti. "Şimdi değil!" diye bağırdı, onun bu kurt gibi iştahına kızarak.

Ama Ralibar, her zamanki gibi, onu duymazlıktan geldi. Bir hedef üzerine odaklanıncaya kadar ağaçların arasına girip çıktı, büyük çenesini açtı ve koca bir kırmızı geyiği kaptı.

Gwendolyn bunu izlemekten nefret ederek başını çevirdi.

Ralibar geyiği ağzında tutarak yeniden yukarı doğru uçtu. Can çekişen hayvanı ağzında tutarken, birden başını geriye attı ve geyiği yuttu.

Ralibar sonra bakışlarını yeniden yere çevirdi ve Gwen panik içinde onun tekrar aşağı dalacağı hissine kapıldı.

HAYIR!" diye çığlık attı.

Ejderha yine onu duymazlıktan geldi. Bu sefer gözüne bir gölü kestirmişti, en sevdiği Kral'ın Gölü'nü. Bunun üzerinde alçaktan uçma fırsatını hiç kaçırmazdı.

Gwen onu sıkı sıkı tutarken Ralibar iyice aşağı daldı ve göle yaklaşırken ağzını açtı ve bir alev dalgası üfledi.

Alevler suyu kaynattı ve gölün üstünden buhar yükseldi. Su fokurdar ve ısınırken aniden düzinelerle balık kaynayan sudan kaçmak için dışarı havaya sıçradı. Balıklar zıplarken, Ralibar orada çenesi açık bekliyordu. Büyük çenesini açıp kapayarak balıkları sürü halinde yuttu. Gerisini mideye indirirken, balıkların bir kısmı ağzından tekrar suya düştü.

Mycoples onların yanında uçuyordu, ama yemek zahmetine katlanmadı. Belki kendisi bir dişi olduğu için, Ralibar'ın iştahına sahip gibi görünmüyordu. Neyse ki, hiç olmazsa, Ralibar insanları yemiyordu.

Uzaktan bir boru sesi geldi ve Gwen nihayet Ralibar'ı oradan uzaklaştırmaya muvaffak oldu. Bir daire çizerek geriye döndüler ve zırhlar içindeki mızraklı şövalyelerin uzaktaki avluda dizilmekte olduklarını gördüler.

"Turnuva başlıyor!" diye bağırdı Thor ona. "Geç kalmamam lâzım!"

Gwen başıyla onayladı ve hep beraber Kraliyet Sarayı'na geri uçtular. O günkü turnuvalar ve eğlenceler başlıyordu ve Gwen bunun aynı zamanda halkın kendisine dilekçe vermek için oraya gireceği anlamına geldiğini biliyordu. Krallığını yönetmek için günlük işine başlama zamanı gelmişti. Her zamanki gibi, vakit çok çabuk gelmişti.

Her ikisi Kraliyet Sarayı'nın üzerinden uçtular. Ejderhalar bir an için birlikte uçtular ve Thor uzanıp Gwen'in elini tuttu ve eğilip öptü. Sonra ikisi ayrılıp kendi yollarına gittiler. Thor

açık alana, Gwen ise kaleye döndü. Günün başlama zamanı gelmişti.

*

Thor, baştan aşağı zırh içinde, son sürat koşturarak atının üzerinde saldırıya geçti. Rakibinin üzerine giderken mızrağını önünde ve miğferinin yüz kapağını aşağıda tutuyordu. Kendisine hücum eden denizin öte tarafından hiç duymadığı bir ülkenin savaşçısıydı. Kahverengi bir zırh, uzun ve sivri burunlu bir miğfer giymekteydi. Zırhı bir göğüslük ve levha gibi garip bir bileşimden oluşuyordu. Mızrağında da acayip işaretler vardı ve daha uzun olan mızrağıyla Thor'un göğsünü hedef alırken, Thor bütün gücüyle dikkatini rakibini nasıl alt edebileceği üzerinde topladı. Thor altındaki toprağın titreşimlerini sezmeye çalışarak kulak kesildi; ufak sarsıntıları hissetti ve aklında her şeyi yavaşlattı, atların hislerini, binicilerin ağırlıklarını, mızrağın açısını hissedinceye kadar. Rakibinin niyetlerini sezdi. Görünüşünden, yukarı nişan alıyor gibi görünüyorduancak Thor'un içgüdüsü rakibinin aşağı nişan alacağını söylüyordu.

Son anda, Thor içgüdüsüne güvenerek kendisini buna göre ayarladı, mızrağıyla yükseğe nişan aldı ve yana eğildi. Thor'un mızrağı rakibinin omzuna isabet etti, kendisini atından geriye doğru düşürdü ve büyük bir metal şangırtısıyla yere çarpmasına yol açtı.

Rakibi sağı solu berelenmiş, ama yaralanmamış vaziyette yuvarlanırken kalabalıktan bir tezahürat yükseldi.

Thor geri dönerek, kraliyet atlı mızrak yarışmasını izlemek üzere toplanmış olan muazzam kalabalığın alkışlarını kabul ettikten sonra atından yere atladı, rakibinin iyi olduğunu kontrol etti ve belini ona uzattı. Kalabalık bunu onaylayarak tezahürat yaptı.

"Savaşta hiç yenilmemiştim," dedi şövalye. "Hele kendimden genç veya daha kısa mızrağı olan birine. Kutlarım!"

Birbirlerinin kollarını tutarak tokalaştılar ve her biri atını dizginlerinden tutarak turnuva alanının kenarına götürdü ve bir sonraki yarışma için yer açtı.

Thor kaslarının sertleşmeye başladığını hissediyordu; atlı mızrak müsabakaları saatlerdir sürüyordu ve o günkü eğlencelerin en önemlilerini izlemek üzere gittikçe büyüyen bir kalabalık toplanmıştı. Thor kenara ulaşınca, Kendrick onun yerini alarak, atını hızla rakibinin üzerine sürdü. Karşısında zırhı Thor'un

tanımadığı bir yerden gelen bir şövalye bulunmaktaydı.

İkisi birbirine saldırdılar ve Kendrick kalabalığın tezahüratı arasında rakibini alt etti. En çok tezahürat yapan da Thor'du.

Thor bu Yaz Dönencesi günü burada olmaktan, bu büyük savaşçılarla çarpışmaktan, nihayet kendisini onlardan biri gibi hissetmekten bahtiyarlık duyuyordu. İlk defa olarak, artık kendisi dışarıdan biri gibi hissetmiyordu.

Thor kendi koşullarına göre, diğerlerininkine eşit becerileri olan olağan bir savaşçı olarak kazanmak istiyordu. Mücadelesini etkilemek için sihirli güçlerinden yararlanmayı arzu etmiyordu. Şimdiye kadar bunda başarılı olmuştu. Arkadaşlarının çoğunun yere düşmüş olmalarına rağmen, Thor müsabakaların son turuna kadar gelebilmişti. Kendrick, Erec, Conven, Elden, Reece, O'Connor, Brandt ve Atme ve bir kaç yabancı şövalye ile birlikte kazanabilecek adaylardan biriydi. O gün fazla bir müsabaka kalmamıştı.

Bir boru sesi geldi ve Thor uzaktaki bir müsabaka kulvarında O'Connor'ı, Halka'nın güney vilayetinden kendisinin iki misli bir rakibe hücum ederken gördü. O'Connor hedefini kaçırdı ve rakibi O'Connor'ı midesinden vurarak geriye doğru atından düşürdü. O'Connor sert biçimde yere düşerken kalabalık homurdanıp inledi.

Bir an için orada öyle yattı ve Thor onun iyi olup olmadığını merak etti; ama sonra O'Connor ağır ağır ayağa kalktı ve yürüyüp gitti. Kalabalık ona tezahüratta bulundu. Turnuvayla işi bitmişti, ama hiç olmazsa yaralanmamıştı.

Thor'un yanındaki kulvarda, uzak ülkelerden şövalyeler birbirlerine hücum ettiler. Mızraklarını yüksekte tutarak bir savaş çığlığı ile çarpıştılar ve biri mızrak kırılıp bir kıymık boğazına saplanırken çığlık attı. Kalabalık bunu yuhaladı, çünkü bir şövalyenin boğaza bu kadar yakın vurması pis bir hareketti ve yasal olduğu da kuşkuluydu.

Şövalye kıvranarak atından yere düşerken kalabalık korku içinde inledi. Yardımcıları ona yardım etmek, akan kanı durdurmak için koştular, ama bir kaç dakika içinde adam ölmüştü.

Bir kaç yardımcı cesedini ağır ağır çekip götürürlerken kalabalığın üzerine karamsar bir hava çöktü. Hepsi bir kaç dakika saygı duruşunda bulundular. Thor bir kez daha bu atlı mızrak müsabakalarının ne kadar tehlikeli olabileceğini

idrak etti.

Kazanan iri yarı, diğerlerinin iki misli büyüklüğünde olan asker yeni bir mızrak aldı ve bir sonraki rakibine döndü. Rakibinin Eden olduğunu görünce Thor'un kalbi gümbürdemeye başladı.

Elden korkusuzca rakibine saldırdı ve Thor onun da son rakiple aynı akıbete uğramaması için dua etti.

İkisi de hücum ettiler. Gövdeleri yeri sarsıyor, zırhları inildiyordu. Elden mızrağını önünde tutarken büyük bir savaş çığlığı attı. Thor'a sanki bu şövalye Elden'a vurup kazanacakmış gibi geldi; ancak son anda, Elden vücudunu yana büktü, mızrağını şövalyenin koltuk altına doğrulttu ve doğrudan bir vuruş elde etmeye muvaffak oldu.

Şövalye atından düşerek yerde yuvarlandı ve kalabalık Elden kazandığı için tezahüratta bulundu.

Elden gurur içinde, atıyla zafer turunu atar ve kalabalığın tezahüratını kabul ederken, rakibi arkasında miğferini çıkarıp attı ve öfkeden kudurmuş bir surat ortaya çıktı. Şövalye bunu farkında olmayan Elden'a saldırdı, uzanıp onu arkasından yakaladı ve atından aşağı çekti.

Kalabalık bu korkakça harekete homurdandı ve bunu yuhaladı ve kızgınlık içindeki Thor yanında Reece, Conven, O'Connor ve Lejyon'dan diğerleri olduğu halde EldenTn yardımına koştu.

Şövalye EldenTn üzerine atladı, havaya bir mızrak kaldırdı ve reaksiyon gösteremeden bunu Elden'a indirmeye hazırlandı.

Bir hırıltı geldi ve Krohn ileri koşarak Şövalyenin üstüne zıplayıp tam mızrağı Elden'a saplayamadan kendisini yere yıktı.

Şövalye Krohn'u üstünden attı, ama bu Elden'a yuvarlanıp zırhlı eldiveniyle uzanıp elinin tersiyle şövalyenin suratını tokatlaması için zaman kazandırdı.

Tam Thor ve diğerleri geldiğinde, şövalyenin çenesini kırıp

kendinden geçmesine yol açarken kuvvetli bir çatırtı geldi.

Elden kalabalığın tezahüratı altında ayağa kalktı ve yardımcılar koşup kendinden geçmiş şövalyeyi sürükleyip çıkardılar.

Thor ve diğerleri iyi olduğunu görüp rahatlayarak Elden'ın sırtını sıvazladılar. Müsabaka yeniden başlarken bir boru öttü.

Peş peşe mücadelelerle müsabaka devam etti. Thor bugünkü müsabakalara, Halka'nın bütün vilayetlerini ve denizin ötesinden düzinelerle ülkeyi temsil eden kaç tane savaşçının katıldığına inanmakta güçlük çekiyordu. Müsabaka kendisine becerilerini denemek ve daha da keskinleştirmek fırsatını verdi. Bir iki çürük elma dışında, bütün şövalyeler şerefle dövüşüp müsabakaların kurallarına saygı gösterdiler.

Turlar devam edip gitti. Elden neticede bir müsabakayı kendisinden iki misli uzun ve yenilmez görünen bir şövalyeye karşı kaybetti. Ama Kendrick bir sonraki turda o savaşçıyı alt etti.

İkinci güney gökyüzünde aşağı inmişken, sonuçta müsabakada dört savaşçı kaldı: Thor, Kendrick, Erec ve Thor'un tanımadığı bir şövalye, başkalarından uzak duran ve bütün gün güneşliğini hiç kaldırmamış olan, siyah bir zırhlı ve tehditkâr kısık gözleri olan, kısa boylu tıknaz bir adam. Thor kendisini bu adamla karşı karşıya buldu.

İkisi birbirlerine hücum ettiler. Kalabalık heyecanla kükrerken Thor bütün gözlerin kendi üzerinde olduğunu hissediyordu. Birbirlerine yaklaşırlarken, atların nallarının sesi Thor'un kulaklarında uğuldarken, Thor çarpışmaya hazırlandıama bir şey kendisini şaşırttı. Rakibi mızrağını kaldırdı ve aniden bunu Thor'a fırlattı.

Thor bunu beklemiyordu. Mızrak havada doğrudan Thor'un başına doğru uçtu. Son saniyede, Thor'un refleksleri devreye girdi ve kalkanını ancak mızrağı uzaklaştıracak kadar yukarı kaldırdı. Aynı anda Thor serbest elini kendi mızrağıyla şövalyeye nişan almak ve onu göğüs kafesinden vurmak için kullandı. Şövalye yana doğru atından düştü ve yere yuvarlandı ve kalabalık tezahürat yaptı.

Thor, kaybetmeye bu kadar yaklaşmasından sarsılmış durumda nefes nefese, atını yan tarafa sürdü ve kendisinden başka geriye kalan iki kişi, Kendrick ve Erec, birbirleriyle karşılaşırken onları izledi. Hangisiyle mücadele edeceğini merak ediyordu; ikisi de kolay olmayacaktı.

Kraliyet Sarayı’nda kalan herkes bu iki büyük şövalyeyi, şarkıları her tarafta söylenen Gümüş'ün liderleri bu ünlü savaşçıları izlemeye gelince kalabalık yoğunlaştı. Kulvarın iki ucunda, güneşlikleri kalkık, yerlerini alarak birbirlerine birer saygı selamı gönderdiler. Sonra güneşliklerini indirip mızraklarını yukarı kaldırdılar. Kavalyeleri ortalıktan çekilirken bir boru öttüve ikisi hücuma geçtiler.

Kalabalık yaz sıcağında toz bulutları kaldırarak gürleyen atlarıyla birbirine yaklaşan bu iki büyük savaşçıya tezahürat yapıyordu. Nihayet, orta yerde bir şangırtıyla çarpıştılar ve her ikisi diğerini geriye doğru düşürdü.

Kalabalıktan bir inilti yükseldi.

Ama hiçbiri atlarından yere düşmedi, her biri her nasılsa atının üzerinde kalmaya devam edecek kadar iyiydi.

İkisi de kendilerini toparlayıp, yerlerine döndüler ve kalabalık deli gibi tezahürat yaparken, yeniden birbirleriyle

Kendrick ve Erec tekrar hücuma kalktılar. Her biri iyice eğiliyor, inanılmaz bir sürat kazanıyor, ışıldayan gümüş mızraklarını tutuyorlardı. Krallığın en iyileri orada karşılarındaydı. Karşılaştıklarında, bu kez Erec kalkanını kaldırdı ve Kendrick’in mızrağını engelledi. Erec’in kalkanı o kadar güçlüydü ki, çarptığı anda Kendrick’in mızrağı ikiye parçalandı. Erec, bun karşılık, ele geçirdiği fırsatı mızrağıyla Kendrick’in kalkanının altına nişan almak için kullandı, onu göğsünün tam ortasından vurarak geriye doğru atının üstünden düşürdü.

Erec tur atarken kalabalık deli gibi tezahürat yapıyordu. Erec atından aşağı atladı ve Kendrick’e elini uzattı. İkisi de güneşliklerini kaldırdılar ve Erec ona gülümsedi.

“Güzel dövüştün,” dedi Erec. “Eğer mızrağın kırılmamış olsaydı, sen kazanmış olurdun.”

Kendrick kafasını salladı.

“Sen daha iyi bir müsabaka çıkardın,” diye teslim etti. “Gelecek sefere.”

Erec başıyla selam verdi ve tekrar atma bindi. Thor da Erec’le karşılaşması gerektiğini idrak ederek kendi atma bindi.

Thor ve Erec son turdan önce müsabaka alanının tüm çevresinde tur attılar. Bu sırada kalabalık büyük bir tezahüratla kükrüyor, Erec ve Thorgrin'in isimlerini söylüyordu.

İkisi kulvarın iki ucunda birbirlerine bakarak durdular ve 188/342

kalabalık çılgına döndü. Thor kendi eski arkadaşıyla karşılaşmaktan tedirgindi. Onunla kendi koşullarına göre mücadele etmeye ve özel güçlerinden yararlanmamaya kararlıydı. Thor adam adama, bir savaşçıdan diğerine kazanıp kazanamayacağını görmek istiyordu.

Her biri bir saygı jesti olarak yüz kapaklarını kaldırdılar. Thor eski akıl hocasıyla, bir zamanlar kavalyelik ettiği adamla karşı karşıyaydı. Bu tuhaf bir histi.

Bir boru öttü ve ikisi birbirlerine karşı hücuma kalktılar. Thor bütün gücüyle ve azmiyle dikkatini toparladı, kalabalığın çığlıklarını bastırmaya çalışarak. Erec'e zarar vermek istemiyordu ve mızrağıyla zırhın en kalın olduğu Erec'in göğsüne nişan almaya çalıştı. Ama nişan almaya çalışırken Erec'in karşılaştığı bütün diğer rakiplerden farklı olduğunu idrak etti. O daha süratliydi, bir noktada tutmak daha zordu ve kendi isteğine göre dökülmüş olan gümüş zırh, bütün o değiştirilebilen tabakalarıyla, ışıkta bir balığın üzerindeki pullar gibi parlıyordu. Bu Thor'un dikkatini toplamasını daha da güç hale getiriyordu.

İkisi orta yerde karşılaştılar ve Thor o gün ilk defa göğsünün üzerinde bir mızrağın darbesini hissedince kendisini hazırladı. Ancak aynı zamanda, Thor kendi mızrağının Erec'in göğsüne vurduğunu hissetti. İkisi de aynı anda birbirlerine vurdular ve gerişe doğru uçup atlarından düştüler.

Kalabalık ikisi de aynı anda yere düşerken inildedi. Bu o gün ilk defa oluyordu ve müsabakanın kurallarına göre, eğer iki savaşçı da düşerse, mücadelenin devam etmesi gerekiyordu. Thor ve Erec ayakta karşılaşacakları için, yardımcılar koşup her birine ucunda kabaralı bir tahta top olan uzun birer gürz verdiler. İkisi yüz yüze durup hücuma kalktılar.

Ama Erec de öyleydi.

İleri geri dövüştüler, birbirlerini ileri ve geri iterek; Erec Andronicus için dövüştüğü zaman Thor'un Erec'le gerçek savaşının anıları Thor'un zihnine geri geldi. Thor suçluluk hissi altında kendini ezilmiş hissetti; dikkati dağıldı ve

bu sırada bir an için Erec kendisine galebe çaldı. Erec bir kaç darbe indirdi ve Thor neredeyse düşerek geriye doğru tökezledi. Kalabalık onun işi bitmişe benzerken tezahürat yapıyordu.

Thor kafasını sallayıp zihnini temizledi. Odaklanmış durumda kalmalıydı ve suçluluk duygusundan kurtulmak için geçmişi unutmalıydı. Bu şimdi sadece bir turnuvaydı, gerçek hayat değildi. Eğer kazanırsa, Erec'e zarar vermiş olmayacaktı.

Thor gücünü topladı ve Erec'i geri itti, ama sonra Erec toparlandı ve onu geri itti. İkisi darbeye karşı darbe ile mücadele ettiler, Thor'un kolları yoruluncaya kadar, ikisi de bir avantaj elde edemediler. Birbirlerine denk güçteydiler. Tek başına bu Thor'u gururlandırdı. Erec eski bir şövalyeydi, Thor ise kendisinden yıllarca gençti.

Erec gürzünü büyük bir darbe halinde indirdi ve Thor dönüp bunu bloke etti. Gürzleri birbirine kilitlendi ve Thor Erec'in büyük kuvveti karşısında kolu titreyerek bunu olduğu yerde tuttu. Dakikalar içinde pes edeceği hissindeydi. Kaybetmek istemiyordu, hele bütün bu insanların önünde. Özellikle diğer herkesle birlikte bunu izlemekte olduğunu bildiği Gwendolyn'in önünde. Thor bir dizinin üzerine düştü, kolları titriyor, zar zor mücadeleyi sürdürüyordu.

Thor gözlerini kapadı ve elinde olmadan içinde derin bir yerden bir güç çağırdı. Uğraşmadan, kendi sihri, kendi gerçek gücü, aniden su yüzüne çıktı. Enerjiyle dolup taştığını hissetti ve vücudunda bir sıcaklık dolaştı.

Thor bir enerji patlamasıyla ayağa kalktı, gürzünü kaldırdı ve Erec'in gürzünü öyle bir itti ki, elinden uçup gitti. Thor aynı hareketle döndü ve Erec'i göğsünden vurdu ve sırt üstü yere yıktı.

Kalabalık çılgın gibi tezahürat yaptı, kazanan Thor'du.

Thor güneşliğini kaldırdı, aşağı uzandı ve kendini suçlu hissederek Erec'e elini uzattı.

Kalabalık koşarak geldi ve hepsi onu kutlamak için etrafını sardılar.

"Hani sihir yoktu?" diye sordu Erec gülümseyerek, iyi niyetli bir tavırla.

"Özür dilerim," dedi Thor. "Kasten yapmadım."

Gülümseme Erec’in yüzüne yayıldı ve Thor onun sinirli olmadığı görebiliyordu.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi. “Sen büyük bir savaşçısın.”

Kalabalık yaklaşıp Thor’u omuzlarının üzerine aldı ve bu şekilde onu eğlencelere götürdü. Koro halinde borular öttü ve birden bira ve şarap fıçıları ortaya çıktı, bir yardımcılar ordusu tarafından müsabaka alanına yuvarlandı. Müsabaka alanları bir anda eğlence alanına dönüştü. Tekrar tekrar borular öttü. İnsanlar içtiler ve eğlendiler. Günün

eğlencelerinin başladığı açıktı.

*

Gwendolyn yeniden inşa edilen saray bahçesinin içinde kaynayan hareketli kalabalığın arasından yürüdü. Nihayet, KraPın Kalesinden o günkü resmi işlerini yapmış olarak dışarı çıkmaktan ve o günkü eğlencelerde halkına katılmaktan heyecan duyuyordu. Ne de olsa, bu Yaz Dönencesi günüydü ve böyle bir gün ancak senede bir defa gelirdi. Bu aynı zamanda bu yıl Kraliyet Sarayı’nın yeniden yapımının kutlanmasına ve yaklaşmakta olan düğün kutlamalarına rastlıyordu. Bu diğerlerine benzemeyen neşeli bir yıl olacaktıözellikle o kadar karanlık ve karamsar bir yılın peşinden. Onun halkı bayram edip neşelenecek her fırsata can atıyordu ve şimdi bunlardan birçoğu önlerindeydi.

Gwen bu güzel yaz gününde derin bir nefes aldı; bütün karanlığı arkasında bırakmaya ve halkıyla birlikte eğlenmeye kararlıydı. Sarayın sonu gelmeyen işleri bekleyebilirdi; bugün yeterince insan görmüştü. Ve şimdi müsabakalar tamamlanmış ve borular ötmüş olduğuna göre, Gwendolyn nihayet Thor’la birlikte olmak için bir şans elde edeceği için heyecan duyuyordu.

Gwen onu o kadar mutlu görmekten çok sevinçliydi ve bütün gün onun yarışmalarını diken üstünde izleyerek, kalabalıkla birlikte tezahürat yaparak, vurulduğu zaman inleyerek onunla gurur duymuştu. Onun kazanacağından hiç şüphe etmemişti; yaptığı her işte kendisine ve Gwendolyn’e şeref getirmişti. Kaybetmiş olsaydı dahi, onu yine aynı şekilde sevmeye devam ederdi.

Gwen Thor’un elini tuttu ve ikisi iyi dileklerini sunan binlerce kişinin arasından yürüdüler. Thor onu yol açan kitleler

arasından geçirip ve dik tahta basamaklardan yukarı bahçeye bakan yüksek platformun üstüne çıkardı. Thor onu yarı yola kadar götürdü ve sonra durdu; kraliçe olarak Gwendolyn son basamakları kendisi çıktı ve sahnede yalnız başına yer aldı.

Thor aşağıda ön sırada duruyor, yukarı bakıyor ve binlerce diğer kişi, yanında Reece, Kendrick, Godfrey, Erec, Steffen, Atme, Brandt, O'Connor, Elden, Conven, Aberthol ve düzinelerle diğerleri olduğu halde onu izliyordu. Çok daha yaşlı görünen Aberthol bastonuna dayanarak, her adım bir çaba gerektirirken, ağır ağır basamakları çıkarken kalabalık sessizleşti. Diğer elinde, altın kabzalı, uzun, gittikçe incelen, sıra dışı sarı bir kılıç taşıyordu.

Aberthol sahneye erişti ve Gwen'in yanında yerini aldı ve kalabalık sustu. Binlerce insan Aberthol üzün sarı kılıcı dikkatle Gwendolyn'e uzatırken hipnotize olmuş gibi izliyordu Gwen uzandı, başını eğdi ve kılıcı altın kabzasından tutarak dikkatle ondan aldı. Bu krallar tarafından Yaz Dönencesi'ni başlatmak için her yıl, yılda bir kez kullanılan altın yaz kılıcıydı.

Gwen kılıcı kendi önünde tuttu ve önünde bir ipe asılmış olan kocaman, yuvarlak sarı meyvenin önünde durdu. Bir karpuzdan iki misli büyük, beyaz ışıldayan yumrularla parlak sarı renkte olan meyve orada sallanıyor, güneşte göz kamaştırıyordu.

Aberthol kalabalığa doğru döndü.

Yüksek sesle, "Bir Yaz Dönencesi kıymetli bir gündür," dedi. Sesi kısıktı, ama durgun havada rahatça duyulabiliyordu. "Güçlü işaretlerin geldiği bir gün. Gelmekte olan yılın alameti olan bir gün. Binlerce yıldır krallar tarafından saygı duyulan ve kutlanan bir gün. Bizim hükümdarımız bu su meyvesini keserken, bu yazın bereketinin yıl boyunca hepimizin üstüne yağacağı anlamına gelir. İyi bir hasat nimetini haber verir. Yine meyveyi kesip yok ederiz, hiçbir şeyin sonsuza dek dayanmadığını ve bizim nihai güvenliğimizin yukarıdaki kadiri mutlaktan geldiğini göstermek için."

Aberthol başını eğdi ve yana çekildi.

Gwen uzun, sarı kılıcı inceledi, babası tarafından ve ondan önce onun babası tarafından kullanılan kılıcı; bunu tutuyor olmak tuhaf geliyordu. Genç bir kız olarak her yıl orada aşağıda durup babasının meyveyi tam doğru şekilde keseceği ve içinin su dolu olacağı ümit ederek endişeyle izlediğini hatırladı. O

da, bütün insanlar gibi, gelecek yıl için iyi bir işaret istiyordu.

Gwen nişan aldı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Hedefi ıskalamak istemiyordu, meyveyi aynen babasının her vakit yaptığı gibi, tam ortasından bölmek istiyordu: babası bu işi öylesine çaba göstermeden yapar ve bu su meyvesinin bereketini halkının üzerine yağmur gibi öyle kolaylıkla indirirdi ki...
Gwen, özellikle yaşadıkları kasvetli gönlerden sonra, bu yılın iyi bir yıl olmasını, hasadın bereketli olmasını çok istiyordu.

Gwen derin bir nefes aldı, kılıcı kaldırdı ve meyvenin tam ortasını hedef alarak bütün gücüyle indirdi.

Bu mükemmel bir vuruştu. Meyveyi tam ortasından bölmeyi başarmış, çıkan berrak su her bir yöne doğru fışkırmaya başlamış ve düzinelerle insanı ıslatmıştı.

Büyük bir tezahürat oldu, borazan sesleri tüm avluyu doldurdu ve insanlar neşe içinde koşuşturmaya başladılar. Müzisyenler âletlerini aldılar; trompetlerin, çimbaloların, boruların, flütlerin ve davulların sesi her yana yayıldı. Herkes

her yerde dans ediyordu. Birbirlerine yabancı olan kişiler bile kol kola girmiş, coşkulu bir şekilde dönüp duruyorlardı.

Yaz Gündönümü resmen başlamıştı ve kaybedecek bir saniye bile yoktu. Gwen aşağıya baktığında her yerde masaların açıldığını, şarap fıçılarının masaların yanma yerleştirildiğini, et, peynir ve meyve tabaklarının göz alabildiğince masaların üzerine yerleştirildiğini gördü. Bu seferki şenlik, ötekilere hiç benzemeyecekti.

Gwen ortası boşalmış bir şekilde sallanmakta olan meyveye baktı ve onu incelerken bir an kalbi duracak gibi oldu: meyvenin genellikle parlak sarı olan içi, çekirdeğe kadar çürümüştü ve simsiyahtı. Bunu görebilecek açıda olan tek kişi, platformun üzerinde olduğu için kendisiydi. Gözlerini hemen oradan kaçırdı. Bunu kendisinden başka kimsenin görmesini istemiyordu. Bu manzarayı zihninden uzaklaştırmaya, hiç görmemiş olduğunu düşünmeye çalıştı. Ama bunun gelecekle ilgili korkunç bir işaret olduğunu biliyordu.

“Gwendolyn?”

Gwen başını kaldırınca Thor’un orada gülümseyerek ve ellerini uzatmış bir şekilde ona baktığını gördü: basamakları çıkmış ve dönüş yolunda ona yardımcı

olmak için yanma gelmişti.

Gwen yüzüne hemen güzel bir ifade takındı ve aşağıda bağırarak ve tezahürat yaparak iyi dileklerde bulunmakta olan insanlara doğru ilerlerken gülümsemeye çalıştı. Herkes ona sarılıyor, sırtını sıvazlıyordu. Thor onun elini tuttu ve kocaman karnıyla, çelişkili duygular içinde ve rüyada gibi ilerleyen Gwen'i kendisini ona adamış olan binlerce sadık vatandaşının arasından geçirdi.

"Hepsi sana deli gibi âşık/' dedi Thor. "Sana yalnız hayranlık duymuyorlar, gerçekten de seviyorlar. Bu, bir lider için çok sıra dışı bir durumdur. Sen onlar için hem bir anne, hem de bir kız kardeşsin. Bunu onların gözlerine baktığında da görebilirsin."

Gwendolyn çevresine bakındı ve Thor'un haklı olduğunu gördü. Onların sevgisini hissedebiliyordu. Bu hayatında duyduğu en güzel histi. Bir krallığı yönetecek gücü olabileceğini aklına bile getirmemişti. Bunun sadece erkeklerin başarabileceği bir iş olduğunu düşünmüştü hep.

"Ben de onları çok seviyorum," dedi.

Thor onu avlunun ortasındaki uzun ziyafet masasına götürdü. Bu masada onun ailesinden kişiler, konsey üyeleri ve düzinelerle soylu kişi, lordlar ve yabancı zevat oturmuştu. Gwendolyn, gerçek bir hükümdar gibi, masanın etrafında dolaştı, her bir soyluyu tek tek selamladı ve hoş geldiniz diyerek herkesi ayrı ayrı mutlu etmeye çalıştı.

Gwen o sırada, Erec ve Alistair'in yanında oturmakta olan Kendrick ve Sandara ile Reece ve Selese'yi gördü. Gwen, Thor'un kız kardeşini son aylarda kendisine çok yakın hissetmeye başlamıştı. Onu bir kız kardeş gibi görüyordu, hiç bir zaman sahip olamadığı gerçek bir kız kardeş gibi...

Yakında yengesi olacak Selese'ye de yakınlık duyuyordu. O her zaman Reece'e ve onun sevdiği kişilere yakın olmuştu ve Selese'yi de çok seveceğini ilk bakışta anlamıştı. Gerçekten de onu seviyordu, hem de tahmin ettiğinden de fazla. Selese'yi, Reece'in karısı olacağı için zorunlu olarak değil, ne kadar muhteşem bir insan olduğunu ve Reece'e ne kadar bağlı olduğunu gördüğü için seviyordu.

Gwen, Selese'yle aynı gün evlenme teklifi alacağını öğrenince, bunun

kaderlerinde yazılmış olduğunu anlamış ve o yüzden de Reece ve Selese'ye, kendisi Thor'la evlenirken, çifte düğünle evlenmelerinde ısrar etmişti. Selese ve Reece, bu teklifi duyunca havalara uçmuşlardı. Düğün hazırlıkları şimdi dördü için aynı anda yürütülüyordu. Planlar ve hazırlıklar yapılırken, Gwen de Selese'ye en az Alistair'e olduğu kadar yakın olmuştu. Bir bakıma, ona aynı anda iki kız kardeş birden bağışlanmış gibiydi.

Gwen erkek kardeşleri Kendrick ve Reece'e sarıldı ve etrafa bakındı.

"Godfrey nerede?" diye sordu Reece'e, erkek kardeşlerinin birinin orada olmadığını fark edince.

"Nerede olacak?" dedi Illepra, başını iki yana hayal kırıklığı içinde sallayarak. "İçki ve eğlencede," diye ekledi ve parmağıyla avluyu gösterdi.

Gwen dönerek onun gösterdiği yere baktı ve avlunun ortasına bir sahnenin getirildiğini gördü. Bir kostüm giymiş olan Godfrey sahnenin tam ortasında duruyordu. Akorth, Fulton ve düzinelerle meyhane arkadaşları da onun yanındaydı. Birden bir boru sesi duyuldu ve halktan kişiler sahnenin etrafında toplanmaya başladılar.

"Onun iflah olması mümkün değil," dedi Illepra. "Onu bütün sabah aradım ve sonunda sizin yapılmasını emrettiğiniz yeni tavernalardan birinde buldum. Bu tavernalardan öyle çok var ki... Kraliyet Sarayı bir içki cenneti haline geldi!" diye ekledi gülerek.

"İnsanlar eğlenmek ve kutlama yapmak için bir neden ve husumetlerini unutmak için de bir yer arıyorlar," dedi Gwen.

"Bu onlar için yiyecek ve barınak kadar önemli bir ihtiyaç." Gwen içini çekti.

"İnsanların tavernalara gitmesini yasaklayamayız," diye de ekledi. "Bunları yapmazsanız, bu sefer de evlerinde içeceklerdir. En azından bu şekilde bir araya gelmiş oluyorlar ve biz de onları kontrol edebiliyoruz."

"DİNLEYİN BENİ VE BURADA TOPLANIN!" diye bağırdı Godfrey, sahne avlunun tam ortasına getirilince.

Müzisyenler sustu, jonglörler ve ateş yiyen adamlar durdu ve kalabalıktaki insanlar iyice sıkışarak birbirlerine yaklaştılar ve sahnenin çevresini sardılar.

Herkes heyecanla ve hevesle Godfrey'in ve adamlarının hazırladığı yeni bir oyunu seyretmek için, bekliyordu.

"Bu sefer bizim için ne hazırladınız, bakalım?" diye seslendi O'Connor, Godfrey'e.

Godfrey, uzun boylu, kapüşonlu kırmızı bir cüppe giymiş, zayıf bir aktörün görülebilmesi için kenara çekildi. Adam öne doğru bir adım attı, kapüşonunu araksına attı ve surat asarak kalabalığa baktı.

"Ben Rafi'yim! Korkulması gereken biriyim!" diye tısladı aktör.

Kalabalık ıslık çalarak tezahürat yaptı.

Godfrey kocaman karnı önde, kötü biri gibi görünmek için elinden geleni yapmak istercesine yüzünü buruşturarak ve sendeleyerek ilerledi.

"Ben de Andronicus'um!" dedi Godfrey. "En dehşet verici komutan!"

Kalabalık yine ıslık çaldı ve yuhaladı.

"Hayır, bekleyin!" diye haykırdı Godfrey ve durdu. Bir zihin karışıklığı yaşadığı yüzünden belli oluyordu. "Unuttum. Ben ölüyüm! Ve ölülerden de kimse korkmaz!"

Godfrey kendisini aniden yere attı, sahnenin ortasına yığıldı ve hareket etmedi. Kalabalık makaraları boşalmış gibi, kahkahalarla gülüyordu.

Rafi rolündeki aktör Godfrey'in yanı başına gelerek ellerini uzattı:

"Kalk ayağa, Andronicus! Sana emrediyorum! diye bağırdı.

Godfrey aniden ayağa fırladı. Kalabalık yeniden ıslık çalmaya başladı, ama birden Rafi'yi sahnede kovalamaya girişti. Onu yakaladı ve öldürür gibi boğazına sarıldı. İkisi birden sahnenin ortasında boğuşmaya başladılar. Kalabalık gülmekten kırılıyordu.

Nihayet, Godfrey adamı öldürdü ve muzaffer bir edayla ayağa kalktı. Kalabalıktan tezahürat sesleri yükseldi.

Zayıf ve tıraşsız bir başka aktör somurtarak ilerledi.

“Sen de kimsin?” diye sordu Godfrey.

“Ben Gareth’ım. Bir önceki kral!” dedi aktör.

Kalabalık yuhalamaya başladı. Bu ismi duyan Gwen’in tüyleri diken diken oldu. Onu öldürdüğü anı hatırladı. Bundan

pişmanlık duymuyordu. Babası için adaleti yerine getirmişti. Yeni de, ağabeyinin düşüncesi bile ona acı veriyordu. Bu hâlâ çok taze olan bir yaraydı.

“Ben de, McCİoud’ım!” diye bağırdı Akorth, öne doğru koşarak.

Kalabalık tezahürat yaptı ve ona domatesler atmaya başladılar.

“Sen Batı Krallığını yöneteceksin, ben de Doğu Krallığı’nı!” dedi McCloud, Gareth’a.

İkisi birden uzanarak el sıkıştılar. Ama bunu yaparlarken, kalabalığın içinden elinde uzun bir kılıç tutan bir kadın öne doğru fırladı. İkisini birden öldürüyormuş gibi yaparak kılıcı göğüslerine sapladı. İkisi de dizlerinin üzerine çöktüler ve yere yıkılarak öldüler.

Kadın kalabalığa döndü ve kılıcını havaya kaldırdı.

“Ben Gwendolyn’im, MacGil hükümdarlarının en yücesi!”

Kalabalık onaylar gibi tezahürat yaptı. Gwendolyn kıpkırmızı oldu. Halkına olan sevgisi onun tüm benliğini sarmıştı, ama olan bitenleri düşününce içinde derin bir hüzün hissetmekten kendisini alamıyordu. Altı ay geçmiş olmasına rağmen, her şey sanki dün gibiydi... Bu kaba komediyi izlerken, her şeyi yeniden hatırlamıştı.

“Özür dilerim,” dedi Gwen, Thor’a.

Bakılarını sahneden uzaklaştırdı, artık daha fazla seyredemeyecekti. Masasına geri döndü. Thor hemen arkasından onu takip etti. Elini tutu ve kaygı dolu

bakışlarla

ona baktı.

“İyi misin?” diye sordu.

Gwen evet der gibi başını salladı, yanağındaki gözyaşını silerek, zorlukla gülümsemeye çalıştı.

“Bebek biraz rahatsızlık veriyor da...” dedi.

Thor onun kocaman karnına baktı. Durumu anlayışla karşıladı.

“Çok fazla ayakta kalmaman gerekiyor,” dedi.

Onu ağır ağır masadaki yerine götürdü. Gwen bu kez yerine oturdu. Oturması gerekiyordu. Sıcaktan nefes nefese kalmıştı. Suyundan büyük bir yudum aldı.

Thor da onun yanma oturunca, kendisini daha iyi hissetti.

İkisi birlikte etraftaki inanılmaz berekete baktılar. Halka’nın ve İmparatorluğun dört bir yanından gelen binlerce kişi hep birlikte, uyum içinde, burada, Kraliyet SarayTnda yemek yiyorlardı. Bu bir rüya gibiydi.

“Her şeyin bu kadar muhteşem olacağını hiç düşünmüş müydün?”diye sordu Thor.

Gwen başını iki yana salladı.

“Bunu hayal etmiştim. Ve ümit etmiştim. Ama hayır — böyle olacağını bilmiyordum. Bunu görmek... İnanılır gibi değil!”

“Sen, babanın zirvedeyken yaptığından bile büyük bir şehir inşa ettin. Şu şehir asla ele geçirilemez ve mağlup edilemez. Senin sayende bu insanlar da nihayet huzuru buldu. Kendinle

çok gurur duymalısın!”

Gwendolyn şöyle bağırmak istiyordu: Evet. Haklısın. Barış geldi ve sonsuza dek

de sürecek.

Ama dili varıp da bunları bir türlü söyleyemedi. Derinlerdeki bir şey içini kemirip duruyordu, ama bunun ne olduğundan emin değildi. İçi çürümüş ve kararmış meyveyi düşündü. Argon'un kehanetlerini düşündü. Güvende hissetmesi gerektiğini biliyordu, ama yine de her şeyin yerli yerine oturmuş olduğuna inanamıyordu. İzinden bir parka, Argon'un uğursuz söylerini unutamıyordu. Öte dünyada yaptığı seçimi, fedakârlığı... Onun kehanetleri. Argon'un söylediği şeyler, bir türlü gitmeyen ve kapıyı vurmaya devam eden yabancı bir konuk gibi kafasında dönüp duruyordu:

"Kendini en güvende hissettiğin zaman, en çok korkman gereken zamandır."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Thor, Gwendolyn’in yanında yürümeye başladı ve meşalesini yukarıda tutarak, bu yaz gecesinde kıvrıla kıvrıla ilerlemekte olan binlerce meşalelik alaya katıldı. Gün boyu süren kutlamalar, nihayet geceyi bulmuş ve Gwendolyn bu muhteşem alayı Kraliyet Sarayı’nın arka kapısından geçirip KraPın Tepesi’ne giden geniş yola çıkarmıştı.

Thor, her yıl Yaz Gündönümü’nde düzenlenen Gecenin Aydınlatılması töreninin yaklaştığını düşünerek heyecanlandı. Bu, bütün eğlencelerin daha sakin bir şekilde tüm ılık yaz gecesi boyunca devam ettiği bir kutlamaydı. Bu, bir sınır çizgisi, bayram şenliğini eğlenceden kutsallığa dönüştüren bir olaydı.

Gwendolyn, diğer tüm MacGil hükümdarlarının asırlar boyunca bu törende yaptığı gibi ağır ağır ilerliyor, çok arkadan gelen ud çalan müzisyenler de ağır ve hüzünlü bir melodi çalıyorlardı. Bunların görevi, gece boyunca dans ettiklerine inanılan ruhların hem gönlünü almak, hem de onları oradan uzaklaştırmaktı.

“Argon’un orada olduğunu umuyorum,” dedi Gwen, Thor’a.

“Aylardır onu görmedim,” dedi Thor.

“Ben de,” dedi Gwen. “Aniden ortadan kaybolmak gibi tuhaf bir huyu var onun. Bizi ebediyen terk ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?”

Thor omuzlarını silkti. Argon’un ne yapacağı belli olmazdı. 203 / 342

Thor yürürlerken Gwen’in elini tutu ve onun içinde dolaşmakta olan enerjiyi hissetti. Sadece onunkini değil, bebeğinkini de... Thor son günlerde diken üstünde gibi hissediyordu kendisini. Bebeğin her an gelmesi bekleniyordu, bir yandan da artık sayılı günler kalan muhteşem düğünün hazırlıklarını düşünerek tedirgin oluyordu. Her şeyin düzgün ve pürüzsüz gitmesini istiyordu. Düğünün, doğumun... Bütün bu bitmeyen bekleyişlerin sona ermesini istiyordu.

Gwen onun elini sıktı, o da başını çevirip Gwen’e baktı.

“Bu gece,” diye fısıldadı Gwen, gülümseyerek. “Kutlamalar bitince, birlikte olmak için daha çok vaktimiz olacak.”

Thor da ona gülümsedi. “Dünyada bundan daha çok istediğim başka bir şey yok.”

Uzaktan, yukarılardan iki tiz ses geldi: Bunlar Mycoples ve Ralibar idi. Havada daireler çiziyorlar ve gece olunca hızla yükselip gitmeden önce, varlıklarını belli etmeye çalışıyorlardı. Onların orada olması Thor’un içini rahatlattı. Normal olarak geceleri giderler, sabahları geri gelirlerdi.

“Onları gördüğüm vakit,” dedi Gwen, “Halka’nın başına asla, hiç bir kötülük gelemeyeceği gibi bir hisse kapılıyorum.”

“Ben de,” dedi Thor. “Bu iki ejderha ve eski haline gelen Kalkan’la, Halka sonunda ele geçirilemez bir konuma geçti.”

Yürümeye devam ettiler. Arkalarından, geceyi davet eden ağır ve hüzünlü bir melodi mırıldanmakta olan binlerce kişi geliyordu. Yavaş yavaş tırmandıkları yol, geniş daireler çizerek ve kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Thor başını kaldırınca yüzlerce ayak yüksekliğindeki tepeyi gördü. Bu tepe tüm

diğerlerinden farklıydı, tamamen yumuşak otlarla ve kenarlarına kakılmış gibi duran yusyuvarlak dairelerle kaplıydı. Dairelerin arasında, tamamen durgun ve yansıtıcı suyla dolu küçük hendekler vardı. Thor, yolu ağır ağır ve döne döne çıkarlarken, tepenin yukarılarına doğru ilerleyen binlerce meşalenin noktalar halinde suya vuran yansımasını seyretti.

Thor, Kraliyet Sarayı’nın varoşlarında seçkin bir konumda olmasına rağmen, yılda sadece bir kez ziyaret edilen KralTn Tepesi’nin çok büyülü ve gizemli bir yer olduğunu biliyordu. Burası, ayrıca gizemli bir şekilde savaştan da etkilenmemiş olan birkaç yerden biriydi. Thor yürürken, ayaklarının altındaki bu kutsal toprağın, gücünü ve tüm canlılığını adeta şarkı mırıldanır gibi belli ettiğini hissedebiliyordu.

Kutlamaya katılan binlerce kişi, adım adım ilerleyerek elindeki meşaleyle yukarıya giden yolu gösteren Gwendolyn’in peşinden gidiyordu.

“İşte, o burada,” dedi Gwendolyn, yukarıya bakarak.

Thor da yukarıya baktı ve kapüşonlu beyaz bir giysi giymiş olan Argon’un tam tepede durduğunu ve sabırla sürüsünün gelmesini bekleyen bir çoban gibi aşağıya baktığını görerek rahatladı.

Tepeye artık çok yaklaşmışlardı. Thor yürümeye devam eden ve en tepede durmakta olan Argon'un bir kaç adım aşağısındaki yerini alan Gwendolyn'in hemen arkasında durdu. Gwen arkasını dönerek baktı ve halkının aşağıda durduğunu, Kraliyet Sarayı'ndaki büklüm büklüm uzanan tüm yolları doldurduklarını gördü. Sabırla Argon'un bir şeyler söylemesini beklemeye koyuldu.

"Işıklar Gecesi, yılın en uzun gününe denk gelmesine rağmen, aynı zamanda da karanlık günlerin başladığı bir gecedir.

Işıkla birlikte her zaman karanlık da vardır. Neşeyle birlikte hüznün de olduğu gibi... Günler canlıdır; uzarlar ve kısalırlar; insanlar da öyledir, yani durağan değillerdir. Evrenimiz her zaman durmadan değişen bir akış içindedir, onunla birlikte bizler de..."

Derin bir nefes aldı.

"Bu, kutsal bir gündür, sadece bir eğlenme günü değil... Yansımaların yaşandığı bir gün ve gecedir. Önünüzdeki sulara bir bakın. Meşalenizin oradaki yansımasına bakın. Unutmayın ki, o ışık bir süre sonra eriyip gidecektir. Bizler hepimiz geçip giden bulutlar ve birer yaz nefesi gibiyiz; daha fazla bir şey değiliz..."

Argon başını eğdi ve geriye doğru gitti. Gwendolyn Kral'ın Tepesi'nin zirvesine çıkmak için gereken son birkaç adımı da attı. Orada, Argon'un yanında durdu ve dönerek halkıyla yüz yüze geldi. O böyle yaparken, herkes hemen dizlerini bükerek ve yerlere kadar eğilerek onu selamladı.

Gwen uzandı ve kehribar renkli meşalesini ağır ağır indirerek, tepenin en üstündeki dar su şeridine dokundu. Su gizemli bir şekilde alev aldı. Thor suyun içindeki alevlere bakakaldı. Alevler ilerleyerek Kral'ın Tepesi'ndeki suyla dolu tüm hendekleri sardı. Çok geçmeden, aralarında yirmişer adım olan ateş halkaları tüm tepeyi ve geceyi aydınlatmaya başlamıştı.

Sular yanmaya başlayınca, herkes alevlerin yanma yerleşti ve 206 / 342

geceyi huzur içinde geçirmeye hazırlandı.

Gwendolyn aşağıya indi, Thor'un elini tuttu ve birlikte otların arasında bir yer bulup, sırtlarını tepeye yaslayarak erkek kardeşleri ve yakın arkadaşlarıyla

birlikte oturdular. Alevlerin yanında oturanlar arasında Kendrick ve Sandara, Reece ve Selese, Godfrey ve Illepra, Erec ve Alistair, Elden ve Indra, Steffen ile O'Connor da vardı. Krohn da hemen gelerek Thor'un yanma oturdu ve başını onun kucağına koydu. Thor, Argon'u görebilmek için her yana baktı, ama o çoktan ortadan kaybolmuştu.

Grup bu şekilde oturup alevleri seyretti. Her birinin elindeki gümüş kadehler içinde, âdet olduğu üzere, yaz şarabı vardı. Hepsi de, âdet olduğu üzere, ilk olarak Gwendolyn'in kadehini kaldırmasını beklediler. Gwen şarabından bir yudum aldı ve geri kalanını alevlerin üzerine boca etti. Alevler tıslayarak gizemli bir şekilde daha da yükseldiler. Diğerleri de daha sonra kadehlerini kaldırarak, şaraplarından içtiler. Thor büyük bir yudum aldı ve sarı renkli güçlü, yaz şarabı bir anda başını döndürdü.

Thor arkasına yaslanarak Gwen'in yanma sokuldu, bir koluyla ona sarıldı, diğer elini de onun karnının üzerine koydu. İçinde büyük bir mutluluk vardı. Yazın ılık rüzgârlarının, yakınındaki alevlerin ve damarlarında dolaşan şarabın etkisiyle bedeni sıcacık olmuştu. O ve Gwen, diğer çiftler gibi, gecenin sessizliğinde otların üzerine uzandılar. Kıpkırmızı parlak yıldızlarla dolu olan gece semasını seyrettiler. Thor, o anda dünyadaki herhangi başka bir yerde olmayı asla istemediğini düşündü. Her şey öylesine mükemmeldi ki, hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu.

Yakınlarda oturan Reece ve Selese de öpüşüyorlar ve tek bir şarap kadehini paylaşıyorlardı. Birbirlerine âşık oldukları

belliydi. Thor arkadaşının sevdiği kadına vakit geçirmeden, cesaretle evlenme teklif etmiş olmasına hayranlık duyuyor ve aynı gün yapacakları düğünlerini sabırsızlıkla bekliyordu. Yanlarında oturmakta olan Elden ve Indra'nın ikisi de kaşarlanmış savaşçılardı ve o yüzden de birbirlerine olan sevgilerini pek ifade edemiyorlardı. Thor onların birbirlerine âşık olduğunu sezebiliyordu, ama bunu ifade etme konusunda Reece ve Selese'ye hiç benzemiyorlardı. Gece öyle sessizdi ki, sadece yumuşak rüzgârın ve alevlerin sesi duyuluyordu. Yine de akustik çok ilginçti, rüzgâr sesleri taşıyor ve Thor'un, istemese dahi, diğerlerinin konuşmalarını duymasına neden oluyordu.

"Artık savaşlar bittiğine göre, gidip babamı ziyaret etmem gerek," dedi Elden, Indra'ya. "Tabii, onun hayatta olduğunu farz ediyorum. Köyüme gitmek için Halkayı bir boydan bir boya geçmem gerekecek." Kıza dikkatle baktı. "Bu

yolculuğu benimle birlikte yapmak ister misin?”

Indra, ifadesiz bir yüzle gözlerini alevlere dikti. Neredeyse, Elden’la hiç ilgilenmiyormuş gibi duruyordu, ama Thor öyle olmadığını biliyordu. Kız sadece biraz naz yapıyordu.

Indra omuzlarını silkti.

“Yapacak daha iyi bir şey gibi görünüyor,” dedi.

“Bu, ‘evet’ dediğin anlamına mı geliyor?” diye sordu Elden.

Kız yine omuzlarını silkti.

“Neden olmasın?” dedi.

Elden kıpkırmızı oldu.

“Beni sevdiğini neden bir türlü söyleyemiyorsun?” diye sordu.

Indra somurtarak ona doğru döndü.

“Grup beni İmparatorluktan aldığı için, burada senin yanındayım ve bir daha kesinlikle İmparatorluğa geri dönmek gibi bir niyetim yok.”

“O zaman, benimle ilgilenmediğini mi söylemek istiyorsun?” diye sordu Elden.

Indra omuzlarını silkti ve başını çevirdi.

“Ben şu anda buradayım, öyle değil mi?” dedi.

Aralarında bir sessizlik oluştu. Zaten hep öyle oluyordu. Indra her zamanki soğuk, erkeksi ve kayıtsız tavrını sürdürmekte ve Elden’a karşı herhangi bir sevgi belirtisinde bulunmamakta kararlıydı. Ama Thor kızın Elden’a ilgi duyduğunu, genç adam ona bakmadığı zamanki bakışlarından anlıyordu. Kızın Elden’ı itiraf edebileceğinden bile çok sevdiğini, hatta belki de trajik olarak, Elden’m anlayabileceğinden bile çok sevdiğini biliyordu. Thor, bu ikisinin hali ne olacak diye düşünmekten kendisini alamadı.

“Bu senin üçüncü şarap kadehin, öyle değil mi?” diye sordu Illepra, Thor’un diğer tarafında, yalanlarda oturmakta olan Godfrey’e.

Godfrey, kadehte kalan şarabı koca bir yudumda bitirerek gülümsedi.

“Keşke dördüncü kadehim olsaydı,” dedi Godfrey kıkırdayarak ve gülerek kadehini yeniden doldurdu.

“Bu kadar çok içmemeksin,” diye onu azarladı. “Yaraların daha iyileşmedi.”

“İyileşmek mi?” dedi Godfrey. “0, altı ay önceydi. Ben bir kaç gün içinde iyileşmiştim zaten.”

“Daha fazla içmemen gerek,” dedi Illepra. “Artık içmekten vazgeçmelisin.”

“Senin için ne fark eder ki?” diye sordu Godfrey.

Illepra kıpkırmızı oldu.

“Senin hayatını iki kez kurtardım,” dedi. “Eğer hayatını mahvetmek istiyorsan, bunun ne anlamı var?”

“Ben sana hayatımı kurtar dedim mi?” diye sordu Godfrey.

Kız ellerini beline koydu.

“Kraliyet Sarayı’na geldikten sonra, yeni bir insan olma ve orayı yeniden imar etme çalışmalarına katkıda bulunma şansın vardı. Ama sen, ne yaptın? Bütün vaktini tavernalarda eğlenerek, kutlayarak geçirdin.”

“Kutlayacak bir şeyler yok muydu yani?” diye sordu Godfrey.

“Vaktini adi bir sarhoş olarak geçirmekten daha iyi yapacak bir şeyin yok mu senin?”

“İnsanın vaktini geçirmesi için bundan daha iyi bir şey var mı?” diye kafa tutu Godfrey. “Eğer varsa, söyle de ben de bileyim. Ben öyle bir şeyi henüz görmedim.”

“İçmekten vazgeçeceğine dair söz vermiştin.”

“Ve vazgeçtim,” dedi Godfrey süklüm püklüm. “Ama bir süre için.”

Godfrey kendisini eğlenceli bularak bir kahkaha patlattı.

Ama Illepra hiç de eğlenmiş gibi değildi; aniden ayağa kalktı ve öfkeyle, bir fırtına gibi oradan uzaklaştı. Godfrey, yüzünde şaşkın bir ifadeyle onun arkasından baktı.

“Onu hiç anlamıyorum,” dedi yüksek sesle.

“Onun yanma git,” dedi Selese.

“Nedenmiş o?”

“O kadar her şeyden habersiz misin? Seni ne kadar çok sevdiğini görmüyor musun?”

Godfrey’in ağzı önce hayretten açık kaldı. Sonra durumu anladı ve kıpkırmızı oldu, ama şaraptan değil...

Aşağıya doğru baktı, ayağıyla yere vurdu, ama kalkmaya davranmadı. Tam tersine, şarabından bir yudum daha aldı.

Thor etrafındaki seslerden uzaklaşmak istiyor ve baş başa kalmak istiyordu. O yüzden Gwendolyn’in elini alıp ayağa kalktı ve ikisi birlikte sakin sakin ateşlerin yanından geçerek yürümeye başladılar. Thor içini çekti, aşkın gizemlerini ve iki insanı bir araya getiren şeyleri düşündü. Her şey ona o kadar anlaşılmaz geliyordu ki...

Biraz ilerleyince, grubun yakınlarında, tepenin karanlık bir köşesinde oturmakta olan Kendrick ve Sandara ile karşılaştılar. Yaklaştıkları vakit Thor onların konuşmalarını duymaya başladı.

“Ama Halka artık senin de evin,” diyordu Kendrick, Sandara’ya.

Sandara, bir İmparatorluk havasıyla, dik ve gururlu bir şekilde orada oturuyordu. Bakışlarını ateşe dikmişti, başını sallayarak, “Benim evim çok uzaklarda,” dedi. “Yabancı bir diyarda.”

“Yani, işgal altındaki İmparatorlukta. Orada olmayı mı tercih ediyorsun?”

“İnsanın kendi ülkesi gibisi yok.”

“Peki, bize ne olacak?” diye sordu Kendrick. “”Bize hiç mi önem vermiyorsun?”

Sandara dönerek onun yüzüne baktı ve yanağını okşadı.

“İkimize de her şeyden çok ve anlatamayacağım kadar önem veriyorum. Şu anda hâlâ burada olmamın tek nedeni de o zaten.”

Thor, Gwendolyn’in ellerini tuttu ve birlikte daha ilerilere doğru, aralarında sessizce konuşmakta olan Erec ve Alistair ile karşılaşana kadar yürümeye devam ettiler.

“Bu sıralarda çok düğün oluyor gibi,” dedi Alistair, Erec’e.

“Bizimki de çok geçmeden olacak, leydim,” diye yanıt verdi 212/342

Erec.

Alistair dönerek ona baktı, gözlerini kocaman açarak.

“Gerçekten mi?” diye sordu, ümitle dolu bir şekilde.

Erec onaylar gibi hevesle başını salladı.

“Benim ülkemde, Güney Adaları’nda evlenmemizi istiyorum. Babamın seninle tanışmasını istiyorum ve halkımın da... Senin orada layık olduğun şekilde karşılanmanı istiyorum. Benim babam bir Kral ve de halkımın prensesi olacaksın. Çok muhteşem bir düğünümüz olacak. Tam sana layık bir düğün. Eğer, bir süre beklemenin senin için bir mahsuru yoksa...”

Alistair eğilerek ona sıkıca sarıldı. O da aynı şekilde yanıt verdi ve öpüştüler.

“Burada çok insan var,” dedi Gwendolyn. “Ben sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Benimle gel.”

Uzanarak Thor’un elini tutu ve onu sessizce gecenin karanlığında kralın sarayına doğru götürdü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Thogrin eski köyünün içinde ağır ağır yürümeye başladı. Hayretler içindeydi. Burası onun büyüdüğü yerdi ama o kadar yabancı geliyordu ki ona... Sokaklar bomboştu, evlerin kapıları hep açık bırakılmıştı. Sanki tüm evler bir telaş içinde terk edilmişlerdi.

Ağır ağır ilerledi, sert bir rüzgâr yüzünü kamçılıyor, yerdeki toprakları kaldırıyordu. Kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Thor köşeyi dönünce, babasının evini gördü ve korku içinde oraya doğru yürümeye başladı. Köyde, kapısı kapalı olan tek ve bur asıydı.

Uzanıp kapı kolunu çevirdi ve gıcırdayan tahta kapıyı ittirerek açtı. O anda kalbi duracak gibi oldu.

Orada, tam karşısında duran kişi babası değil, Andronicus idi.

Andronicus ileriye doğru bir adım attı, alaycı bir şekilde dudağını bükmüş gülümsüyordu. Bedeninin yarısı çürümüştü. Kemikli elini Thor'un boğazına doğru uzattı.

"Oğlum," dedi o eski, korkunç sesiyle. "Beni öldürmüş olabilirsin, ama ben de seni rüyalarında bile rahat bırakmayabilirim."

Thor uzanarak bu kemikli ele bileğiyle kesme vuruşu yaparak dümdüz etti. Bunu yaptığı anda manzara da değişti.

Thor aşağıya doğru baktı ve bileğinin kanadığını gördü, ama bunun nedeni babasının iskeleti değil, dikenli bir çalılıktı.

Thor, kendi boyunu da aşan yükseklikteki bu dikenli çalıların arasından geçmeye çalıştı, ama yolunu açmaya uğraşırken kolları iyice çizilmişti. Kapana kısılmış gibi tüm çevresini bu çalılar kaplamıştı, attığı her adımda daha fazla acı duyuyor ve dikenler etine daha çok saplanıyordu.

Thor tüm gücüyle mücadele etti ve nihayet karşı tarafa geçmeyi başardı.

Önünde çorak bir arazi uzanıyordu, gökyüzü kül rengindeydi, toprak ise çamur... Yerde binlerce ceset yatıyordu. Bunlar İmparatorluk askerlerinin, McCloudTn askerlerinin ve Thor'un savaşta karşı karşıya gelip de öldürdüğü tüm askerlerin cesetleriydi. Hepsi de yerde yatıyor ve bir yandan da inliyorlardı.

Tam ortada Rafi vardı. Bir parmağını suçlar gibi Thor'a uzattı.

"Bu kan senin ellerinde," dedi, Thor'un içini ürperten dehşet verici bir sesle.

Cesetlerin hepi aynı anda ayağa kalkıp Thor'a doğru döndüler ve ona doğru hücuma geçtiler.

Thor ellerini kaldırarak bir çığlık attı.

"HAYIR!"

Thor gözlerini kırpıştırdı ve birden kendisini bir geçidin üzerinde buldu.

Aşağıya doğru bakınca, okyanusun azgın dalgalarını gördü. Suların üzerinde çılgın gibi inip kalkan içi boş, tek bir küçük sandal vardı. Kendisinin uzun zaman önce, bir ara o sandalda olduğunu fark etti. Demek ki şimdi de buraya, bu dar geçide kadar gelebilmişti. Sağa veya sola doğru bir adım attığı takdirde aşağıya düşüp ölmesi kesindi.

Thor sonra yukarıya baktı ve geçidin binlerce mil boyunca gökyüzünde uzandığını ve yüksek bir tepenin zirvesinde sona erdiğini gördü. Tepenin bir yanında, tünemiş gibi duran ve hem gökyüzüne ve hem de okyanusa bakan bir şato vardı. Şatonun pencerelerinden içeriye akan ışık öyle parlaktı ki, bakanken Thor'un gözleri kamaştı.

Geçidin üzerinde, ondan çok uzakta olmayan bir noktada, mavi giysili ve elini Thor'a doğru uzatmış bir kadın duruyordu. Thor bu kadının annesi olduğunu anında hissetti.

"Oğlum," dedi kadın. "Senin savaşların bitti artık. Artık buluşma vaktimiz geldi. Ne kadar güçlü olduğunu anlamalı ve gerçekten kim olduğunu artık bilmelisin."

Thor çılgın gibi ona doğru gitmek istiyordu, ama arkalarında bir şey olduğunu

hissederek döndü ve ondan çok uzakta olmayan bir yerde, aynı ona benzeyen bir oğlan çocuğunun durduğunu gördü. Çocuk, Thor'dan daha uzun boyluydu, parlak sarı renkli saçları, geniş omuzları ve asil bir yüzü vardı. Güçlü bir çene kemiğine ve azametli bir çeneye sahipti.

Çocuk, sevgi dolu bakışlarla Thor'a baktı.

"Baba," dedi, bir elini uzatarak. "Sana ihtiyacım var."

Thor döndü ve bir ona bir annesine baktı, ikisi arasında kalmış, hangi tarafa gideceğini bilemez olmuştu.

Aniden ayağının altındaki geçit çöktü ve Thor büyük bir hızla aşağıya, ölümün azgın dalgalarının içine doğru düştüğünü hissederek bir çığlık attı.

Karanlıkta, yatağının içinde doğruldu, nefes nefeseydi. Etrafına balandı. Gwen de uyanmış, yatakta oturup yanındaki komodinin üzerindeki mumlardan birini yakalamış ve Thor'un yüzüne tutarak kaygıyla onu incelemeye koyulmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu. "İyi misin?"

Gwen de güçlükle nefes alıyordu. Thor hamileliğinden dolayı onun yatakta rahat hareket edemediğini görebiliyordu, o yüzden onun uyanmasına neden olduğunu için üzgündü. Eskiden Gwen'in annesiyle babasının, şimdi de onun yatak odası olan odada, muhteşem kürklerle kaplı dört direkli bir karyolada yatıyorlardı. Krohn hemen yattığı yerden fırladı. Koşarak Thor'un yanına geldi ve onu yalamaya başladı.

Thor yataktan zıplayarak indi, cüppesini giydi ve telaşla duvara gömülü küçük küvete giderek yüzüne su çarptı. Nefes nefeseydi, yüzünden sular akıyordu. Temiz havaya açılan kemerli pencereden dışarıya baktı. Aşağıda Kralın Sarayı uzanıyordu. Her yerde sessizlik ve dinginlik hâkimdi. Eğlence düşkünü olan herkes evine çekilmişti. Biri kırmızı, diğeri mor renkli iki ay gökyüzünde asılı gibi duruyor ve bulutların arasından yumuşak bir ışığın geçmesine izin veriyorlardı.

Thor derin bir nefes alarak, yüzünü ovuşturdu ve kafasını toplamaya çalıştı. Son sıralarda çok kâbus görür olmuştu.

Tüm hasımlarının yüzünü görüyor, savaş sahnelerini yeniden yaşıyor gibi

oluyordu. Bütün bu görüntüler çevresini bir sis gibi sarıyordu. Oğlunun ve annesinin görüntüleri de sürekli olarak gözlerinin önüne geliyordu. Ufukta uğursuz bir şeylerin olduğunu hissediyor ama bunların ne olduğunu kestiremiyordu.

Thor, her şeyden fazla ve giderek artan bir şekilde annesini bulmak, kendisinin gerçekten kim olduğunu anlamak ve kaderini öğrenmek için müthiş bir istek duyuyordu.

“Her şey yolunda,” dedi Thor yumuşak bir sesle, Gwendolyn’e bakmadan.

Sonra döndü, ona doğru yürüdü ve onu alnından öptü.

“Haydi, şimdi uyu,” dedi. Gwen’in elindeki mumu alarak yeniden komodinin üzerine koydu ve üfleyerek söndürdü.

Gwen yeniden yattı ve örtülerin altında kıvrıldı.

“Sen de yatağa gel,” diye seslendi.

“Geleceğim. Biraz sonra,” dedi Thor.

Zihnini dağıtmak ve gecenin ifritlerinden kurtulmak için biraz temiz havaya ihtiyacı vardı.

Odayı bir uçtan bir uca geçti. Krohn da ayaklarının dibinden onu takip ediyordu. Sonra odadan çıkarak şatonun giriş holüne geldi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Burası çok daha aydınlıktı, duvardaki meşalelerin çoğu yanıyordu. Kapının dışında hazır ol vaziyetinde bekleyen askerler, onu görünce daha da kaskatı kesildiler.

Thor döndü ve kıvrıla kıvrıla uzanan eski taş koridorlardan geçerek, sonunda dar ve sarmal bir merdiveni de çıkarak korkulukların olduğu yere geldi. Burası onun sığınağı, gecenin ifritlerinden kaçmak için geldiği yerdi.

Thor, elini korkulukların geniş ve pürüzsüz taşlarının üzerinde gezdirerek, şatonun en tepesindeki bu alanı bir baştan bir başa geçti. Krohn da ayaklarının dibinde koşturuyordu. Aşağıya, Kraliyet Sarayı’na doğru baktı. Çok güzel ve

sakindi, ay ışığının altında pırıl pırıl parlıyordu. Duvarlara düzenli aralıklarla binlerce meşale yerleştirilmişti, her şey mükemmel bir düzen içindeydi. Yataklarına gidemeyecek kadar yorgun veya sarhoş olan bir kaç eğlence düşkünü, yerlerde uyuyordu. Kraliyet Sarayı artık öyle güvenliydi ki, hiç çekinmeden açık havada uyuyabiliyorlardı. Şehirde her yer gün boyu verilen partilerden arta kalan çöplerle doluydu, yüzlerce ziyafet masasının üzerinde hâlâ artık yiyecekler duruyordu. Bütün bunlar temizlenmek için ertesi günü beklemek zorundaydılar.

Thor aşağıya baktıkça, Gwen'in orada neler başardığını görerek hayretler içinde kaldı. Hayatın ona hazırladıklarını düşününce de hayret ediyordu. Büyürken, bir yabancı olarak, KraPın Şatosu'na davet edileceğini milyonda bir ihtimal olarak bile düşünmemişti, nerede kaldı orada yaşamak ve çatısında durup, ay ışığında sarayı seyretmek... Bir yabancı olarak, sadece bir gün onun kapılarından içeriye girebilmeyi ümit ve hayal etmişti. Şimdi ise, her şeyi kuşbakışı görebiliyordu. Çok mutluydu, ama bu sanki gerçek üstü bir durumdu. Bir bakıma, hayata tepeden bakmak gibi bir şeydi ve bu onu korkutuyordu; benliğinin bir parçası bundan sonra gidebileceği bir yer kalmadığını, artık sadece inişe geçebileceğini söylüyordu ona.

Hayat konusunda Thor'un zihni çok karışmıştı. Sonunda hayal ettiği her şeye kavuşmuştu. Sevdiği ve yakında eşi olacak bir kadını vardı ve bu kadın da onu seviyordu; yakında bir çocuğu olacaktı; akranları ona saygı duyuyordu ve insanlar da onu seviyordu. Yine de, her nedense, anlaşılamayan bir nedenden dolayı, hayatında bir şeylerin eksik olduğu hissine

kapılmıştı, ama bunun ne olduğunu bilemiyordu. Bu, annesini tanımamış olmak olabilir miydi? Ya da kaderini, hayattaki amacını bilememek? Mutlu olması gerektiğini hissediyordu, pek çok açıdan da öyle olduğu söylenebilirdi, ama bir açıdan öyle değildi ve bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Yoksun olduğu şey neydi? Her istediğini elde ettikten sonra bile tam anlamıyla mutlu olmamak, yoksa insanın doğasında olan bir şey miydi?

Thor, her zamankinden daha da fazla yanıtların peşindeydi. O yüzden, Argon'u görmesi gerekiyordu.

Tam o sırada gökten gelen bir çığlık duydu, başını kaldırınca Mycoples'i. gördü. Havada daireler çizerek orada olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Thor'un oraya ne zaman geldiğini her zaman bilir ve her zaman onu karşılamaya gelirdi.

“ARGON!” diye bağırdı Thor, gecenin karanlığına doğru, arkaya doğru eğilerek ve yıldızlara bakarak. “NEREDESİN?”

Krohn inleyince Thor ona doğru baktı. Hayvanın bakışlarını takip ettiği vakit, kukuletalı siyah bir pelerine giymiş olan ve asasını elinde tutan Argon’un, bir kaç adım ötede dikilmiş durduğunu ve sanki çok önceden beri orada duruyormuş gibi, ifadeden yoksun bir gözlerle ona baktığını görünce şoke oldu. Gözleri öyle yoğun bir parlaklık saçıyordu ki, Thor neredeyse gözlerini ondan kaçıracaktı.

“O kadar hızlı sesle bağırman gerekmiyordu,” dedi bir ses sakince.

Thor ona yaklaştı, ikisi yan yana durdular ve dönüp birlikte şehri seyretmeye koyuldular.

Seni özledim, Argon,” dedi Thor. “Seni pek çok kez çağırdım. 220 / 342

Nerelerdeydin?”

“Ben pek çok dünya arasında gidip geliyorum,” dedi Argon gizemli bir şekilde. “Ama ben her zaman, şu veya bu şekilde senin yanında, senin dünyandayım.”

“O zaman neler olup bittiğini de biliyorsundur,” dedi Thor. “Kız kardeşimi biliyorsun. Çocuğumu. Oğlumu.”

Argon ciddi bir tavırla onaylar gibi başını salladı.

“Peki, o zaman neden bana hiç söylemedin? Bunların hiç birini bana anlatmadın.”

Argon gülümsedi.

“Bunları söylemek benim işim değildi,” diye yanıtladı Argon. “İnsanların kaderine müdahale etmemeyi öğrendim. Bundan böyle öyle bir şey yapacak değilim.”

“Bana söylemediğin daha neler var?” diye sordu Thor, öğrenmek için çıldırıyordu. Ufukta uğursuz bir şeylerin olduğunu hissetmeden duramıyordu, büyük bir sır vardı, kendisiyle ilgiliydi bu sır ve Argon’un bunun ne olduğunu bildiğini sanıyordu.

Argon, Thor’a baktı, sonra döndü ve yine şehre bir bakış fırlattı.

Nihayet, “Kendimin de bilmek istemediğim,” dedi, “öyle çok şey var ki...”

Thor bu sözcüklerin içindeki güçlü önsezileri hisseder gibi oldu.

Argon uzunca bir süre bekledi, yanıt vermesi o kadar uzun sürdü ki, Thor onun hiç bir şey söylemeyeceğini sandı.

“Hepimiz öleceğiz, Thorgrin,” dedi nihayet. “İçimizde gerçekten yaşayan bir avuç kişi var.”

Thor derin bir nefes aldı. Merak içindeydi. Aklında bin bir türlü soru vardı.

“Oğlum,” dedi. “Büyük bir adam olacak mı?”

Argon evet der gibi başını salladı.

“Gerçekten,” dedi, “hem de çok büyük bir savaşçı olacak. Hatta senden de büyük... Onun ünü şeninkini çok geçecek.”

Thor oğluyla gurur duydu, gözleri yaşlarla doldu. Argon’un sonunda doğru düzgün bir yanıt vermesi onu çok heyecanlandırmıştı. Ama yine de bazı şeylerin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu hissediyordu.

“Ama her şeyin bir bedeli var,” dedi Argon.

Thor’un yüreği yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

“Oğlumun ödeyeceği bedel ne olacak?” diye sordu tereddütle.

“Babalar ve oğullar birdir. Onların arasındaki bağ, anlatılamayacak kadar derindir. Biri diğeri için kendisini feda eder, bunu istese de istemese de yapar. Oğullar babalarının günahını öderler ve babalar da oğullarının henüz işlemediği günahların bedelini...”

Thor şehre doğru baktı, kaygılanmıştı. Ufukta kara kara bir şeylerin olduğunu hissediyordu.

(

“Ne zaman öleceğimi bilmek istiyorum,” diye ısrar etti. “Çok yakında mı?”

V

Argon başını ağır ağır salladı.

“Senin zamanın henüz gelmedi, genç Thorgin,” dedi Argon. “En azından, bugün değil. Senin daha başarman gereken pek çok şey var, hayal bile edemeyeceğin kadar büyük işler. Eğitimin henüz tamamlanmadı. Gücünü tam olarak eline almış değilsin. Ve gittiğin yerde bunlara ihtiyacın olacak.” “Ben nereye gidiyorum?” diye sordu Thor şaşkınlık içinde. “Ve bu güçlere neden ihtiyacım olacak? Halka barışa kavuşmadı mı?”

Argon döndü ve uzaklara doğru baktı. Başını iki yana ağır ağır salladı.

“Barış bir yanılsamadır, savaş alevlerinin arkasında her zaman beklemekte olan bir battaniyedir.”

Thor’un yüreği deli gibi çarpmaya başladı.

“Bundan sonraki tehlike nereden gelecek, Argon? Bana sadece bunu söyle. Kendimi nasıl hazırlayabilirim?”

Argon içini çekti.

“Tehlike her yerden gelebilir, Thorgrin. Buna sadece kendi gerçek kimliğini bulduğun vakit hazır olmuş olursun.”

“Annemi,” dedi Thor, “sürekli rüyamda görüyorum.”

“O seni çağırıyor da ondan. Bu çağrıyı duymazdan gelemezsin. Kaderin buna bağlı. Kalkının kaderi de buna bağlı.”

“Peki, ama onu nasıl bulacağım?” diye bordu Thor, ufka doğru merakla bakarak. “Bilemiyorum ki. Onu nasıl...”

Argon’un yüzünü görmek için döndü, ama adamın oradan gitmiş olduğunu görünce şoke oldu.

“ARGON!” diye bağırdı, her bir yöne dönerek, her bir yana bakarak...

Saatlerce orada durarak, birinci güneş gökyüzünde görünene kadar etrafı gözledi, baktı, bekledi, ama ne kadar beklediyse de, rüzgârın uğultusundan başka bir gelen olmadı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn yeniden inşa edilen Konsey salonundaki tahtında oturuyordu. Birinci güneşin ışıkları, sabahın bu erken saatlerinde pencerelerin vitraylarından içeriye süzülüyor ve odayı yumuşak renklere boyuyordu. Gwendolyn odayı dolduran insanlara hayretle baktı. Bu kadar insanın odada olmasına inanamıyordu. Danışmanlar, konsey üyeleri, beleşçiler, iyi dileklerde bulunmak için gelenler, soylular, lordlar, reamaçiler... Herkes oradaydı. Böyle bir özel günde, taleplerini iletmek isteyenlerin odanın dışında oluşturduğu kuyruk da Hol'ün aşağılarına uzanarak şatonun dışına kadar taşmıştı. Hükümdarların, talebi veya şikâyeti olan kişileri Yaz Gündönümü'nden bir gün sonra dinlemeleri eski bir gelenekti. Gwendolyn de, bütün yorgunluğuna rağmen, halkını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Bu odanın, onarıldıktan sonra eskiye göre şimdi çok daha muhteşem görünmesi, Gwen'in çok heyecanlandırmıştı. Burada, neredeyse bir yıkıntı halinde olan, açık duvarlardan içeriye buz gibi rüzgârların girdiği bu odada oturmasından bu yana altı ay bile geçmemişti. Şimdi güzel bir yaz gününü yaşıyorlardı. Vitraylı, kemerli pencerelerden içeriye ılık bir rüzgâr giriyordu ve burası şimdi iki krallıktaki en güzel salon olmuştu. Gwen bu ünlü salonu ve konsey masasını iki misli büyütmüş ve buralara insanların onurlu bir şekilde oturup beklemeleri için rahat koltuklar koydurmuştu.

Şimdi günlerini en fazla bu salonda geçiriyordu. Çocukluğundaki gibi özgür ve kaygısız bir şekilde tarlalarda olmak ya da vaktini Thor'la birlikte geçirmek, onunla birlikte sarayın avlularında ve bahçelerinde gezinmek istiyordu. Ama

heyhat! Bu krallığın yönetiminin içinde, ufak tefek konularda karar vermeyi, insanları tek tek dinlemeyi de gerektiriyordu. Çoğu gün oraya erken çıkabilme ümidiyle geliyordu, ama kendisi farkına bile varmadan gün uzuyor ve oradan ancak hava kararıktan sonra çıkabiliyordu.

Bugün ise, farklı davranmak niyetindeydi. Ne de olsa, Yaz Gündönümü yılda bir kez geliyordu ve bugün gündönümünden sonraki gün olduğu için Ayrılma Günü olarak bilinirdi, çünkü pek çok kişi taleplerini sunduktan sonra krallığın farklı yerlerinde olan evlerine dönerlerdi. Yaz Gündönümü'nden sonraki gün yola çıkmanın şans getirdiğine inanılırdı ve halkı bu inancı çok ciddiye alıyordu.

Thor, Reece, Kendrick, Godfrey, Erec, Aberthol, Steffen, Alistair ve Selese, bir zamanlar babasının yaptığı konsey toptanlılarında da hazır bulunmuş olanlar da dâhil olmak üzere, tüm yakın danışmanlarıyla birlikte oradaydılar. Gwen, bir gece öncesinin kutlamalarından yorgun düşmüştü, bebek de onu fazlasıyla yoruyordu. Hemşireler bebeğin artık her an geleceğini söylüyorlardı, zaten onlar söylemeseler de, kendisi bunun farkındaydı. Bebeği karnında deli gibi dönüyor ve Gwen her geçen gün nefes almakta daha da zorlanıyordu. Sabahları ilk iş olarak bu toplantılara katıldığında, canı tekrar yatıp uyumak istiyor ve gözlerini zorlukla açıyordu.

Gwen şimdi de odaklanmaya çalışıyordu. Nereden baksanız, bugün önemli bir gündü. Yılın en uğurlu sayılan günüydü ve şu anda bile tıklım tıklım dolu olan konsey odası, giderek daha da kalabalık bir hal alıyordu. Güneş doğduğundan beri yabancı şahsiyetleri, iyilik dileklerini sunmak isteyenleri, Halka'nın ve İmparatorluğun her bir yanından düğünü için gelen konukları Kabul etmekteydi. Odanın bir köşesi üst üste konan düğün hediyeleriyle ve bebek için gelen hediyelerle dolmuştu. Düğüne aslında daha birkaç gün vardı, ama

hediyeler yağmur gibi akmaktaydı: altın şamdanlar. Değerli mücevherler, antika halılar, her türlü nefis yiyecekler... Saymakla bitmeyecek ya da tüm ömrü boyunca kullanamayacağı kadar çoktu her şey. Halk kitleleri ona büyük bir sevgi gösteriyorlar, onu sevgi yağmuruna tutuyorlardı. Süratle Halkın Kraliçesi olarak tanınma yolundaydı. Bu, belki de çok ıstırap çekmiş olmasından ve bir şekilde ıstırap çekmiş olan halkının da kendilerini onunla özdeşleştirmesinden kaynaklanıyordu.

Halk kitleleri onun her şeyine — aynen soylular gibi — bayılıyorlardı, b da krallıkta ender rastlanan bir şeydi. Bu, babasının bile yaşamadığı bir durumdu. Soylular, ona saygı duyuyorlardı, halk kitleleri ise ondan korkmuş ve onu takdir etmişlerdi. Herkes onun adil bir kral olduğunu düşünmüştü, ama onu kimse sevmemişti. Babası halkı ve soyluları kendisinden uzakta tutmuştu; Gwendolyn ise kapılarını her zaman onlara açık tutmuş ve onlara aileden birileri gibi davranmıştı.

Tüm yabancı zevatı ağırlama işini bitirdikten sonra, sabah ilgilenmesi gereken dış ilişkiler de tamamlanmış ve iç işlere geçme vakti gelmişti. Aberthol boğazını temizleyerek, elindeki asayı güçlüce yere vurdu ve bir adım öne gelerek toplantıyı başlattı. Oda sessizleşmişti.

“Vergi tahsilâtçısının bir raporuyla başlıyoruz,” diye ilan etti Aberthol.

Gwen’in babasının eski vergi danışmanı Earnan, öne doğru ilerledi, eğilerek selam verdi ve rulo halindeki bir kâğıdı açıp okumaya başladı.

“İki bin fıçı şarap,” diye ilan etti, kuru bir sesle. “Bin fıçı bira. Sekiz bin piliç; altı bin tavuk. Ben inek...”

Ruloyu biraz daha indirdi ve başını kaldırıp ciddi bir yüzle baktı.

“Ev sahipliğini yaptığımız tüm kraliyet kutlamaları ve kraliçenin düğünü, bugüne kadar iki krallığın da tarihinde eşi emsali görülmemiş bir cömertliği gözler önüne sermektedir. Leydim, siz bu tahtta oturmuş hükümdarların içinde en cömert olanısınız. Ama bu kutlamaların kaygı uyandıran bir yönü de var. Kraliyet hâzinesinde kalanı neredeyse tamamen tüketmiş durumdayız.”

Odada tatsız bir sessizlik oldu ve tüm gözler Gwendolyn’e çevrildi.

“Maliyetlerin farkındayım,” dedi. “Ama insanlar mutlu. Bütün o çektiklerinden sonra, biraz eğlenmeye onların da hakkı var. Her bir kuruş, iyi amaçlarla harcandı. Güçlü bir ruhunuz ve cömert bir gönlünüz yoksa hiç bir şey başaramazsınız.”

Salondaki halk onun tarafını tutarak, “DUYUN, DUYUN!” diye bağırmaya başladı.

“Öyle olabilir, leydim,” dedi Earnan, “ama benim haznedar olarak sorumluluğum, hâzinemizdeki rezervlerdir. Bunların çoğaltılması gerek. Halka yeni vergiler getirmeyi öneriyorum.”

Halktan ıslık ve yuhalama sesleri gelmeye başlayınca,

Aberthol asasını bir kaç kez yere vurdu. Sesler duruldu.

Earnan boğazını temizledi ve devam etti: “Kraliyet Sarayı’nm yeniden inşa edilmesi çok masraflı oldu, leydim. İnsanlar bundan faydalandı, o yüzden bunun yapımına onların da katkıda bulunması gerek.”

Odadaki herkes dönüp Gwen’e baktı. Gwen derin derin, enine boyuna düşünmeye başladı. Sonunda bir karara vardı.

“Görevinizi yerine getirdiğiniz için size teşekkür ediyorum,” dedi Earnan’a, “bunu gerçekten de çok iyi yapıyorsunuz. Ama ben halkıma yeni vergiler getirmeyeceğim. Bu sorunu çözmek için, benim şahsi servetimi kullanabilirsiniz.”

Earnan’ın gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı.

“Leydim?” dedi.

“Bana getirilen tüm hediyeleri — bütün o mücevher ve değerli eşyaları — hepsini hâzinemize katabilirsiniz. Hepsini alın. Halktan alacağınıza benden almanızı tercih ederim.”

Gwendolyn, Thorgrin’e baktı.

“Bu düğün hediyeleri senin de sayılır. Buna senin de onay vereceğini farz ediyorum.”

Thorgrin hiç tereddüt etmeden onaylar gibi başını salladı.

“Elbette, leydim,” diye yanıt Verdi. “Bu maddi şeylerin benim için hiç bir önemi yok.”

Gwendolyn, durumdan çok mutlu olan Earnan’a döndü. “Sanırım bu, sorunumuzu çözecektir,” dedi.

Earnan eğilerek selam verdi.

“Evet. Bu, benim de öngörmediğim, son derece tatminkâr bir çözüm oldu,” dedi. “Halkımız size sahip olduğu için çok şanslı.

Başka bir hükümdarın bu şekilde davranacağını hiç sanmıyorum.”

Odayı bir anda sevgi ve hayranlık çığlıkları doldurdu.

“Bağışladığınız tüm hediyeleri, günün birinde size fazlasıyla geri ödeyeceğiz!”

diye bağırdı kalabalığın arasından, halktan biri. Sonra yine, coşkun bir tezahürat başladı.

Gwen yavaş yavaş kendisini yorgun hissetmeye başlamıştı. Toplantının daha ne kadar süreceğini merak ediyordu. Bebek nedeniyle, sırtı ağrıyor, tahtın üzerinde rahat oturamadığı için kıpır kıpır kıpırdanıyordu.

Halkla ilişkiler danışmanı olan Duwayne, öne doğru bir adım attı.

“Leydim, halkın ihtiyaçlarından bahis açılmışken,” dedi, “şunu söylemeliyim ki, halkımız Kraliyet Sarayı’na şu son altı ay boyunca gelip gitmiş ve oranın inşasına yardım etmiştir. Şimdi bu iş tamamlandı, o yüzden kendi köylerine dönmeleri gerekiyor. Ama dönecekleri evler ve köyler savaş yıkımına uğramış durumda. Şimdi bizim, kendi evlerini yeniden inşa etmeleri için onlara yardımcı olmamız gerek. Çok ihtiyaçları olan işgücü, inşaat malzemesi, erzak, tahıl, altın gibi kaynakları onlara tahsisi etmeliyiz. Kraliyet Sarayı artık geri döndüğüne göre, Halka’nın geri kalan kısmını ihmal etmememiz gerekir.”

“Seni yeni İçişleri Lordu olarak tayin ediyorum. Benim sesim olacak ve Halka’nın yeniden inşası için kraliyet hâzinesinin tüm gücünden ve kaynaklarından yararlanacaksın. Şehirden şehre gidecek, şehir haklıyla görüşecek ve kime ne verileceğine karar vereceksin. Bu sorumluluğu kabul ediyor musun?”

Kalabalık salondaki tüm gözler Steffen’a çevrildi. Steffen şöyle bir kıpırdanarak, avuçlarını uyluklarının üzerine koydu. Belli ki hazırlıksız yakalanmıştı. Spot ışıklarının altında kalmaktan hoşlanmadığı belli oluyordu.

“Leydim,” dedi, boğazını temizleyerek. “Ben basit bir hizmetlinizim. Böyle bir konumu ve rütbeyi hak etmiyorum. Sizin önerdiğiniz şey, krallığınızdaki en yüksek makamlardan biri olacak. Bunu neden bana veriyorsunuz? Ben bunu hak etmiyorum.”

“Bu görevi sana vermemin neden de işte bu zaten,” dedi Gwendolyn. “Çünkü sen alçakgönüllüsün; kibirli değilsin; sadık ve güvenilir bir danışmansın ve hayatımı emanet edebileceğim birisin. Ayrıca, halkın hissiyatını anlıyorsun ve insan karakterlerini iyi bir şekilde yargılayabiliyorsun.

Onlarla benim sesimle konuşacağını biliyorum. Bu görev şenindir ve ben de senin bunu kabul etmeni istiyorum.”

Steffen başını iyice eğerek selam verdi. Başını kaldırdığı vakti gözlerinde yaşlar vardı.

“Leydim, verdiğiniz görevi boynumu bükerek ve minnetle kabul ediyorum. Umarım bu görevi başarıyla yerine getirebilirim.”

Gwen onun bu dediklerini onaylar gibi başını salladı.

“Mükemmel. Bu Ayrılma Günü’nde, sen de güneş batmadan yola koyulacaksın.”

Daha sonra Aberthol’a döndü. Bu sabah toplantısının gündeminde görüşülecek başka bir konu olmayacağını umuyordu, ama Aberthol öne doğru bir adım atarak, üzerinde

“Leydim, Halka’nın dört bir yanında yerinde yıkılmış olan ve onarılması ve güçlendirilmesi gereken kalelerle ilgili raporlar geliyor. Kanyon köprülerinin de güçlendirilmesi gerek. Onca kayıp veren Gümüş ve Lejyon da güçlendirilmeli. Sayıları babanızın dönemine göre bir hayli azaldı.

Gwendolyn evet der gibi başını salladı.

“Kendrick ve Erec,” dedi, “sizler Gümüşle ilgili konularda söz sahibi olacaksınız. Umarım kısa zaman içinde bize, babamın dönemindeki gibi bir savaşçı gücü oluşturursunuz.

“Emredersiniz, leydim,” dedi ikisi birden.

“Halka’daki tüm kale ve geçitlerin güçlendirilmesi ve emniyete alınması konularından da siz sorumlu olacaksınız. Ordumuzun ve askeri noktalarımızın geçmişteki güçlerine kavuşması gerek. Cephanemizi takviye edin ve Gümüş’ün kışlalarını doldurun.”

“Emredersiniz,” diye yanıt verdiler.

“Thorgrin,” dedi Gwen, ona dönerek, “sen de Lejyon’un yeniden ayağa kalkmasından sorumlu olacaksın. Boşalan kadroları doldurun ve onu eskiden sahip olduğu savaşçı gününe yeniden kavuşturun, böylece davamıza

hizmet ederken hayatlarını kaybeden tüm gençlerimizi onurlandırmış olalım.”

“Evet, leydim,” diye yanıt verdi Thor.

Aberthol bir rulo daha aldı, açtı ve gözlerini kısarak okumaya 232/342

başladı.

“Leydim, bugün gelen şahinler Yukarı Adalar’da bir sorun olduğuna dair bir bilgi getirdi.”

Gwen merak içinde kaşlarını kaldırdı.

“Ne gibi bir sorun?” diye sordu.

“Haber, naibiniz Srog’dan geliyor. Oranın halkında bir huzursuzluk baş gösterdiğini bildiriyor.” Aberthol gözlerini kısarak ruloyu incelemeye devam etti. “Tirus’un oğulları arasında bir istikrarsızlık varmış ve bu rahatsızlık halkın içinde de yayılmaya başlamış. Bir isyanın muhtemel olduğunu haber veriyor ve takviye güç istiyor.”

Gwendolyn sırtını tahtına dayadı ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bunu hiç beklemiyordu.

“Bunu siz nasıl değerlendiriyorsunuz?” diye sordu konsey üyelerine dönerek. Gwen, kendi düşüncelerini ifade etmeden önce başkalarının görüşlerini dinlemenin en iyi yöntem olduğunu babasından öğrenmişti.

“Srog akıllı ve yetenekli bir liderdir,” dedi Erec. “Silesia büyük bir şehir. Eğer Yukarı Adalar’ı yönetmekte güçlük çekiyorsa, bu iyiye bir alamet değil. Onun söylediklerine güvenim tam.” “Diğer MacGiller inatçı ve dik başlı kişilerdir,” diye destek Verdi Kendrick. “Onları yola getirmek çok kolay olmayabilir.

“Tirus’u özgür bırakabilirsiniz,” dedi Godfrey. “Bu belki onları yatıştırır.”

“Ya da Yukarı Adalar’ı tamamen terk edip, krallığınızı 233 / 342

sağlamlaştırabilirsiniz,” diye önerdi Thor.

“Babanız da tüm hayatı boyunca bu adayı anakara ile birleştirmeyi asla

başaramamıştı/’ dedi Aberthol. “Onun babası da başarısız olmuştu.”

“Yukarı Adalar’da herhangi bir isyanın gelişmesine izin vermemeliyiz,” dedi Kendrick, “çünkü böyle bir isyan bir anda anakaraya sıçrayabilir. Belki de orayı işgal etmemiz gerek.”

“Ben aynı fikirde değilim, leydim,” dedi Reece. “Bizim Yukarı Adalar’a ihtiyacımız var. Orası Tartuvian Denizi’nde stratejik bir nokta. Ayrıca, tüm Yukarı Adalar’da yaşayanlar kötü insanlar değiller. Aralarında çok düzgün kişiler var, kuzenimiz Matus da dâhil olmak üzere...”

“Doğru,” dedi Kendrick. “Hayatımızı Matus’a borçluyuz.”

Gwendolyn oturduğu yerde bütün bunları enine boyuna değerlendiriyor ve böyle bir durumda babasının ne yapacağını düşünüyordu. Onun Yukarı Adalar’ın insanlarına, erkek kardeşine ve kuzenlerine asla güvenmediğini biliyordu, ama onları denetiminden uzaklaşmalarına ve başıboş kalmalarına da asla izin vermemişti.

“Srog’un bu konuda başka neler dediğini bilmek istiyorum,” dedi Gwen. Sonra da Reece’e dönerek, “ayrıca, bu ada hakkında bir başka bakış açısını daha dinlemek isterdim, Reece,” dedi.

Reece hemen bir adım öne geldi.

“Bugün Yukarı Adalar’a doğru yola çıkacaksın.”

“Ben mi, leydim? diye sordu Reece, şoke olmuş bir şekilde.

Gwendolyn evet der gibi başını salladı.

“Sen Matus’a her zaman yakın oldun. Aynı yaşlardasınız ve o sana her zaman güvenmiştir, sen de onu seversin. Onunla konuşurken benim sesim, gözlerim ve kulaklarım olacaksın. Git ve Matus’u bul, Srog’u bul. Tüm Yukarı Adalar’ı gez, dolaş. Halkın sesini dinle ve orada ne olup bittiği hakkında eksiksiz bilgilerle geri gel. Ben de, senin bulgularına göre, orayı takviye etmek veya terk etmek arasında bir karar vereceğim.”

Reece tamam der gibi başını salladı, ama tereddütlü gibi görünüyordu. Gwen onun neden böyle hissettiğini biliyordu.

“İki düğün konusunda kaygılanmana gerek yok,” dedi Gwendolyn. “Daha yarım ay var onlara. Gidip gelmek için bol bol vaktin olacak. Merak etme, sen gelmeden düğün filan yapmayız. Haydi, şimdi git. Oyalanıp durma.”

Reece’in içi rahatlamıştı.

“Evet, leydim,” dedi eğilerek.

Gwendolyn, Aberthol’a döndü.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu, bitkin düşmüştü. “Eğer yoksa ben de biraz...”

Aberthol bir elini kaldırdı.

“Tek bir şey daha var, leydim,” dedi.

Gwen bir iç geçirdi. Şimdi babasının yaşadıklarını daha iyi anlayabiliyor ve ona daha büyük bir saygı duyuyordu.

“Bronson’dan bir haber var,” dedi Aberthol. “Highlands’in McCloud tarafında da huzursuzluklar olduğuna dair...”

Gwendolyn kaşlarını kaldırdı ve AberthoPa dehşet içinde bakakaldı. Bütün bu yerlerde hiç istikrar olmayacak mıydı? Kraliçe olmak bu anlama mı geliyordu? Kraliçe olmak demek, bitmeyen ateşleri söndürmek, dinmeyen isyanları bastırmak ve mutsuzluklarla uğraşmak mı demekti? İnsanlar neden mutlu ve huzurlu kakmıyorlardı?

“İsyan mı?” diye sordu.

Aberthol evet der gibi başını salladı, bu arada bir diğer ruloyu inceliyordu.

“Halka’nın iki tarafını birleştirmeyi başaramadığını söylüyor. Altı ay geçmesine rağmen insanlar hâlâ küskünmüş, Batı’nın gelişmişliğinin ve refahından kendilerinin yoksun olduğunu görerek içerliyorlarmış.”

Kendrick çileden çıkmıştı.

“Liderlerinin ilk başta Andronicus’un tarafını tuttuğunu ve bu savaşı kışkırtması

için ona yardım ettiğini unutmuşlar mı yoksa?” diye sordu.

“Savaştan önceki bütün ayları, bizim topraklarımıza baskın düzenlemek için geçirmemiş olsalardı,” dedi Godfrey, “belki onlar da şimdi bizim refahımızdan daha çok pay alırlardı.”

“Sonunda,” dedi Reece, “kendilerini kurtarmak için bizim tarafımıza geçtiler.”

Thor “Şimdi de açlıktan ölüyor filan değiller,” dedi. “Adamlarımız onlara bizim yazlık gelirlerimizden onlara bol bol verdiler ve yeniden toparlanmalarını sağladılar. Hepsi de gayet güzel yiyip içiyorlar.”

“İyi yiyip içiyor olabilirler,” dedi Aberthol, “ama zengin değiller. Arada bir fark var. Diğerlerinin sahip olduklarını görüyorlar ve haset duyuyorlar. Bu duygu onların doğasında zaten her zaman vardı. Kraliyet Sarayı’nın nasıl parladığını görüyorlar ve kendi şehirlerinin de altınla kaplanmasını istiyorlar.”

Kendrick homurdandı.

“Bu onların sorunu, o zaman, bizim değil.”

“Haksızsın, kardeşim,” dedi Gwendolyn. “Halka’nın herhangi bir yerindeki sorun, bizim de sorunumuzdur. Onların mutsuzluğunu görmezden gelemeyiz. Hareket gücümüz tam da burada başlıyor zaten.”

Oda çıt çıkmıyordu. Aberthol içini çekti.

“Bu, McCloudların doğasında olan bir şey, leydim,” dedi. “Onlar vahşi ve katı insanlar. MacGillerle asla birleşmeyebilirler. Bronson’ı asla yerine getiremeyeceği bir göreve göndermiş olabilirsiniz.”

“Boylarımız arasındaki rekabet eskiye dayanıyor ve çok da güçlü,” dedi Erec. “Binlerce yıldan beri bu böyle. Bu sorunları altı ay içinde halletmemiz pek kolay olmayabilir. Bronson gibi bir elçi göndermemize rağmen... Kan davaları pek kolay halledilmiyor. Üstüne üstlük McCloudlar bağışlayıcı insanlar da değiller.”

Gwendolyn geriye yaslandı ve her şeyi iyice, enine boyuna düşündü. Karnı da yeniden ağrımaya başlamıştı. Bu sabah,

daha fazlasını kaldıramayacağını hissediyordu.

“Söylediklerinizin hepsi de doğru olabilir,” dedi Gwen, “ama bu, çaba göstermememiz anlamına gelmemeli. Biz şu anda tarihin benzeri olmayan bir anını yaşamaktayız: tiran McCloud öldü; onun oğlu Bronson bize sadakat gösteriyor; onların krallığı yok oldu ve bizler istilacıları def etmek için onlarla kısa süreliğine olsa dahi bir birlik oluşturduk. Ben bunu iki krallığı sonsuza dek birleştirmek için bir fırsat olarak görüyorum.”

“McCİoudların sorunu,” dedi Kendrick, “hiç bir vakit mutlu olmamaları ve kendilerini hep bizimle rekabet içinde görmeleri. Onlar Kraliyet Sarayı’na bakıp, onun aynısını istiyorlar. Ama onların asla Kraliyet Sarayı gibi bir yerleri olmadı ve olmayacak da... Kraliyet Sarayı, onurla ve zarafetle inşa edilmiştir ve onun gibi bir yer kurabilmek, taşları üst üste koyup gelişigüzel bir yer inşa etmekle mümkün olamaz. İşte onların hiç anlayamadıkları şey de budur.”

Gwendolyn içini çekti.

“Highlands’in o tarafında istikrarlı bir McCLoud olması bizim için hayati bir önem taşıyor,” dedi. “Biz tepemizde sürekli olarak bizi tehdit eden at hırsızlarının olmasını istemiyoruz. Biz halkımızın huzur ve barış içinde yaşamasını istiyoruz. Babamız da öyle olmasını istemişti ve tam da o yüzden Luanda’yı bir McCloud’la evlendirerek onlarla bir ittifaka girmeye çalışmıştı.”

“Ama bu bir işe yaramadı,” dedi Aberthol. “Biz de onun hatalarından bir şeyler öğrenmeliyiz.”

“Yine de,” dedi Gwen, “onan çabalarından da bir şeyler öğrenmemiz gerekir. Barışı bu kadar çabuk gözden çıkarmaya

hazır değilim ben. Daha güç ve daha karmaşık bir dönemden geçebiliriz, ama sonunda daha kalıcı bir çözüme ulaşabiliriz. Bana kalırsa nihai güvenliğe ulaşmamızı sağlayacak tek yol budur. İki halkı birleştirmenin bir yolunu bulmalıyız. Her zaman her şey için bir yol bulunur. Sorun bu yolun nasıl bir yol olacağıdır.”

Tek tek bütün adamlarının yüzünü inceledi. Hepsi de alınları kırışmış, kaygılı bir şekilde ona bakıyorlardı.

Sonunda, yorgun gözlerle, saç sakalı birbirine karışmış ve akşamdan kalmış bir havası olan Godfrey'de karar kıldı.

“Godfrey,” dedi. “Bugün hiç konuşmadın, ama senden her zaman akıllıca bir şeyler çıkar.”

Godfrey başını kaldırıp ona baktı, hazırlıksız yakalanmıştı.

“Şey,” dedi, panikleyerek. Elini saçlarının arasından geçirdi ve “İnsanları bir araya getiren tek bir şey olduğunu biliyorum,” dedi yorgun gözlerini etrafta gezdirerek. “O da içkidir. Bana birbirinden nefret eden iki kişiyi getirin, bir iki tek bira attıktan sonra birlikte şarkı söylemeye başlasınlar.”

Odada bir kahkaha koptu. Godfrey şaşırarak güvensizlik içinde çevresine bakındı. Sonra o da utanıp gülümsedi.

Gwendolyn de ona bakarak gülümsedi. Erkek kardeşinin bir tahtası eksikti, ama bilge bir kişiliğe sahipti. Sıradan kişilerin yüreklerinin nasıl attığını, tanıdığı herkesten daha iyi biliyordu. Babası Gwen’e bazen en karmaşık çözümlerin en gün gibi açık bir sağduyuda gizli olduğunu öğretmişti.

“Haklı olabilirsin,” dedi. “Bu da bir çözüm olabilir belki. Seni bunu bulmak için görevlendiriyorum.”

“Beni mi, leydim?” diye sordu.

Gwendolyn evet der gibi başını salladı. Odaki diğer insanlar da hayretler içinde onlara bakıyordu.

“Bu iş için mükemmelsin. Highlands’e git. Bronson’ı bul. Ona haberlerini aldığımı söyle. Sonra içki içilecek yerler ayarla. Bronson’a onu yapamayacağı işlerde yardım et, yani onları bir araya getir.”

“Leydim,” dedi Godfrey, kekeleyerek. “Ben bir lider değilim. Bir politikacı da değilim. Siz bunu biliyorsunuz. Babam da biliyordu. O yüzden beni saraydan uzak tutuyordu. Ama şimdi biz bana bir rütbe veriyorsunuz. Babamdan hiç mi bir şey öğrenmediniz? Burada bir işe yaramayacağımı hiç olmazsa o anlamıştı.”

“Babamız her konuda berrak düşünemiyordu,” dedi Gwen. “Ben sende bir şeyler olduğunu sezebiliyorum. Başkalarında olmayan yeteneklerin var senin ve sen kendini çok küçümsüyorsun. Hâlbuki sen farklı sosyal çevrelerden gelen kişileri bir araya getirme konusunda tanıdığım herkesten daha iyisin. Pek çok soyluda olan kibir sende yok. Ben sana güveniyorum ve senin bunu yapman gerektiğine

inanıyorum. Bunu kabul ediyor musun?”

Godfrey isteksiz de olsa başını evet der gibi salladı.

“Senin için, kardeşim,” dedi, “her şeyi yaparım.”

Gwen de başını sallayarak onu onayladı. Bu konunun da böylece halledilmesine sevinmişti. Artık AberthoPun bir diğer

rulo okumasına tahammül edemeyecekti. O yüzden, onun bir rulo daha aldığını görünce, sallanır bir şekilde tahttan kalktı.

Odadaki herkes de onunla birlikte ayağa kalktı. Toplantının bittiği açıkça belli olmuştu.

Thor gelerek onun elini tutu. Aberthol asasını yere vurunca, odadakiler rahat bir şekilde sohbete daldılar.

“İyi misin?” diye sordu Thor usulca: renginin ne kadar solduğunu o da görmüş olmalıydı.

Gwen derin bir nefes aldı. Thor’un desteğine müteşekkirdi. Kendisini çok yorgun hissediyordu.

“Biraz yatmalıyım,” dedi.

Thorgrin, Ayrılma Günü’nde tüm arkadaşları gibi atının dizginleri elinde, Kraliyet Sarayı’na giden ana giriş kapısının önünde, devasa taş kemerin altında duruyor ve onlar gibi hareket vaktinin gelmesini bekliyordu. Yanında duran Reece sürekli olarak atının eyerini kontrol ediyor, atını fırçalıyor ve Yukarı Adalar’a yapacağı yolculuk için hazırlanıyordu. Onun yanında da babasını aramak için yola çıkacak olan Elden vardı. O’Connor da kız kardeşini bulmak için hareket etmeye hazırlanıyordu. Conven doğduğu köye gidip, karısını ziyaret edecekti. Onun hemen yanındaki Erec ve Kendrick ise Gümüş’le ilgili görevi yerine getirmek için hazırlanıyordu. Godfrey bile McCloud topraklarına gitmek için telaşla hazırlık yapıyordu. Hepsi de farklı yönlere gideceklerdi, ama her biri Ayrılma Günü yola çıkmanın getireceği iyi şansı yakalayacağını umarak üzere yola çıkıyordu. Thor, Reece’in koluna girerek, “Seni özleyeceğim, ahbap,” dedi.

“Ben de seni/’ dedi Reece. “İkinci ay yükselmeden geleceğim ve ikili düğünümüze yetişeceğim. Hiç merak etme.”

“Yukarı Adalar çok uzak değil,” dedi Thor. “Ama tehlikelerle dolu yerlerdir oralar. Kendine iyi bak.”

“Merak etme, ben de onunla birlikte gidiyorum,” diye bir ses geldi.

İkisi birden dönüp baktılar. Krog orada durmuş onlara bakıyor ve kısa bir kılıcı kınının içine yerleştirmeye çalışarak hazırlık yapıyordu.

“Öyle mi?” diye sordu Reece, şaşkınlıkla.

Krog evet der gibi başını salladı. Yüzündeki o ciddi ifadeyle durmuş onlara bakıyordu.

“Ama neden?” diye sordu Reece. “Benden hoşlandığını bile sanmıyordum.”

“Hoşlanmıyorum,” dedi Krog vurgulayarak. “Ama bu yapılması gereken bir şey. Ve dediğim gibi, benim hayatımı kurtardığın için sana borçluyum. Bu borcu sana ödemem gerek.”

Reece olmaz der gibi başını salladı.

“Ben kimsenin minnettarlık duyduğu için arkamdan gelmesini istemem,” dedi Reece. “Dilersen, tabii ki bana eşlik edebilirsin, ama bunu bana bir borcun olduğuna inandığın için yapmamalısın.”

“Neye inanıyorsam, o nedenden dolayı gelirim,” dedi Krog 242 / 342

kafa tutarak. Sonra döndü ve atını hazırlamak için fırtına gibi oradan uzaklaştı.

Reece ve Thor birbirlerine bakakaldılar. Reece başını salladı.

“Yemin ederim ki, onu hiç anlamıyorum/’ dedi.

“Gözünü dört aç,” diye tekrarladı Thor. “MacGiller kuzenlerimiz olabilirler, ama hiç birine güvenme sakın.”

“Merak etme, dostum,” dedi Reece sırıtarak. “Kazanamayacakları bir savaşa girişemezler. Kraliyet ailesinden hiç kimseyi incitmeyi göze alamazlar.

Eğer alırlarsa... Eh, o zaman, benim de yanımda silahlarım var ve ben de kendimi savunmaktan çekinmem.”

Thor da ona gülümsedi.

“Biliyorum, dostum. Ben seninle birlikte ve yan yana pek çok kez savaştım. Keşke, burada kalıp Lejyon askerlerini seçme ve eğitme konularında bana yardımcı olsaydın.”

“Bunu tek başına da mükemmel bir şekilde yapabileceğinden eminim,” dedi Reece. “Aslında, ben dönene kadar Lejyon’da yepyeni simalar olacağından hiç şüphem yok.”

Thor gülümsedi.

“Göreceğiz bakalım,” dedi”

“Reece, seninle bir dakika konuşabilir miyiz?” diye bir kadın sesi geldi arkadan.

Reece döndü ve tam arkasında durmakta olan Selese’yi gördü. Üzgün görünüyordu.

“Senin gitmeni istemiyorum,” dedi. Sesi çok bedbindi.

“Ama gidiyor bile sayılmam,” dedi Reece. “Bu, sadece birkaç gün sürecek bir yolculuk.”

Thor onların özeline girmemek için arkasını döndü. Oradan uzaklaştı ama yürürken rüzgârın taşıdığı alçak sesleri hâlâ kulaklarına geliyordu.

“Düğünümüz sadece yarım ay sonra,” diye ekledi Selese.

“Bunun farkındayım, yemin ederim,” diye yanıt Verdi Reece. “Bu görev için ben gönüllü olmadım.”

“Senin gitmeni istemiyorum,” dedi Selese, titreyen bir sesle. “Genelde ben böyle değilim, ama içimde kötü bir his var. Lütfen burada kal. Düğün hazırlıkları için bize yardım et.

Gwen oraya başka birini gönderebilir.”

Reece olmaz der gibi başını salladı.

“Kız kardeşimden gelen bir ricayı asla reddedemem. Bu benim için bir onur meselesidir. Ayrıca, bugün Ayrılma Günü,” dedi. “Yola çıkmak için uğurlu bir gün.”

Selese omuzlarını silkti.

“Herkes için değil,” dedi. “Benim babam da bir keresinde böyle bir Ayrılma Günü’nde yola çıkmıştı. Bir daha geri dönmedi.”

Reece onun yanağından süzülen gözyaşını gördü. Öne doğru bir adım attı ve elinin tersiyle yüzünü sildi.

“Beni bu kadar düşünmen beni çok duygulandırdı, aşkım,” dedi Reece. “Sana söz veriyorum ki, geri döneceğim.”

“Ben senin kız kardeşini çok seviyorum,” dedi Selese, gözlerini ondan kaçırıyor ve yerlere bakıyordu. “Ne de olsa, aynı zamanda evleniyoruz. O, benim için bir kız kardeş kadar yakın. Ama yine de bu durumda başka birini seçmiş olmasını tercih ederdim.”

“Onun hüküm sürdüğü krallık çok büyük ve güvenebileceği insanların sayısı da fazla değil, yani bir kardeş gibi güvenebileceği...” dedi Reece. “Neyse, bu karamsar konuşmaları bir kenara bırakalım. Bu kadar kaygı duymana hiç gerek yok, seni temin ederim. Birkaç gün içinde geri geleceğim ve ondan sonra da sonsuza dek birlikte olacağız.”

Reece eğilerek onu öptü. Selese öne doğru gelerek, ona sıkı sıkı sarıldı, adeta ona yapıştı.

Thor atma bindi ve gözlerini çevrede gezdirerek atın üzerinden tek tek erkek kardeşlerine baktı. Hepsi de kendi atlarına binmekteydiler. Birkaç dakika sonra her biri krallığın farklı köşelerine gitmek üzere oradan ayrılacak olan bu kişileri bir arada görmek tuhaf bir duygu yaratmıştı onda. Az sonra, Godfrey Highlands’in diğer tarafına geçmiş olacaktı; Kendrick ve Erec kaleleri ve köprüleri takviye edeceklerdi, Conven, O’Connor ve Elden ise kendi köylerine gidecek ve aile üyelerini bulacaklardı; Steffen de uzaklara gidecek ve küçük köylerdeki dağıtım işini yerine getirecekti. Thor ise, Kraliyet Sarayı’ndan atla birkaç günde gidilebilecek yerlerde dolaşacak ve Lejyon için asker bulmaya

çalışacaktı.

Kutlamalar sona ermişti, Yaz Gündönümü'nü sanki hiç olmamış gibi geride bırakmışlardı. Şimdi de krallığı toparlama ve idare etme gibi zorlu bir görev bekliyordu

onları. Thor kısa bir süre sonra tekrar bir araya geleceklerinden emindi, yine de geri döndüklerinde her birinin ne kadar değişmiş olacağını da düşünmeden edemiyordu.

Uzaktan bir boru sesi geldi. Diğerleriyle birlikte Thor da atını mahmuzladı ve hep birlikte Kraliyet SarayTndan yola çıktılar. Her biri tozlu yoldan kendi gideceği istikamete yöneldi. Thor, çok mutlu ve iyimser olması gerektiğini biliyordu, ama bir nedenden dolayı içinde bu adamların hepsini bir daha bir arada göremeyecekmiş gibi bir his vardı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bronson, iki yanında babasının eski adamlarından McCİoud komutanları ve on iki kadar reamaçi olduğu halde Highlandia'nm uzun ve dikey kapılarından yürüyerek çıktı ve sinirli bir şekilde iç geçirdi. Kendisi McCloudları ve MacGilleri birleştirmek için imkânsız bir çaba içine girmişken, yeni bir çekişmenin, yeni bir baş ağrısının içine çekilmekten dolayı çok rahatsızdı. Bu iki klan arasında gerçek bir barışın mümkün olup olmayacağı hakkında ciddi tereddütleri vardı.

Babasının eski komutanlarından Koovia'nm onu buraya sürüklemesinden dolayı da içi iyice kararmıştı. Son altı ay içinde Koovia'ya olan güveni yok olmuştu; şimdi anlıyordu ki, Koovia'nm ilk başlarda görünmeye çalıştığı cana yakın kişiyle hiç bir ilgisi yoktu. Koovia önceleri Highlands'in iki tarafını birleştirmeye pek hevesliymiş gibi görünmüştü; ama zaman içinde Bronson onu daha iyi tanımış ve Bronson'ın çabalarını baltalayarak iki klanı birbirinden ayırmaya gayret ettiğini gözlemlemişti. Koovia, — babasının döneminde de olduğu gibi — içten içe MacGillerden korkuyordu ve giderek daha da kontrol edilemez bir hale geliyordu.

Koovia'yla birlikte çalışmak kötü bir şeydi ama gerekliydi, çünkü McCİoud askerleri onu seviyordu. Nedense onun bu adamların üzerinde hipnotize edici bir etkisi vardı. Bronson bir ara onu hapsetmeyi bile düşünmüştü, ama bunun sonuçlarından ürküyordu. Aslında Bronson'ın kendisi de kaygan zeminde yürümekteydi. Bir yandan bu adamları, bir yandan da Highlands'in diğer tarafındaki MacGilleri kontrol etmek ve bunların uyum içinde birlikte yaşamasını sağlamak zorundaydı. Altı aydır tam bir cehennem hayatı yaşıyordu.

Bronson halkının ne kadar dik başlı ve inatçı insanlardan oluştuğunu ve onların şiddete ve saldırganlığa ne kadar yatkın olduklarını unutmuştu. Bir süre MacGillerin tarafında yaşadığı için, iki klan arasındaki müthiş farkları giderek daha iyi anlıyordu. Son bir kaç asır boyunca, gerçekten de birbirlerinden çok farklı insanlar doğmuştu. Bronson da kendisinin daha çok MacGiller gibi davrandığını hissediyor ve onlara karşı daha büyük bir sempati besliyordu. Kendilerine zarar vermeyecek insanlara karşı bile ne kadar savaşçı hisler beslediklerini ve onlara ne kadar kaba davrandıklarını görerek çok utanıyordu.

Bronson buraya ilk geldiğinde, McCloudlar kendilerini Andronicus'tan ve İmparatorluktan kurtaran MacGillere kaşı minnettarlık duyuyorlardı. Ülkeyi yeniden imar etmek için yardımcı olan Bronson'ın orada olmasını da minnetle karşılamışlardı. Hatta iki krallığın birleştirilmesi konusunda istekli ve hevesli olduklarını beyan etmişlerdi. Ama Bronson orada daha çok vakit geçirdikçe, bunun göstermelik olduğunu, halkının birleşmeye hiç niyeti olmadığını, ayrı yaşamak istediklerini ve MacGillere karşı derin bir güvensizlik içinde olduklarını anlamıştı. Hiç bir kışkırtmaya neden olmadıkları halde tarih boyunca sürekli saldırıya uğramalarına rağmen MacGiller, McCloudlara karşı daha açık ve samimi gibiydiler. Ama Bronson'ın gelişinden sonra, McCloudların bazıları onların çabalarını hemen hemen her gün saldırı düzenleyerek veya çatışma çıkararak baltalamaya başlamışlardı.

McCloud, Koovia'yı takip etti, bu kez onu nerelere götüreceğini merak ediyordu.

Şatodan çıktıktan sonra, alçak bir tepenin üzerinde yürümeye başladılar. Her taraflarında yaz çiçekleri vardı ve Highlands uzun, canlı renkli otlarla kaplıydı. Bronson aşağıya doğru baktığında Highlands'in iki bayırının da gözünün alabildiğince uzanan parlak renkli çiçeklerle kaplanmış olduğunu gördü. Bu, Highlands'in tamamen kar ve buzla kaplı olduğu kış aylarından dramatik şekilde farklı bir manzaraydı. Bronson ayağa kalkınca, esen soğuk rüzgârı fark etti. Rüzgâr bu kadar yükseklerde her zaman daha soğuk eserdi.

Yine de bu, birinci ve ikinci güneşin ışınlarının altında toplanmakta olan bulutlarla tam bir tabloya benzeyen mükemmel bir yaz manzarasıydı. Bronson buradan aşağıya doğru bakınca, dünyanın üzerine çıkmış ve iki krallığa yükseklerden bakıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Bu iki krallığın sonunda tek bir krallık haline gelmesini hâlâ umut etmekteydi. Dünya üzerinde böyle bir ülke varken, nasıl olur da bir şeyler ters gider diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Bir dönemeçten geçerlerken, McCloud rüzgârla onlara kadar taşman bir ağız dalaşını duydu. Aynı anda, karşılarına iki öfkeli grup çıktı. Bir tarafta düzinelerle MacGil, diğer tarafta da düzinelerle McCloud vardı. Bunlar öfkeli bir şekilde birbirleriyle tartışıyorlardı. Etraflarında da bir koyun sürüsü dolanmaktaydı. Bronson onların öfkesini durduğu yerden bile hissedebiliyordu ve bir fırtınanın içine düşmek üzere olduğunu anlamıştı. İçini çekti ve kendisini tutmaya çalıştı.

“İşte, her şey burada oldu,” diye açıkladı Koovia, iki grup onlara yaklaşırken.

Adamlar onların yakınlarına geldiler. Koovia sessiz olmaları için avazı çıktığı kadar bağırdı. Savaşçı klanlar yavaş yavaş sakinleştiler ve bütün gözler Bronson’a döndü.

“Bu sefer ne oldu?” diye sordu Bronson, sabırsızlanmaya başlamıştı bile.

“Ne olduğu çok basit,” dedi McCloudların teki. Bu, kirli sakallı, eksik dişleri olan ve koyunlarını korumak istercesine başlarında dikilen yaşlı bir adamdı. “Bu MacGiller buraya gelip bizim koymalarımıza saldırdılar ve onları Highlands’e geri götürmeye çalıştılar. Biz de onları kaçamadan yakaladık. Eğer iddia ettiğiniz gibi güçlü bir liderseniz, onları hemen hapse atmanız gerek.”

McCİoud tarafından bir tezahürat sesi geldi. Bronson döndü ve MacGillere baktı: orada sabırlı bir şekilde ve uysal uysal duruyor ve konuşma sırasının kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Bunlar daha genç ve daha zeki bakışlı kişilerdi. Bronson onların daha gerilerine bakınca, kırsalın o yaz günündeki tüm güzelliğini gördü ve o anda burada olmaktansa başka her bir yerde olmayı tercih edeceğini düşündü. Çevrelerinde bu kadar bereket ve güzellik varken, bu adamlar neyin kavgasını yapıyorlardı ki?

“Peki, ya sizin bu konuda anlatacaklarınız var mı?” diye sordu MacGillere. “Buraya bu koyunları çalmaya mı geldiniz?”

MacGiller, “Evet, lordum, çaldık,” diye doğrudan yanıt verdiler.

Bronson bu yanıtı beklemiyordu. Hayretle onlara baktı.

“O zaman suçunuzu itiraf ediyorsunuz demektir. Öyle mi?” diye sordu.

“Hayır, lordum,” diye yanıt verdiler.

Bu kez de Bronson’ın kafası karışmıştı.

“Peki, ama hırsızlık bir suç değil mi?”

“Sizin olan şeyi aldığınızda çalmış olmazsınız, lordum,” dediler. “Bu koyunlar ilk başında bizimdi. Biz onları sadece geri çaldık.”

“Geri mi çaldınız?” diye sordu Bronson. Midesi yanmaya başlamıştı.

MacGiller onaylar gibi başlarını salladılar.

“McCloudlar geçen hafta bizim koyunlarımıza baskın düzenlediler. Biz de geldik ve onları geri aldık. Şu markaları görüyor musunuz?”

Eğilerek koyunlardan birini yakaladılar ve bacaklarının üzerindeki dağlamayı gösterdiler.

“Bu, MacGillerin damgasıdır. Herkesin görebileceği kadar açık, hem de...”

Bronson gösterilen yere bakınca damgayı gördü ve adamların doğru söylediğini anladı.

Dönerek McCloudlara baktı. Asıl hırsızlığı onlar yaptığı için rahatsız olmuştu. Yalan söyledikleri için de...

“Bu konuda kendinizi savunmak için bir diyeceğiniz var mı?” diye sordu.

Yaşlı McCİoud omuzlarını silkti.

“Biz onları tepelerde dolaşırken bulduk.”

“Ama tepenin MacGillerin tarafında dolaşırken...” diye itiraz etti MacGiller. “Orada dolaşmaları onları sizin malınız

yapmaz.

Yaşlı adam yine omuzlarını silkti.

“Onları öyle başıboş bırakırsanız, artık sizin olmaktan çıkarlar.”

“Onlar başıboş değillerdi ki! Otlanıyorlardı! Koyunlar otlanır. Onların yaptığı şey budur!”

Yaşlı adam bağırdı ve küfürler etti. MacGiller de onlara küfretmeye başladılar. Tam bir kakafoni oluşmuştu, bir yanlar adamlar birbirlerine küfürler ediyor, bir yandan da koyunlar meliyordu.

Bronson alnını sıvazladı, baş ağrısı giderek şiddetleniyordu. Gün başlayalı pek az olmuştu ve bitmesine de daha çok vardı. Bu adamlar neden birbirleriyle geçinemiyorlardı? Bu davasında başarılı olması çok mu olmayacak bir şeydi?

Kendi soyundan gelmelerine rağmen, burada kusurlu olanların McCloudlar olduğunu itiraf etmeliydi. Tanık olduğu her olayda, fitneciler hep onlar oluyordu. Sanki bir parçaları, barışı istemiyordu.

Bronson öne doğru çıktı. Aynı anda ağız dalaşı durdu ve bütün gözler ona çevrildi.

“Eğer bu koyunlar onun koyunuysa, bu koyunlar onun koyunu demektir,” dedi Bronson nihayet McCloudlara. “Koyunları nerede bulduğunuz önemli değil. O, ona ait olan şeyi geri almış sadece.”

Sonra MacGillere döndü.

MacGiller onaylar gibi başlarını salladılar, tatmin olmuşlardı ve koyunlarım toparladılar ve onları dağın yamacından aşağılara götürmeye başladılar.

“Onların gitmesine böyle izin veremezsiniz!” diye bağırdı yaşlı adam Koovia’ya bağırarak. “Durdurun onları! Yeni Kralımız bizi savunamayacak kadar zayıf! Ordunun gücünü kullansana! Yoksa sen de onun kadar zayıf mısın?”

Bronson yaşlı adamın kullandığı sözcüklere illet olmuştu, Koovia’nın da sinirlendiğini ve bir şeyler düşündüğünü görebiliyordu. Koovia, koyunların arkasından gitmeyi düşünüyor olmalıydı.

Ama öyle olmadı. Koovia döndü ve yaşlı adamı iteledi. Adam arkaya doğru sendeledi ve bu arada kılıcının kabzasını yakaladı.

“Tek bir sözcük söylersen, ihtiyar herif, kimin zayıf kimin güçlü olduğunu sana gösteririm!”

Koovia öfkeyle öne doğru atıldı. Yaşlı adam geriledi.

McCloudlar yavaş yavaş geriye döndüler ve fırtına gibi tepeden aşağıya inmeye başladılar.

Kaşları hâlâ çatık olan Koovia döndü ve BronsonTa yüz yüze geldi.

“Kendi halkınızı tanımıyorsunuz,” dedi. “Onların nazarında siz ne Kralsınız, ne de naip... Gwendolyn’in size verdiği unvanın da onların gözünde hiç bir hükmü yok. Onlara göre,

siz zayıf birisiniz. Bir kutlasınız... McCİoudlar istediklerini kaba kuvvetle almaya alışmışlar. Onların yöntemi bu. Onları asla değiştiremezsiniz. O yüzden, vaktinizi burada boşuna harcamayın ve Gwendolyn’e geri dönün.”

Bronson kaşlarını çattı. Bıkmış, usanmıştı.

“Sen benim komutanımsın,” dedi. “Sen bana ancak yanıt verebilirsin. Soruları ben sorarım. Ben Gwendolyn’in bana verdiği yetkiyle konuşuyorum. Krallığın iki tarafı birleşecek. Ve sen de sana düşen görevi yerine getirecek ve MacGil askerlerinin seninle birlikte devriye gezmesine izin vereceksin.”

Koovia çok şaşırmıştı, sendeleyerek geri çekildi.

“Ne demek istiyorsunuz?”

Bronson sert sert baktı; Koovia’nm yalan söylediğini yüzünden anlamıştı.

“Raporları duydum,” dedi Bronson. “Sen aylarca bana MacGillerin bizim adamlarımızla birlikte devriye gezdiğini söyleyerek yalan attın... Hâlbuki bana geçen gün MacGillerin sizin kampınıza geldiğini ve senin de onları hapse attığını söylediler. Bu raporlar doğru değil miydi?”

Koovia paniklemişti.

“MacGiller bizim halkımız değil,” dedi kendisini savunarak. “Bu size neden bu kadar ilgilendiriyor? Siz onlardan biri değilsiniz. Siz burada büyüdünüz. Babanız hayatta olsaydı, sizden utanırdı.”

Bronson’ın rengi karardı.

“Nerede büyüdüğümü biliyorum. Ben sizin liderinizim. Sen bana karşı sorumlusun. Ve ben sana askerlerimizin birlikte eğitim alacaklarını söylüyorum.”

Koovia başını ağır ağır iki yana salladı. Bir yandan da Bronson’ı tepeden tırnağa süzüyordu.

“Şimdilik lider olabilirsiniz, ama bu çok uzun sürmeyecek. Bizim halkımız, kaba kuvvet kullandığı ve zorbalık ettiği için babanızdan etkileniyordu. İşte bizim halkımızın istediği, bu. Siz onlara karşı kaba kuvvet kullanmazsanız, bu onların sizi zayıf görmesine neden olur. Ve zayıflar da önünde sonunda yere düşerler.”

Koovia arkasını döndü ve ileriye doğru yürümeye başladı. Adamları da onun peşine düştüler. Bronson orada durup, onların tepeden aşağıya doğru gitmelerini izledi. Başının ağrısı giderek artıyordu.

Ben ne halt etmeye buradayım? Benim burada ne işim var diye düşünmekten kendini alıkoyamadı.

*

Luanda şatodaki odasında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Oda meşalelerle aydınlatılmıştı. Akşamın karanlığı çökerken, o da sabırsızlıkla Bronson’ın dönmesini bekliyordu. Bronson bütün gün boyunca dışarıdaydı. Belli ki, birleşmeyle ilgili konularla uğraşıyordu. Luanda bunun boşa gidecek olan bir çaba olduğunu biliyor ve o nedenle de kız kardeşi Gwendolyn’e çok kızıyordu. Gwendolyn her zaman naif olmuştu. Ne sanıyordu? Bu iki klanın birleşebileceklerine gerçekten inanıyor muydu?

Eğer ona sormuş olsaydı, Luanda bu işin asla olmayacağını ona söyleyebilirdi. Deneyimlerinden biliyordu ki, McCİoudlar vahşi insanlardı. Eğer Luanda kraliçe olsaydı, bir hamlede Highlands’i tecrit eder, yüksek bir duvar inşa ettirir, devriye sayısını iki misline çıkarır ve o vahşileri orada kokuşmaya bırakırdı. Halka’nın Batı krallığını korur, Doğu tarafını ne hali varsa görsün diye kendi haline bırakırdı.

Ama Gwendolyn, her zaman bir idealist olmuştu. Minik fantezilerinin esiriydi, daha da kötüsü bunlara destek vermesi için BronsonT görevlendirmişti. Bu korkunç yerde her şey gün be gün kötüye gidiyordu ve Luanda bu durumun düzelmeyeceğini biliyordu.

Ama bu Luanda’nın sorunu değildi. Highlands’in bu tarafında sürgün olarak yaşıyordu. Bu, hapse atılmakla, hatta ölüme mahkûm edilmekle aynı şeydi. Burada kapana kısılmış gibiydi, bu vahşilerle birlikte yaşamak, bu boş şatoda bütün gün hiç bir şey yapmadan Bronson’ın gelmesini beklemek, Gwen’in ona verebileceği en ağır cezaydı.

Tabii ki, başlangıçta Luanda hayatının bağışlanmasına sevinmişti. Ama şimdi, aradan altı ay geçtikten sonra, minnettarlığı nefrete dönüşmüştü. Zaman geçtikçe, daha çok kendi eski kimliğine dönüyor ve içinde giderek büyüyen bir huzursuzluk hissediyordu. Çok acı veren bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Gwen'in bir noktada onu bağışlayacağını ve pişman olarak onu tekrar kendi vatanlarına, Kraliyet SarayTna geri alacağını ummuştu. Hâlâ buralara saplanıp kaldığına, sürgünde olduğuna, düğün hazırlıklarının ve tüm Highlands'deki kutlamaların dışında bırakıldığına inanamıyordu. Çürümesi için onu buralarda bırakmışlardı. Dayanılacak gibi bir şey değildi bu. Ona öyle geliyordu ki, kız kardeşi ona karşı biraz daha merhametli olabilirdi.

Luanda uzunca bir süre kudurmuş gibiydi, vaktini ağlayarak , geçiriyordu. Saçları yavaş yavaş büyümeğe başlamıştı.

Nihayet bir gün, bu ıstıraptan kurtulmak ve yeniden kontrolü eline geçirmek için aklına bir fikir geldi. Daha önce nasıl olmuş da bunu akıl edememişti: eğer bir çocuğu olursa, bu çocuk Kraliyet Sarayından uzaklaştırılamazdı. Luanda genç ve v sağlıklı bir kadındı ve çocuk sahibi olabilirdi. Soylu çocuklar doğurabilirdi. Ne de olsa, kendisi de Kral MacGil'in ilk çocuğu değil miydi? Onun çocukları da soylu kanı taşıyacaklar ve soyunu devam ettireceklerdi. Gwendolyn bu kuşağın galibi olabilirdi, ama Luanda bunun bir sonraki kuşakta değişebileceğine inanıyordu. Çok kararlıydı ve onun hiç bir şey durduramayacaktı. Elinden geleni yapacak ve kendi çocuklarının Gwen'in çocuklarının ayağını kaydırmasını sağlayacaktı. Önünde sonunda, onları tahta çıkarmanın ve hüküm sürmelerinin bir yolunu bulacaktı.

Bu fikir son aylarda Luanda'nın zihninde iyiden iyiye güç kazanmıştı. Her gün ve her gece kendisiyle yatması için Bronson'ı zorluyordu. Her sabah, hamile olduğu müjdesini verme ümidiyle gözlerini açıyordu.

Ama ne kadar öfkelenirse öfkelensin, altı aydan sonra bile hâlâ ortada bir bebek yoktu. Hayatındaki her şey gibi, bu da başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Nedense bir türlü olmuyordu bu iş... Asla da olmayabilirdi. Her sabah bir ümitle uyanmıştı, ama yavaş yavaş ümidini kesmeye başlamıştı. Evliliği de kaderine terk edilmişti; yaptığı tüm planların eli mahkûmdu. Son çare olarak başvurduğu bu plan da işlememişti.

Aniden kapı açıldı ve Luanda hızla geriye döndü. Hazırlıksız yakalanmıştı. Bronson, onun yüzüne bile bakmadan fırtına gibi içeriye girdi. Odanın bir

ucundan diğer ucuna gitti, düşüncelerin içinde kaybolmuş gibiydi. Belli ki gün içindeki

işlerine yoğunlaşmıştı.

Luanda'nın onun düşüncelerine ayıracak vakti yoktu; ona arkasından yaklaştı, omuzlarını yakaladı ve giysilerini çıkarmaya başladı. Belki bu sefer farklı olurdu...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Bronson.

"Bütün gün seni bekledim," dedi Luanda, giysilerini üstünden sıyırırken. Tamamen çıplak kalmıştı.

Ama Bronson onu fark edecek halde değildi. Odayı bir uçtan bir uca geçti ve çalışma masasına giderek bir sürü ruloyu tek tek elden geçirmeye başladı.

"Bütün gün burada yoktun," dedi Luanda. "Şimdi ikimizin baş başa olma vakti geldi."

Onun arkasına geçerek kollarını ve omuzlarını okşamaya başladı. Aralarındaki gerilimi o da hissediyordu aslında.

Nihayet Bronson ona doğru döndü.

"Lütfen, Luanda," dedi, "şimdi değil. Çok kötü bir gün geçirdim."

"Ben de, "dedi Luanda, öfkeli ve sabrı tükenmiş bir şekilde. "Burada mutsuz olan bir tek sen mi varsın, sanıyorsun? Bütün gün burada oturarak seni beklemeliyim ben. Burada kimsem ve hiç bir şeyim yok. Bir bebeğim olsun istiyorum. Ona ihtiyacım var."

Bronson onun yüzünü inceledi. Zihni karışmıştı.

Luanda onu kendisine doğru çekti. Yatağa itti ve üzerine 258/342

atladı.

"Luanda, bunun vakti değil. Ben hazır değilim —"

Luanda onu dinlemedi. Bronson'ın ne istediği artık umurunda bile değildi.

Ama Bronson onu yataktan aşağı itince şoke oldu.

Aşağılanmış bir şekilde orada kalakaldı. Öfkeden kudurmuştu. Bronson'a kızıyordu. Kız kardeşine kızıyordu. Kendisine kızıyordu. Hayatına kızıyordu.

"Sana şimdi olmaz dedim!" diye bağırdı Bronson.

"Şimdi veya sonra, kimin umurunda ki? Diye haykırdı Luanda. "İşe yaramıyor zaten!"

Bronson yatağın bir ucuna oturdu. Süngüsü düşmüş gibiydi.

"Kız kardeşim bugün yarın doğuracak," diye ekledi Luanda. "Ama benim gösterebileceğim hiç bir şey yok."

"Bu bir yarış değil," dedi Bronson sakin bir şekilde. "Genciz, dünya kadar vaktimiz var. Biraz sakinleş."

"Hayır, yok!" diye bağırdı Luanda. "Yanılıyorsun: Dünyadaki her şey bir yarış."

"Üzgünüm," dedi Bronson. "Kavga etmeyelim."

Luanda orada durmuş, nefesi kesilmiş bir şekilde burnundan soluyordu.

"Üzgünüm demek beni kesmiyor!" dedi.

259/342

Giysisini üzerine geçirdi, Bronson'ın yanından geçerek fırtına gibi odadan çıktı. Bu yerden çıkmanın bir yolunu bulacak ve gücücü yeniden elde edecekti. Ne pahasına olursa olsun...

260 / 342

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Srog Yukarı Adalar'ın en yüksek tepesinde durmuş, yağmurun ve pusun arasından Yengeçler Körfezi'ne bakıyordu. Denize kadar uzanan büyük kayalıklardan oluşan uzun dalgakıranlara baktı, gözlerini kısarak pusun ve gözleri kör eden yağmurun arasında bir şeyler görmeye çalıştı. Generallerinin

yanında yağmurun altında dururken üstünden sular damlıyordu, giysileri ve saçları ıslanmıştı.

Srog orada yaşamaya başladığından beri, yağmuru görmemeye başlamıştı. Yukarı Adalar'da hayat öyleydi; hava her gün bulutluydu, yuvarlanan bulutlarla örtülüydü, rüzgâr her daim esiyordu ve hava sıcaklığı yaz aylarında bile sıfırın altındaydı. Yağ her zaman yağmur yağmak üzereydi, ya da yağıyordu. Hiçbir gün yağışsız geçmiyordu. Srog Yukarı Adakların kasvetli, sıkıcı bir yer olarak tanınmasının doğru olduğunu, havanın da bu tanıma gayet uygun olduğunu öğrenmişti... İnsanlar da hava durumuna uygun mizaçlıydı.

Srog son altı aydır Yukarı Adalıları tanımıştı; sahtekâr kişilerdi ve onlara asla güven olmazdı. Oradaki altı aylık idareci boyunca, öfkelenmekten başka bir şey yaşamamıştı ve insanlar her fırsatta idaresini çökertmeye ve çabalarını boşa çıkarmaya kararlı görünüyorlardı. İsyankâr bir halktı ve yeni kraliçe Gwendolyn'in hükümdarlığını alt etmeye kararlıydılar.

"İşte, lordum," diye bağırdı general rüzgârdan sesini duyurabilmek için. "Görüyor musunuz?"

Srog pusların arasına bakınca, azgın dalgaların arsında kraliçenin gemilerinden birinin parçalarının dalgaların

arasında savrulduğunu ve kayalıklara çarptığını gördü. Dalgalar geminin dört bir yanını sarmıştı ve gemi tekrar tekrar kayalıklara çarpıyordu. Boş olan gemi her yöne savruluyordu. Srog ahşap geminin kayalıklara çarpıp parçalanırken çıkardığı sesleri ta bulunduğu yerden duyabiliyordu.

"Sabah erken saatlerde demir almışlar," dedi general. "Adamlarımız gemiyi fark edene dek çok geç olmuştu. Onu zamanında kurtaramadılar, lordum."

"Demir alındığına emin misiniz?" dedi Srog.

General elini uzatıp, avucundaki kesik bir parça halatı gösterdi.

"Kesildiği belli, lordum," dedi. "Bunu kayalıklar bu şekilde koparmış olamaz. Bir hançerle kesilmiş. Bir sabotaj gibi gözüküyor."

Srog halatı inceledi ve generalin doğruyu söylediğini gördü.

Oradan usanmış bir halde iç çekti. Hayatının büyük bir kısmını kocaman, medeni, insanların dürüst ve asil olduğu Silesia'da geçirmişti. Orayı iyi yönetmiş, yukarı ve aşağı Silesia'yı birleştirmiş, o güne dek hiçbir lordun başaramadığını başarmıştı. Silesia o çöplüğün yanında bir saray gibi kalıyordu; Silesialılarsa bu Yukarı Adalılara hiç mi hiç benzemiyordu. Srog orada yaşamaya başladığından beri, yavaş yavaş Yukarı Adalıların yönetimi devirmekten hoşlandığı, bundan güç aldıklarını düşünmeye başlamıştı. Giderek onların idare edilemeyecek bir halk olduğunu hissediyordu.

Srog ne vakit güvenebileceği bir Yukarı Adalıyla tanışsa, o kişi 262 / 342

de ona ihanet ediyordu. Artık kimseye güvenmeyeceği bir noktaya gelmişti.

"Gemilerin etrafındaki devriyeleri artırın," dedi. "İskelelerin orada gece gündüz bir muhafızın nöbet tutmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz, efendim," dedi general. Hızla yamaçtan aşağı yöneldi ve emir yağdırdığı askerleri hemen harekete geçti.

Srog aşağıya baktı ve kraliçenin geniş kumlu kıyıya demir atmış düzinelerce gemisini inceledi; hiçbirinin diğer gemiyle aynı kaderi paylaşmaması için dua etti. O ay sabotajla yok edilen ikinci gemi bu olmuştu ve bir gemiyi daha kaybetmemeye niyetliydi.

Arkasını döndü ve berbat havada peşinde danışmanlarıyla koşaraktan ılık kaleye yöneldi. Aslında, oraya kale demeye bin şahit isterdi... Daha ziyade bir korunaklı bir yer gibiydi, kare biçimliydi ve alçak bir yapıydı. Hiçbir sanatsal hayal gücüyle veya estetik bir kaygıyla yapılmış bir yer değildi. Kullanışlı, zevksiz ve soğuk bir yerdi. Tıpkı adalılar gibi.

Kendisi için açılan kapılardan hızla içeri daldı. Kapılar ardından sert bir biçimde kapanınca, nihayet azgın rüzgârın ve yağmurun uğultusundan da kurtulmuş oldu. Üstünden sular akarken orada dikildi ve artık giymeye alıştığı dış gömleğini çıkarıp bir kancaya astı. Ufak kalede yürümeye koyularak, parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi. O ilerlerken, onu gören askerler hazır ola geçtiler.

Srog çeşitli koridorlardan geçip, en sonunda alışık olduğu kalelerdeki salonlara kıyasla ufak olan büyük salona girdi. Alçak tavanlı ve kare biçimli olan odada bir duvarda büyükçe bir şömine, bir masa ve yakınına yerleştirilmiş sandalyeler

vardı. Yukarı Adalılar hem bir ateşin yakınlarında olmayı, ılınmayı ve yağışlı hava yüzünden kurumayı istiyorlardı ve o sırada masanın etrafında birkaç düzine adam oturuyordu.

Srog masanın ortasına ve şömineye yakın bir yere oturdu ve elleriyle ıslak saçlarını ve giysilerini silkeleyip kurutmaya çalıştı. Birkaç pespaye kılıklı kopek onun yaklaştığını görünce yoldan çekildi. Yakınlarda bir yere tekrar oturdular ve ona bakarak yemek vermesini beklediler.

Srog onlara masadan birkaç parça et fırlattı, sonra uzanıp şarap sürahisini aldı ve nerede olduğunu unutmaya çalışarak tamamını içti. Başını ovuşturdu. O ada başını fena halde ağrıtıyordu. Bu insanlar ikinci gemiyi de sabote etmişlerdi. Ne dertleri vardı? Neden öfkeleri ve saçma sapan rekabet hisleri öylesine derindi? Srog artık Gwendolyn'in Yukarı Adaları anakarayla birleştirme kararının bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştı. Giderek daha da çok oradan tamamıyla vazgeçmesi, orayı tıpkı babasının önceden yaptığı gibi kendi haline bırakması gerektiğine inanıyordu.

Başını kaldırdı ve karşısında oturan Tirus'un üç oğluna baktı: Karus, Falus ve Matus. Masanın etrafında birkaç düzine kadar savaşçı ve Yukarı Adaların soyluları oturuyordu ve hepsi Tirus'a son derece sadıktı. Etraflarında yanan meşalelerin ışığı altında, hepsi yiyip içmeye dalmıştı. Geceyi orada geçirmek için herkes gelmişti.

Yukarı Adalar'da, Yaz Gündönümü'nü bir gün geç kutluyorlardı ve o tatsız ve lezzetsiz yemek Ada'nın kutlama anlayışını yansıtıyordu. Srog ürperdiğini hissetti, ama bunun sebebi bir tek ıslak olması ve soğuk hava değildi. Kraliyet Sarayı'nı, Silesia'yı özlüyordu ve anakaraya dönmek için can atıyordu. Orada geçirdiği zamanın boşa olduğunu hissetmeden edemiyordu.

Keşke bu Yukarı Adalıları anlayabilseydi diye düşünüyordu, ama bunu ne kadar yapmaya çalışsa da becermiyordu. Bu insanlar Tirus'un mahkûm olmasına öfkelendiklerini iddia ediyorlardı, ama Srog onları altı ay boyunca gözlemledikten sonra bunun tek sebep olmadığına inanmıştı. Tirus serbest kalacak olsa bile, bu insanların yönetimi alt etmek için başka bir neden bulacaklarına emindi.

"Bugün neler oldu, lordum?" diye sordu yanında oturmakta olan Matus. Srog Matus'un güvenebileceği tek Yukarı Adalı olduğunu anlamıştı.

“Bir gemi daha sabote edildi,” dedi Srog keyifsizce. “Kayalıklara çarpıp parçalandı. Gwendolyn üzülecek.”

Srog Gwendolyn’e yazdığı ve o sırada önünde duran mektuba baktı. Bunu oradaki hizmetkârlardan birine verdi.

“Bunu bir sonraki şahinle yollayın,” diye emretti.

“Emredersiniz, lordum,” dedi hizmetkâr telaşla yanından uzaklaşıp.

Srog acaba hizmetkâr emrini yerine getirecek mi, yoksa bu mektup da birçok diğer mektup gibi gizemli bir biçimde ortadan kaybolacak mı diye merak etti.

“Sabotaj biraz ağır bir ifade oldu,” dedi Falus aksi bir tavırla.

Masadaki diğer askerler de yavaş yavaş sustular ve hepsi dönüp Srog’a baktı.

Srog Tirus’un en büyük oğlu Falus’a baktı. Tirus’a çok benziyordu. Falus küstah bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Kraliçenin gemileri daha durgun sulara göre,” dedi Karus. “Belki de azgın dalgalar halatları koparmıştır.”

Srog kızarak başını salladı.

“Bunu hiçbir dalga yapamaz,” dedi. “Dahası, kraliçenin gemileri bundan çok daha azgın sularda yol alabiliyor. Bunu birileri yaptı.”

“Belki de sizin adamlarınızdan birisi yapmıştır,” dedi Falus. “Belki de adamlarınız arasında bir hain vardır.”

Srog Karus’un ve Falus’un bu imalı laflarından usanmıştı; her ikisi de ona babalarının koyu renkli gözlerini andıran gözlerinde küstah bir ifadeyle bakıyorlardı.

“Belki de korkunç ve kusursuz kare biçimli dişleri olan bir deniz canavarı sudan fırlayıp halatı koparmıştır,” dedi Srog alaycı bir tavırla.

Masadaki savaşçılardan bazıları pis pis gülünce, iki kardeş kıpkırmızı kesildi ve suratlarını ekşitti.

“Bizimle dalga geçiyorsun,” dedi Falus tehditkâr bir ifadeyle.

“Halkınız da gemilerimizi sabote ediyor,” dedi Srog sesini yükselterek, “bunun sebebini öğrenmek istiyorum.”

Odadaki hava gerildi.

“Belki de kraliçeniz liderimizi adi bir suçlu gibi tutsak ettiği için öfkelenmişlerdir,” dedi masanın ucunda birisi.

Srog o yöne bakınca, soylulardan birinin konuştuğunu gördü; 266 / 342

“lideriniz Halka’ya ihanet etti,” dedi Srog. “Bize karşı İmparatorlukla birlik oldu. Gwendolyn’in verdiği ceza hafif bile. Asılması gerekirdi.”

“Sizin Halka’nıza ihanet etti, bizimkine değil,” dedi bir başka soylu.

Diğer soylular yine ona da hak vermiş gibi homurdandılar.

Srog giderek artan bir öfkeyle ona baktı.

“Sırf bu adalarda yaşıyorsunuz diye, bizden ayrı sayılmazsınız. Sizi hala bizim ordularımız koruyor.”

“Yardımınız olmadan da Yukarı Adalarda gayet iyi idare ediyoruz,” dedi birisi.

“Belki de halkımız size burada istemiyordur,” dedi başka bir soylu. “Belki de kıyılarımızda Kraliçe’nin gemilerinin olmasından hoşlanmıyorlardır.”

“Kimse istila edilmekten hoşlanmaz,” dedi bir diğeri.

“Sizler istila edilmediniz. Özgürsünüz. İnsanlarınız kıyılarına geliyor, biz de sizinkine geliyoruz. Sizi yabancı düşmanlardan koruyoruz. Hem gemilerimiz halkınız için o çok ihtiyacınız olan malzemeleri de getiriyor.”

“Korumanıza ihtiyacımız yok,” dedi başka birisi. “Malzemelerinize de öyle. Siz MacGiller anakaranızda kalırsanız, aramızda hiçbir sorun yaşanmaz.”

“Öyle mi*” Srog. “O halde, neden siz MacGiller sebepsiz yere bizleri istila ettiniz ve anakarayı ele geçirmeye çalıştınız?”

Soylular kıpkırmızı kesildiler ve bir yanıt veremediler. Bir birlerine baktılar ve aralarında biri gayet keyifsiz bir ifadeyle ağır ağrı ayağa kalktı. Sandalyesini arkasında sürterek itti ve adamlarına döndü.

“Etim ekşidi,” dedi.

Arkasını döndüğü gibi salondan çıktı ve kapıyı ardından sert bir biçimde çarptı.

İçeriye derin ve ağır bir sessizlik çöktü.

Diğer soylular da yavaşça, teker teker kalkıp çıktılar.

Srog masada sadece üç kişiyle kalmıştı: Tirus’un üç oğlu Falus, Karus ve Matus. Etrafına bakındı ve kendisini hiç olmadığı kadar gergin hissetti.

“Babamızı serbest bırakın,” dedi Falus ona alçak sesle. “Adamlarımız da gemilerinizi rahat bıraksın.”

“Baban kraliçemizi öldürmeye çalıştı,” dedi Srog. “Dahası, bize iki kere ihanet etti. Serbest kalamaz.”

“O halde, hücresinde olduğu müddetçe, halkımızın size boyun eğmesini beklemeyin,” dedi Karus.

İki kardeş kalktılar ve yürümeye başladılar. Sonra, durup Matus’a döndüler.

“Gelmiyor musun?” dedi Falus şaşkınlıkla.

Matus onlara meydan okurcasına oturdu.

“Yerim burası. Bu masa. Kraliçenin masası.

“Falus ve Karus başlarını tiksintiyle sallayıp öfkeyle çıktılar.

Srog bomboş kalan masada içi boşalmış gibi hissetti.

“Lordum, diğerleri adına özür dilerim,” dedi Matus. “Gwendolyn babamın hayatını bağışlayarak büyük bir iyilik etti.”

“Halkını anlamıyorum,” dedi Srog. “Gerçekten de anlamıyorum. Onları iyi yönetmek için ne gerekiyor? Bundan çok daha muazzam bir şehri yönettim. Ama

bu insanları yönetemiyorum.”

“Çünkü halkım yönetilecek kişilerden oluşmuyor,” dedi Matus. “Doğaları gereği küstahlar... Babama karşı bile öyleler. Babamın bildiği sır bu. Onları yönetmeye çalışmayın; bunu ne kadar az yaparsanız, bir o kadar yola gelirler.
Ama gelmeyebilirler de. Kaybedecek çok az şeyi olan inatçı insanlar. Bu yüzden burada yaşıyorlar... Anakarayla hiçbir ilgileri olsun istemiyorlar. Yaptıkları hemen hemen her şey yanlış, ama bir konuda haklı olabilirler: Mallarınızı başka bir yere götürerek kendinize ve Gwendolyn’e daha büyük bir hizmette bulunmuş olursunuz.”

Srog başını salladı.

“Gwendolyn’in Yukarı Adalara ihtiyacı var. Birleşmiş bir Halka olmasını istiyor. Tüm MacGiller tek bir aile ve aynı kanı paylaşıyorlar. Bu ayrılığın hiçbir anlamı yok.”

“Bazen coğrafi konumlar insanlar arasında zamanla daha 269 / 342

Bir hizmetkâr geldi ve Srog’un önüne bir kadeh daha şarap koydu. Srog kadehi aldı.

“Burada gözüm kapalı güvenebileceğim tek kişi sensin,” dedi onu takdir ederek. “Nasıl oluyor da diğerleri gibi değilsin?”

“Babamdan nefret ediyorum,” dedi Matus. “Temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. Hiçbir ilkesi yok, haysiyeti yok. Gwendolyn’in babası, yani amcan Kral MacGil’e hayrandım. Anakaradaki MacGiller’in hepsine eskiden beri hayranım. Ne pahasına olursa olsun, onurlu hayatlar yaşıyorlar. Her zaman istediğim hayat a öyle.”

“Ama sen de öyle yaşadın,” dedi Srog onu takdir ederek.

Srog kadehi dudaklarına götürdü, şarabı içmeye hazırlandı, ama Matus birden öne atılıp döndü ve kadehi elinden savurdu. Kadeh uçarak yere düştü ve taş zeminde yuvarlanırken çıkardığı ses salonda yankılandı.

Srog neler olduğundan habersiz, şok içinde ona baktı.

Matus kalktı, kadehi yerden aldı ve görmesi için Srog’a uzattı.

Srog biraz yaklaştı ve kadehe bakınca dibinde siyah bir tortu gördü.

Matus parmağıyla bu tortuya elleyip elini geri çekti ve parmaklarını birbirine sürttü. Bunu yaptığında, incecik siyah renkli bir toz yere serpildi.

“Karakök,” dedi. “Bir yudum alırsan ölürsün.”

Srog donmuş halde, dehşet içinde toza bakarken kanının donduğunu hissetti.

“Nereden bildin?” diye fısıldadı.

“Şarabının renginden anladım,” dedi Matus. “Fazla koyuydu.”

Srog orada donmuş bir halde dikilip ne söyleyeceğini bilemezken, Matus iki yöne baktıktan sonra ona biraz yaklaştı.

“Kimseye güvenme. Kimseye.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Romulus yeni gemisinin dümeninde ellerini beline dayamış dururken, kocaman, yuvarlanarak gelen dalgalar gemiyi suya batırıp çıkarıyor ve köpüklere boğuyordu. İmparatorluğun başkentinin kıyı şeridinin ileride belirişini izledi. Arkasında binlerce İmparatorluk gemisinden oluşan filosu geliyordu ve hepsi yenilgiye uğramış bir halde yurtlarına geri dönüyordu. Romulus puslar dağılırken ufka baktı ve tıpkı beklediği gibi onu kıyıda bekleyen bir sürü asker gördü. Onlarla nasıl yüzleşeceğini düşünürken, midesine ağrılar girdi.

Ragon dönüşünde bir yara almıştı ve tüm adamlarını bir araya toplamıştı. Romulus’un iki numaralı generali Ragon artık Andronicus’un öldüğünü, Romulus’un eski konseyini öldürttüğünü ve Baş Komutan pozisyonunu el geçirdiğini mutlaka duymuş olmalıydı. Romulus zafer kazanmış olsaydı, Ragon onu geçit törenleriyle ve ödüllerle karşılardı, çünkü başka seçeneği olmazdı.

Ama Romulus gözden düşmüş bir biçimde döndüğü için, Ragon onu oldukça farklı bir biçimde karşılamak üzere bekliyordu. Romulus onu tutsak alacağını, böylelikle tüm ordulara Romulus’un artık güç sahibi olmadığını ve Ragon yeni

Baş Komutan olduğunu anlatacağını biliyordu. Romulus onun düşünce tarzını biliyordu, çünkü kendisi onun yerinde olsaydı aynı şeyi yapardı.

Ama Romulus elindeki gücü öyle kolay kolay vermeye niyetli değildi. Adamlarının hangi komutanın zafer kazanacağını görmek için aralarında geçecek konuşmayı yakından izleyeceğini biliyordu. Romulus tüm hayatı boyunca teslim

olmak için savaşmamıştı ve kaç tane askerle karşılaşırsa karşılaşsın, onun için her zaman demir bir yumrukla onları yönetmek söz konusu olmuştu. Parmak eklemleri kıyıya inmeye hazırlanırken sımsıkı tuttuğu kılıcı yüzünden bembeyaz kesilmişti.

Romulus'un gemisi çok geçmeden kıyıya vardı; gemi kıyıya yanaşırken, adamları uzun kalası aşağı indirirken Romulus sabırla bekledi. Adamlar sıraya girdiler ve hazır ola geçtiler; Romulus aralarında hiç acelesi yokmuş gibi ağır ağır ilerledi. Adamları peşinden gelirken, herkesin görebilmesi için gayet sakin ve kendine güvenli bir biçimde yürüdü.

On binlerce İmparatorluk askeri düzgünce sıraya girmiş Ragon'un arkasında onu bekliyordu. Romulus kendi askerlerinin savaşı kazanmayacağını biliyordu; Ragon'un ordusu sayıca fazlasıyla üstün durumdaydı. İmparatorluk ordusunun ana birlikleri aşağıda onu bekliyordu. Başka bir yöntemle kazanması gerekiyordu.

Romulus gururlu bir tavırla kıyıya inip, korkusuzca doğrudan Ragon'a yöneldi.

Uzun boylu, bedeni kaslarla kaplı, geniş suratı izlerle dolu ve eğri sırtlı Ragon dimdik durmuş, iki yanında askerleriyle bekliyordu. Romulus doğrudan yanın gidip durdu ve derin sessizlikte iki adam kararlı ifadelerle yüz yüze geldiler.

"Romulus, İmparatorluğun Doğu Bölgesinin birinci taburundan Romulus," diye gürledi Ragon askerlerinin duyabileceği bir sesle. "Burada tutsak alınacak ve İmparatorluğa karşı işlediğin suçlar yüzünden infaz edileceksin."

İki tarafın askerleri kıpırdamadan gergin ortamda bekliyordu. 273 / 342

Ragon hiç vakit kaybetmeden dönüp askerlerine bir işaret verdi ve birkaç asker Romulus'u tutuklamak üzere öne çıktı.

Tam bu sırada, Romulus'un birkaç adamı da bir emir duymadıkları halde onu korumak için öne çıktılar.

Her iki tarafından askerleri elleri kılıçlarının kabzalarında durdular ve emir beklediler.

"Direnmen nafile olur," dedi Ragon."On binlerce askerin var... Ama benim yüz binlerce askerim var ve İmparatorluktaki her ülkede destek birlikleri bulunuyor. Şimdi teslim olursan, kolay ve hızlı bir biçimde ölürsün. Bu işi uzatırsan, adamların öldürülür, sen de işkence görürsün."

Romulus bir şey demeden, duygusuz bir ifadeyle ona baktı ve sonraki hamlesini düşündü.

"Teslim olursam, adamlarımı serbest bırakacağına söz veriyor musun?" diye sordu.

Ragon evet anlamında başını salladı.

"Söz veriyorum."

"O halde, tek bir şartla teslim olacağım. Beni senin tutuklaman gerek. En azından, bana bu onuru bahşet."

Ragon gayet rahatlamış bir ifadeyle tamam der gibi başını salladı.

"Gayet adilane."

Ragon muhafızından demir prangaları aldı ve Romulus'a doğru bir adım attı.

"Arkanı dön ve ellerini arkana götür," diye emretti.

Romulus ağır ağrı döndü; Ragon ona yaklaşırken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ayak seslerini dikkatle dinleyerek prangaların sesine odaklandı ve Ragon'un zincirleri kaldırıp bileklerine doğru yaklaştırışına kulak kesildi. Doğru anı sabırla bekledi.

Romulus prangaların soğuk metalinin bileklerine değdiğini hissetti ve doğru anın geldiğine karar verdi. Hızla arkasına döndü ve bu arada Ragon'un suratına dirsek atıp elmacık kemiğini çatlattı. Bunun hemen ardından, Ragon'un

elindeki prangaları kaptı, tepesine dikildi ve var gücüyle suratına indirerek burnunu kırdı.

İki ordu ne tepki vereceğini bilemeden hala karşı karşıya duruyordu; her şey büyük bir hızla gelişiyordu. Romulus onun boş bulunmasından derhal faydalandı: Anıdan yere eğilip Ragon'u başının arkasından tutu, hançerini çekti ve sıkıca boğazına dayadı.

Romulus hançeri boğazına bastırırken, suratından kanlar fışkıran Ragon güçlükle nefes alabildi.

"Onlara beni Baş Komutan yaptığını söyle," diye kükredi Romulus.

"Asla," diye mırıldandı Ragon.

Romulus hançeri Ragon'un boğazından biraz kan akana dek biraz daha boğazına dayadı. Ragon'dan boğuk bir ses çıktı, ama bir şey demedi.

Romulus hançerin ucunu Ragon'un gözüne doğrulttu ve baskı 275 / 342

uygulamaya başlayınca Ragon çığlık attı.

"GÖREVİMİ ROMULUS'A DEVREDİYORUM!" diye çığlık attı. Romulus memnuniyetle başını salladı.

"Çok iyi," dedi.

Sonra, tek bir hareketle Ragon'un boğazını kesti. Ragon cansız bir halde yere yığıldı.

Romulus binlerce İmparatorluk askerinin karşısına dikildi. Askerler tereddütle ona bakarken, Romulus gerçeklik anının geldiğini biliyordu. Liderleri öldüğü için, bunca asker ona karşı gelecek miydi?

Romulus sessizlikte orada dikilirken, beklerken ve onlara bakarken, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra en sonunda sıra sıra İmparatorluk askeri tek dizlerinin üstüne çöktü ve herkes başını eğip selam verirken etrafı on binlerce demir zırhın tangırtısı kapladı.

Romulus kılıcını çekip başının üstüne kaldırdı, içine derin bir nefes çekti, o anı

gözlemledi, nihayet emri altına giren İmparatorluk ordusunun karşısında diz çökmesini verdiği gücü hissetti.

“ROMULUS!” diye bağırdı askerler bir ağızdan.

“ROMULUS!”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Thor atının üstünde dörtnala Kraliyet Sarayı'nın ana yolunda tuhaf bir biçimde kasabasına giden güney yönünde ilerliyordu. Krohn saatlerdir olduğu gibi atının peşinden koşturuyordu ve ikisi birlikte bir göreve çıkıyorlardı.

Sıra Lejyon'u yeniden oluşturmaya, yeni bir Seçim yapmaya gelmişti ve Thor ilerlerken görevinin gerçek üstü bir özelliği olduğunu hissediyordu: Artık bir şeyler alan, köyünde Gümüş'ün gelmesini umut eden kişi olmak yerine, seçim yapacak olan kişi kendisiydi. Roller değişmişti. Bu, o kadar büyük bir şerefti ki, buna hala inanamıyordu.

Thor omuzlarında muazzam bir sorumluluk hissediyordu: Lejyon'un yeniden oluşturulması ona göre kutsal bir vazifeydi. Halkayı korumak için hayatlarını feda eden gençlerin yerini doldurması ve en iyi savaşçılardan oluşacak bir sonraki nesli seçmesi gerekiyordu. Bu, kesinlikle hafife aldığı bir şey değildi ve seçimlerini çok dikkatlice yapması gerektiğini biliyordu.

Çocukluğu boyunca, günlerini ufku izleyerek, günün birinde kasabasından geçebilecek muhteşem savaşçıları bekleyerek, mütevazı ve ufak köyünde onu seçeceklerini umarak geçirmişti. Şimdiyse kırlık bölgede yolculuk eden ve kasabaları tek tek dolaşacak olan oydu. Hayallerine bile sığmayan bir şerefti. Ona gerçekmiş gibi bile gelmiyordu.

Thor kendisi, atı ve Krohn nefes nefes kalana dek ilerlemeye devam ve en sonunda bir köşeyi dönünce ileride ufak bir köy belirdi. Oraya gitmeye karar verdi; hepsi biraz mola verse iyi olacaktı ve o köy de Seçim yapmaya başlamak için en az diğerleri kadar iyi bir yer sayılırdı.

Thor oraya yaklaşırken, girişindeki iri ve eğri ağacı hatırlar gibi oldu; orası kendi kasabasından at sırtında yarım günlük mesafede olan bir çiftçi köyüydü. Büyürken birkaç kere erkek kardeşlerine katılmış, yün ve silah değiş tokuşu yapmışlardı. Senelerdir oraya adım bile atmamıştı, ama kendi köyüne benzeyen ufak bir yer olduğunu ve halkının pek de dostane olmadığını hatırlıyordu. Yanlış hatırlamıyorsa, eskiden kaba saba, sıkı pazarlık eden ve onlar gibi ziyaretçilerin gelmesinden pek hoşlanmayan tiplerin yaşadığı bir yerdi.

Ama bunlar uzun süre önceydi ve Thor hatırladıklarının yanlış olabileceğini

biliyor, bu köye bir şans daha vermek istiyordu. Ne de olsa, orası bir çiftçi köyüydü ve seçebileceği iyi adaylar olabilirdi.

Thor dörtnala köye doğru giderken ve tozu dumana katarken, köydeki gençlerin sıraya dizildiğini, hazır ola geçip heyecanla beklediğini gördü. Arkalarında onlardan daha da heyecanlı gözüken aileleri de duruyordu. Thor acaba kendisi Seçim için beklediği zamandan bu yana ne kadar değişti diye düşündü. O zamanlar, Gümüş atlı arabalarla, kalabalık bir asker gurubuyla gelirdi; şimdiyse bir tek kendisi bu seçimi yapacaktı. Zorlu zamanlardan geçiyorlardı ve Lejyon ve Gümüş yeniden oluşturulana, her şey yeniden inşa edilene dek aradan epeyi zaman geçecekti. Thor'a da bir grup asker vermeyi teklif etmişlerdi, ama bunu kabul etmemişti. Ona birilerinin eşlik etmesi gerektiğine inanmıyordu; kendisini tek başına o yollarda koruyamazsa, bu görevi de hak etmeyeceğini düşünüyordu.

Thor tozlu kasabaya girdi ve toz bulutları sıcak yaz gününde dağıldı; atını kasabanın ortasında durdurdu. Atının sırtında oturup potansiyel askerlere baktı; birçoğu paçavralar içinde olan düzinelerce genç dizilmiş gergin bir halde duruyordu.

Kendisi de seçilmeyi beklerken, onlar gibi olduğuna hayret etti.

Atından indi ve ağır ağrı köyün ortasına yürüdü. Krohn bir gençten diğerine gidiyor, her birini dikkatle süzüyordu. Bazıları korkmuş, bazıları gururlu duruyordu; diğerleri miskin ve kayıtsız, geri kalanlarsa fazla istekliydi. Thor onların bakışlarında bir zamanlar kendi gözlerindeki ifadeyi gördü: Birçoğu oradan kurtulmak için can atıyordu. Daha iyi bir hayat yaşamayı, Kraliyet Sarayı'na gitmeyi, Lejyon'da eğitim almayı, şan şöhret sahibi olmayı ve tanınmayı, Halkayı ötesindeki diyarları görmeyi istiyorlardı. Thor kolaylıkla çocuklardan hangilerinin oraya aileleri tarafından getirildiğini, hangilerinin savaşçı olamayacağını görebiliyordu. Duruşlarından, bakışlarındaki sert bir ifadeden veya ışıltıdan bunu anlayabiliyordu.

Thor sıranın sonuna yaklaşırken, yaşça büyük, diğerlerinden bir kafa boyu daha uzun ve daha geniş omuzlu bir kaç delikanlı gördü. İçlerinden biri ona dik dik bakıp küstahça tepeden tırnağa süzüyordu. Thor çocuğun buna cüret ettiğine inanamadı: kendisi bunu Gümüş'ün bir üyesine asla yapamazdı.

"Bizi seçmen için seni mi yolladılar?" dedi çocuk onu küçümseyici bir ifadeyle.

İri yarı bir çiftçi çocuğuydu, Thor’un iki misliydi ve birkaç yaş da büyüktü.

“Kaç yaşındasın?” dedi çocuk sıradan çıkıp; ellerini beline koyarak Thor’a baktı.

“Hepimizden daha genç gözüküyor,” dedi yanındaki çocuk onun gibi küstah bir tavırla. “Sen kim oluyorsun da bizi seçiyorsun? Asıl bizim seni seçmemiz gerekirdi.”

Diğer çocuklar gülmeye başlayınca, Thor kıpkırmızı kesildi.

“Lejyon’un bir üyesine hakaret etmek, kraliçeye hakaret etmek demektir,” dedi gayet sert ama sakin bir sesle. Çocuğa doğru ilerledi. Thor bu durumla o anda baş etmesi gerektiğini biliyordu; herkesin önünde bu tür bir aşağılamaya asla izin veremezdi.

“O halde, kraliçeye hakaret ediyorum,” dedi çocuk aksi bir tavırla. “Seni Seçim için o yolladıysa, Seçim gerçekten de içler acısı bir halde demektir.”

“Delirdin mi?” diye fısıldadı diğer çocuklardan biri küstah delikanlıya, “kimle konuştuğunu bilmiyor musun? O, Thorgrinson. Halka’nın ne tanınmış savaşçısıdır.”

İri yarı çocuk gözlerini kısıp, şüpheyle ona baktı.

“Thorgrinson mu*” dedi. “Hiç sanmam. Thorgrinson muhteşem bir savaşçıdır, her erkeğin de iki mislidir. Kader kılıcını tutan kişidir. Karşımızdaki kişiyse bir çocuk; Kraliçe’nin emirlerini yerine getiren sıradan bir genç!”

Delikanlı tehditkâr bir şekilde Thor’a doğru ilerledi.

“Kraliçe’ye söyle de bizi seçmesi için gerçek bir erkek yollasın, yoksa buraya kendisi gelsin,” dedi. Öne çıkıp, onu geriye itecekmiş gibi ellerini Thor’un göğsüne doğru kaldırdı.

Ama delikanlı kimi kışkırttığının farkında değildi. Thor artık azılı bir savaşçıydı; ölüm kalım arasında Halka’da ve İmparatorlukta savaşmıştı ve bir savaşçı olarak tüm potansiyel düşmancıl hareketleri gayet iyi biliyordu. Delikanlı ellerini kaldırıp ona yaklaşırken, Thor çoktan harekete geçmişti bile.

Thor yana adım attı, çocuğu bileklerinden yakaladı ve canını yakıp onu çığlıklar

içinde bırakana dek arkasına götürüp sıkıca tuttu. Sonra, onu öylesine sert bir biçimde itti ki, sendeleyerek yüz üstü yere düşmesine neden oldu.

Diğer çocuklar şok içinde olanları izliyorlardı ve artık kimse gülmüyordu. Sessizce oldukları yerde dikiliyorlardı.

Thor arkasını dönüp sıranın diğer ucuna yürüdü ve diğer çocuklara göz attı. Ani bir hırlama sesi duydu ve Krohn'un ona diklenen çocuğa hırladığını fark etti. Çocuk düştüğü yerden kalıyor, Thor'a arkadan saldırmaya hazırlanıyordu.

Ama çocuk yere bakıp da Krohn'u görünce saldırmaktan vazgeçti.

Thor dönüp onlara baktı.

"Siz Lejyon'a katılmıyorsunuz," dedi çocuğa ve arkadaşlarına. "Hiçbiriniz."

Diğer çocuklar üzülüp birbirlerine baktılar.

"Ama bizi seçmen gerek!" dedi içlerinden biri. "Yoksa ailemiz bizi bir güzel dayaktan geçirir!"

"Siz buradaki çocukların iki misliyiz!" diye bağırdı bir diğeri. "Bizi geri çeviremezsin. Bize ihtiyacın var!"

Thor döndü, sırıttı ve doğrudan yanlarına gitti.

"Hiçbirinize ihtiyacım yok," dedi. "Hem iriliğin de bir önemi yok. Onurlu olmak daha önemli. Saygılı olmak da öyle. Bir kişiyi savaşçı yapan şey budur. Bu iki özelliğe de sahip

değilsiniz."

Sırtını onlara döndü ve tam ilerlerken bir çığlık duydu. Çocuklardan en iri olanı sıradan çıkmış, yumruğunu Thor'un kafasına indirmek üzere arkasından koşuyordu.

Ana Thor bunu yapacağını şimşek kadar hızlı refleksleri sayesinde tahmin ettiğinden, hızla arkasına döndü ve savaş eldiveninin tersiyle bir darbe indirdi;

eki çocuğun çenesine geldi ve dosdoğru yere yolladı.

Bir diğer çocuk da Thor'a hücum etti, ama daha ona yaklaşamadan Krohn üstüne atıldı ve dişlerini çocuğun suratına geçirdi. Çocuk acı bir çığlık atıp ondan kurtulmaya çalışırken, Krohn başını sağa sola salladı.

"TAMAM; PES EDİYORUM!" diye bağırdı çocuk çılgınlar gibi.

"Krohn!" diye bağırdı Thor.

Krohn çocuğu kanlar içinde, inlerken yere bıraktı.

Thor çocuklar son bir kez baktı ve bir işe yaramayacaklarını düşündü. Ne de olsa, o köy tıpkı hatırladığı gibiydi ve oraya gelerek vaktini boşa harcadığını hissediyordu.

Tam gitmek üzere döndüğünde, sıranın en onundaki çocuklardan biri öne çıktı.

"EFENDİM!" diye sesledi ve gururla hazır ola geçti. "Thorgrinson, konuştuğum için beni affet. Ama hakkında çok şey duyduk. Sen muhteşem bir savaşçısın. Ben de bir savaşçı olmak istiyorum. Bunun için can atıyorum. Lütfen, izin ver de Lejyon'a katılayım. Hayalini kurduğum tek şey bu. Sana söz veriyorum ki var gücümle Lejyon'a sadık olacağım ve hizmet

edeceğim."

Thor şüpheyle çocuğa baktı. Gençti, sıskaydı ve biraz narin gözüküyordu. Ama bakışlarında farklı bir şey vardı; bomboş ve çaresizlik bir halde bakıyordu. Thor çocuğun bunu diğerlerinden çok daha fazla istediğini anladı.
Bakışlarında Thor'un onun çelimsizliğini göz ardı etmesini ve bir
daha düşünmesini sağlayan bir açlık vardı.

"Pek de bir savaşçıya benzemiyorsun," dedi Thor. "Neler yapabiliyorsun?"

"Herkes kadar iyi mızrak fırlatabiliyorum."

Thor atma gidip eyerden kısa bir mızrak aldı ve çocuğa uzattı. "Göster o halde," dedi.

Çocuk hayranlıkla kaliteli silaha, altından ve gümüşten yapılmış sapma baktı ve

ağırlığını hissetti. Thor onun mızraktan etkilendiğini görebiliyordu. Bu, kullanması pek de kolay bir mızrak değildi; çocuk bunu fırlatabilirse, gerçekten de iddia ettiği kadar iyi demekti.

“Şuradaki ağaca fırlat,” dedi yaklaşık olarak otuz metre ötedeki iri ve eğri bir ağacı işaret edip. “Bakalım ağaca isabet ettirebilecek misin?”

“Onun arkasındaki nasıl olur?”

Thor ileriye bakınca, o ağacın da otuz metre kadar gerisinde ufak ve daha dar bir ağaç olduğunu gördü. Thor şaşkınlıkla çocuğa döndü.

“Buradan o ağacı vurabilecek hiçbir Lejyon, hatta Gümüş 283 / 342

üyesi tanımıyorum,” dedi. “Bence hayal kuruyorsun. Hayalcilerle vaktimi boşa harcayamam.”

Thor dönüp atına yöneldi, ama bir çığlık duydu ve çocuğun birkaç adım öne çıkıp mızrağı kaldırdığını ve fırlattığını gördü.

Mızrak havada uçtu, ilk ağacı geçti ve İkinciye doğru devam etti. Thor hayretler içinde mızrağın cılız ağacın ortasına saplandığını gördü. O kadar sert bir şekilde saplandı ki, üstündeki ufak elmalar yere düştü.

Thor şok içinde tekrar çocuğa baktı. Hayatında gördüğü en ustaca atıştı.

“İsmin nedir, genç?” dedi.

“Archibald,” dedi çocuk gururla ve dürüst bir ifadeyle.

“Böyle mızrak fırlatmasını nereden öğrendin?”

“Açık alanlarda sürüleri otlatırken yapacak başka bir yer olmadığında, uzun günlerde öğrendim. Size yemin ederim, efendim, Lejyon’a katılmak hayatta istediğim tek şey. Lütfen. Bırakın da aranıza katılayım.”

Thor bu yanıttan tatmin olmuş gibi başını salladı.

“Pekâlâ, Archibald,” dedi. “Kraliyet Sarayı’na git. Lejyon’un eğitim alanını bul. Seninle birkaç güne orada buluşuruz. Sana denemen bir için bir şans verilecek.”

Archibald mutlulukla Thor’un eline yapıştı.

“Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim!” dedi Thor’un iki 284 / 342

Thor atına bindi, Krohn peşine takıldı ve atını dehleyerek bir sonraki kasabaya yöneldi. Pek iyi bir başlangıç yapmamış olduğu halde heyecanlıydı. Belki de Seçim düşündüğü gibi vaktini ona boşuna harcatmayacaktı.

*

Thor ikinci güneş batmaya başlayana dek yoluna devam etti; sürekli olarak güneye gidiyor, bir sonraki köyü arıyordu. En sonunda, ikinci güneş ufukta kırmızı renkli bir topa dönüştüğünde, ufak bir tepedeki bir yol ayrımına geldi ve durdu. Atının ve Krohn’un biraz dinlenmesi gerekiyordu.

Thor tepede oturdu; hepsi nefes nefese kalmıştı. Karşısındaki tepelerden oluşan manzaraya baktı. Yol ikiye ayrılıyordu.

Sağa saparsa, yol ayrımından sadece birkaç kilometre sonra kendi köyüne varacağını biliyordu. Sola saparsa, yol doğuya ve güneye ilerliyordu ve başka köylere gidiyordu.

Thor oturduğu yerde biraz düşündü. Kendi köyüne dönmek, eski arkadaşlarını görmek ve kimin Lejyon’a katılacağını seçmek garip olacaktı. Orada iyi gençler olduğunu ve gitmesi gereken yerin de orası olması gerektiğini biliyordu. Görevi oraya gitmesini şart koşuyordu.

Ama niyeyse içinden hiç oraya gitmek gelmiyordu. Bir daha köyüne geri dönmeyeceğine yemin etmişti. Tabii, onu hor gören, ekşimik suratlı babası hala oradaydı ve onu görmek istemiyordu. Akranlarının da birçoğu hala oradaydı; büyüme çağında onu aşağılayan, ona bir sığır çobanının oğlu gibi gören ve davranan kişilerdi bunlar. Hiçbiri tarafından bir kez olsun ciddiye alınmamıştı.

Thor onları görmek istemiyordu. Geriye dönmek ve bir güzel intikam almak da istemiyordu. Hiç geri dönmek istemiyordu.

O köyü hafızasından tamamıyla silmek istiyordu. Hem de görevini aksatacak bile olsa.

En sonunda, atını dehledi, köyüne giden yolun aksi istikametine yöneldi ve

bilmediği köylere doğru yol aldı.

*

Aradan saatler geçtikten sonra, Thor sık ağaçlıklı, ona yabancı bir bölgede yeni bir köy arayışıyla Halka'nın daha önceden hiç gitmediği bir kısmının daha da derinliklerine giriyordu. Gece çökemeye başlamıştı ve ikici güneş ufkun ardında gözden kaybolmak üzereyken ortalık gitgide kararıyordu. Etrafında kapkara bulutlar belirdi, çok geçmeden gök de simsiyah oldu ve gök gürültüsünün ardından sağanak başladı.

Thor, Krohn ve atı sırılsıklam olmak üzereydiler. Yola bu şekilde devam edemeyeceğini anlamıştı. Gece konaklamak için bir yer bulmaları gerekiyordu. Dar oylun iki tarafındaki sık ağaçlıklı alanlara baktı ve orada durup ağaçların altında korunaklı bir yer bulmaya karar verdi.

Orman ıslak ve nemliydi; sık ağaçlarla kaplıydı. Thor atından indi, çünkü onun karanlıkta yaralanmasını istemiyordu.

Atının yanında ilerlerken, zemindeki ağaç köklerine takıldı. Yanındaki Krohn'la birlikte karanlık ormanın daha da derinliklerine girdiler.

Thor gözlerinden yağmur damlalarını sildi, suratından ıslak saçlarını geriye attı ve nereye gittiğini görmeye çalıştı. Hiçbir yerde korunaklı bir yer göremediği gibi, yağmur ağaçların arasından sızıyordu.

Nihayet, ileride bir mağara gördü; topraktan çıkan kocaman bir kayalığın içindeydi ve içerisi gözükmüyordu. Yağmur şiddetlenirken, atını ve Krohn'u oraya yönlendirdi.

Mağara girince, Thor yağmurdan kurtulduğuna sevindi. İçerisi daha sessizdi ve sadece dışarıda yağan yağmurun sesi duyuluyordu. Saçlarını silkeledi, atı kişnedi ve hepsi artık ıslanmadıkları için mutlu oldu.

Thor temkinli bir şekilde mağaranın derinliklerine doğru yürüdü; orada başka kimse olmadığından emin olmak istiyordu. Sonra, yaklaşık olarak yirmi metre kadar yürüyüp yalnız olduklarına karar verdi. Alçak tavanlı bir mağaraydı, ama en azından hem kuruydu, hem de fırtınadan korunabilecekleri kadar genişti.

Thor ilk olarak mağaranın zeminindeki çalı çırpıları toplayıp bir ateş yakmaya koyuldu. Çok geçmeden, dallar alev almıştı çıtır çıtır yanıyordu. Eyer çantasındaki kurutulmuş eti hatırlayınca, bunları çıkarıp atını ve Krohn'u doyurup kendisi de bir şeyler yedi.

Alevlerin karşısına geçip ellerini ovuşturdu ve kurumaya çalıştı. Krohn yanma gelip başını kucağına koyarken, atı da mağaranın girişine gidip başını önüne eğdi ve çim yemeye koyuldu. Thor kurutulmuş etini yiyor, şaşılacak derecede serin olan o yaz gecesinden ılınmaya çalışıyordu. Yorucu bir günün sonunda uykusu geldiğini hissetti ve kısa bir süre sonra gözleri kapandı.

"Thorgrin," dedi birisi.

Thor gözlerini açınca, Argon'un orada olduğunu, mağarada ona tepeden baktığını gördü. Argon gözleri irileşmiş bir halde asasını tutuyordu ve üstünde cüppesi ve pelerine vardı. Thor

onu orada gördüğüne çok şaşırdı. Etrafına bakınca, uyuyan Krohn'u, sönmekte olan ateşin korlarını gördü ve rüya görüp , görmediğini merak etti.

"Thorgrin," dedi Argon yine.

"Burada ne işin var?" V

"Sen bana geldin," dedi Argon. "Beni aradın. Bu mağarada." Thor şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Kaybolduğumu sandım," dedi. "Yanlış bir yere saptığımı düşündüm. Buraya gelmek gibi bir niyetim yoktu aslında."

Argon başını salladı.

"Yanlış yol diye bir şey yoktur," dedi. "Nerede olman gerekiyorsa oradasın."

"İyi de neredeyim?" dedi Thor.

"Beni izle de gör."

Argon döndü, Thor ayağa kalktı ve onun peşinden mağaradan çıktı. Thor hala uyanık mı, rüyada mı olduğunu bilmiyordu.

Dışarıda yağmur dinmişti. Etraftan çıt çıkmıyordu. Orman ürkütücü ve loştu; alacakaranlık veya şafak vakti gibi ne tam olarak aydınlık, ne de karanlıktı. Sanki tüm dünya uykudaydı.

Argon yürümeye devam etti ve Thor orman yolunda onu gözden kaybetmemek için gayretle peşinden gitti. Mağaraya geri dönüş yolunu nasıl bulacağından endişe etmeye başlamıştı.

“Nereye gidiyoruz, Argon?” dedi.

“Eğitimini tamamlamaya.”

“Tamamladığımı sanıyordum,” dedi Thor.

“Sadece bir aşamasını tamamladın. Artık mesele ne öğretmen gerektiği değil. Ne yapman gerektiği.”

“Ne yapmam gerektiği mi?” dedi Thor şaşkınlıkla.

“Bu yolculuk, bu yol, kasaban ve fırtına... Bunların hepsinin bir nedeni var. Buraya bir neden olduğu için geldin. Henüz ulaşmadığın bir yanma ulaşmanın vakti geldi.”

Nihayet, ormanlık alandan çıktılar ve karşılarına yine tepelerden oluşan bir manzara çıktı.

Thor Argon’un peşinden ufak bir tepenin zirvesine tırmandı. Argon durunca, Thor da yanında durdu.

“Thorgin, senin sorunun, ne kadar güçlü olduğunun farkında olmaman,” dedi Argon yanında durup, ışıldayan gözlerle manzaraya bakarak. “Bunu asla fark etmedin. Hala güçlerine güvenmiyorsun. Hala kim olduğuna güvenmiyorsun. İnsan silahlarına ve eğitime, kılıçlara ve mızraklar ve kalkanlara o kadar bağımlısın ki... Ama ihtiyaç duyduğun tüm güç içinde. Ama bundan korkuyorsun.”

Thor bakışlarını yere indirdi, Argon’un haklı olduğunu fark edince suratının

kızardığını hissetti.

“Doğru,” dedi.

‘Neden?[1] “Güçlerimi kullanırsam, adilane bir biçimde savaşmadığımı hissediyorum. Kendimi herkesle aynı şartlar altıdan kanıtlamam gerektiğini hissediyordum. Sanırım, güçlerimin hala... Utanılacak bir şey olduğunu düşünüyorum.”

Argon başını salladı.

“İşte, bu konuda yanılıyorsun. Asıl seni başkalarından farklı kılan şeyle gurur duyman gerekir.”

Argon gözlerini yumdu, içine derin bir nefes çekti, iki kolunu havaya kaldırıp bekledi. Thor bir gümbürtü duydu, bir yağmur damlasının düştüğünü hissetti ve göğe bakınca yağmur yağmaya başladığını fark etti.

Şaşkınlıkla Argon’a baktı.

“Sen de hissedebiliyor musun, Thorgrin? Üstümüze yağan yağmuru hissedebiliyor musun? Her şeyi delip geçtiğini hissediyor musun? Teninde, saçlarında ve gözlerinde hissetti. İçine çek.”

Thor gözlerini yumdu, avuçlarını havaya kaldırdı ve yağmur damlalarını hissetti. Odaklanmaya, yağmurla bir olmaya çalıştı.

“Şimdi, durdur,” dedi Argon. “Her şeyi durdur. Yağmuru durdur.”

Thor kendine güvenmediğinden şaşkınlıkla durdu.

“Bunu yapamam.”

“Yapabilirsin. Yağmur sadece sudan ibaret; suysa sadece evren demek. Yani, bizleriz. Şimdi, dediğimi yap. Ellerini kaldır ve yağmuru durdur.”

Thor gözlerini daha sıkıca yumdu, odaklandı ve kollarını havaya kaldırdı. Bunu yaparken, avuçlarının karıncalandığını hissetti ve havadaki yağmurun enerjisini de hissetmeye başladı. Yoğun bir histi. Ağır ve sınırsızdı.

Ağır ağır avuçlarını daha da yukarı itti, enerjiyi içine aldı ve bunu yaptığı anda, yağmur hafiflemeye başladı. Sonra da durdu ve su damlacıkları havada asılı kaldı. Sonra, Thor akışı tersine çevirdi ve damlaları göğe geri yolladı.

Yağmurun sesi de dindi; Thor gözlerini açınca, şaşkınlıkla etrafının kuru olduğunu gördü.

“Bunu ben mi yaptım?” diye sordu hayretle.

“Evet. Sadece ve sadece sen yaptın.”

Argon arkasını dönüp, kollarını göğe kaldırdı.

“Daha da fazlasını yapabilirsin, Thorgrin. Geceyi görüyor musun? Ya karanlığı? Bu, sadece bir örtü. O örtüyü kaldır. Gündüz olsun.”

Thor afallamış bir haldeydi.

“Ben mi? Geceyi gündüze mi çevireceğim?”

“Gece sadece ışığın yokluğudur. Işık olsun. Artık bunu yapabilecek kadar ilerledin.”

Thor yutkunup gözlerini yumdu. Bu tür bir güce sahip 291/342

olduğunu düşünmesi güçtü, ama yine de kollarını ve avuçlarını göğe kaldırdı.

“Gecenin liflerini hisset/’ dedi Argon. “"Karanlığın ilmeklerini hisset. Bu, sadece bir yanılsama. Tüm dünya bir yanılsamadan ibaret. Burası, göğün altında durduğumuz bu yer, her gün içimize çektiğimiz gök, insana ait bir gök değil... Bir sihir ve mucizeler göğü. Bir büyüler göğü."

Thor onun dediklerini yapmaya, karanlığı hissetmeye çalıştı. Parmaklarının ucunda muazzam bir ağırlık hissetti.

“Şimdi, Thorgin, yanılsamayı aş.”

Thor parmak uçlarının bu sefer ateşe tutuyormuş gibi alev alev yandığını hissetti ve yumruklarını sıktı. Yumruklarını var gücüyle sıkınca, tüm bedenine yayılan bir sıcaklık hissetti. Başını geriye attı ve ağzından bir çığlık yükseldi.

Gözlerini açtığında, iyiden iyiye afalladı. Gündüz vakti olmuştu. Gece kaybolmuştu.

“Tüm doğa kontrolün altında," dedi Argon ona dönerek. Thor hala şaşkınlıkla manzaraya bakıyordu. “Tilki ve fare, kartal ve baykuş. Şurada, şu yukarıdaki dalda. Baykuşu görüyor musun? O da kontrolün altında. Onu idare et. Kısıtlı dünyanı geride bırak ve dünyayı onun gözlerinden gör.”

Thor o kocaman, siyah renkli muhteşem baykuşa baktı ve gözlerini yumup odaklandı. Thor baykuşun gözlerini açtı ve kendi gözleri haline geldi. Dünyayı baykuşun gözlerinden gördü. İnanılmaz bir deneyimdi.

Thor baykuşun boynunu çevirip, her yöne, sonsuz topraklara baktı. Ormanın arzındakileri, ağaçlarının tepesinin ötesini

“Harika,” dedi Argon yanından. “Şimdi, bak bakalım o yol seni nereye götürecek.”

Thor gözlerini açmadı, dünyayı baykuşun gözlerinden görmeye devam etti ve içinden baykuşa havalanmasını emretti. Kocaman baykuşun kanatlarını tepede çırptığını hissedebiliyordu; çok geçmeden, baykuş ta tepeye yükseldi, ağaçların üstünden uçmaya koyuldu. Thor onun gözlerinden etrafı izledi, ağaçlardan aşağıya baktı, ormandan ilerideki yolu takip etti.

Yol kıvrılarak ilerliyordu ve kısa bir süre önce onu tanıdık bir yere getirdi. Thor aşağıda kendi köyünü görünce şaşırdı.

Köyün tam orta yerinde, şok içinde tanıdığı bir kadın gördü.

Annesi.

Annesi orada durmuş göğe bakıyordu; adeta onu atıyormuş gibi kollarını yukarı kaldırmıştı.

“Thorgrin!” diye seslendi.

“Anne!” dedi Thor.

Thor irkilerek gözlerini açtı, gördüğü manzara silindi ve Argon’a baktı.

“Annem,” dedi nefes nefese. “Orada mı? Köyümde mi? Nasıl o olabilir?”

“Seni bekliyor,” dedi Argon. “Onunla tanışma vaktin geldi. Hayatın buna bağlı. Seni bekleyen son ipucu orada. Kendi

293 / 342

köyünde.”

Thor dönüp, düşünceli düşünceli önündeki yola baktı. “Ama nasıl olur?” dedi ona.

Yanına bakınca, kimseyi göremedi. Argon gitmişti. “ARGON!” diye bağırdı.

Yalnız baykuşun göğe yükselen tiz sesinden başak bir yanıt gelmedi.

294 / 342

Selese düğün gününde ağır ağır tören alanında yürüdü ve bir terslik olduğunu hissetti. İki yanındaki bütün sandalyeler boştu; oraya baktığında kapkara ve tekinsiz sıra sıra dikenli çalılık gördü. Yere bakınca, ayaklarının dibinde farelerin koşuşturduğunu ve iki yanında çiçekler olması gereken mihraba giden yolun çamurla çevrili olduğunu fark etti. Dehşete kapıldı.

Yürüyeceği mesafenin sonuna geldikten sonra, başlını kaldırınca Reece’in onu mihrapta beklediğini gördü. Ama çaresizlik içinde ona yaklaşırken, aralarında kocaman bir örümcek ağı olduğunu gördü ve yüz üstü ağa kapaklandı.
Ağ suratının ve bedeninin her yanını sarıp üstüne yapıştı. Debelenip isterik bir halde ağı üstünden atmaya çalıştı. En sonunda, attı ama bunu yaparken gelinliğini parçalayıp lime lime ettiğini gördü.

Selese korkudan tir tir titrer bir halde mihraba çıkıp Reece’e baktı.

Reece ona boş ve ifadesiz bir biçimde bakıyordu.

“Keşke evlenebilseydik, ama başka birisini seviyorum,” dedi.

Selese neler olduğunu anlayamadı, şaşırdı... Ama birden, Reece’in yanında bir kadın belirdi. Çok güzel bir kızdı, Reece yaşlarındaydı; Reece’in koluna girdi, onu diğer yöne çevirdi ve oradan götürdü.

İkisi Selese’nin geldiği yoldan geri dönerlerken, Selese dehşet 295 / 342

Zeminin sarsılmaya başladığını hissetti. Yere bakınca, hayretle yerin çatlamaya başladığını gördü. Delik giderek daha da büyüdü ve kaçmasına fırsat kalmadan zifiri karanlığa düşmeye başladı.

Kollarını sallayarak çığlıklar attı; birisi, herhangi birisi onu kurtarabilsin diye ellerini yukarı kaldırdı. Ama kimse yoktu.

Sonra, çığlık atarak uyandı.

Yatağında doğruldu; serin yaz gecesine rağmen ter içinde kalmıştı. Etrafına bakındı, nerede olduğunu ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Bir rüya görmüştü. Çok gerçekçiydi... Fazlasıyla gerçek gibiydi. Nefes nefese yatağında oturdu. Suratını ve saçlarını ovuşturup, üstünde örümcek ağı var mı diye baktı. Ama yoktu... Soğuk ve terli teninde başka bir şey hissetmedi.

Selese etrafına bakındı ve hala Kraliçe’nin kalesinin güvenli kollarında olduğunu, ona şahsen kraliçe tarafından verilmiş konforlu odada postlardan oluşan bir öbeğin üstünde yattığını gördü. Pencereden hafif bir esinti içeriye doluyordu; mükemmel bir yaz gecesiydi ve dünyada hiçbir terslik yoktu.

Kalkıp odanın diğer tarafına gitti ve suratına biraz su çarptı. İçine derin derin nefes çekip tekrar tekrar gözlerini ovuşturdu ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Nasıl olmuştu da böyle bir rüya görmüştü? Hayatında hiç kâbus görmemişti. Neden şimdi görüyordu? Hem rüya neden o kadar gerçekçiydi?

Selese açık pencereye gidip orada durdu ve karanlığa baktı. İkinci ayın cılız ışığında, Kraliyet Sarayı olanca heybetiyle , karşısındaydı. Düşüğün hazırlıklarının aşağıda kusursuzca yapıldığını, her şeyin Gwendolyn'in de evleneceği çifte düğün için gayet düzenli gittiğini gördü. Geceleyin bile her şey son derece güzel gözüküyordu; çiçekler ay ışığının altında parıldıyordu. Düğüne hala yarım gün vardı, ama her şey hazır v gözüküyordu. Selese düğünün ne kadar görkemli olacağına hala inanamıyordu.

Gwendolyn’le aynı günde evlenmesinin büyük bir şeref olduğunu düşünüyor, müstakbel görümcesinin özel gününü onunla paylaşarak yaptığı bu iyiliğe karşı minnet doluyordu. Ayrıca, Reece’e karşı da inanılmaz bir aşk hissediyordu.

Bu görkemli hazırlıkların hiçbirine ihtiyaç yoktu: Tek istediği Reece’le birlikte olmaktı.

Ama Selese aşağıya bakarken, gördüğü tek şey rüyası oldu. O korkunç yolu, dikenli çalılıkları, örümcek ağını gördü; zeminde açılan çukura düştüğünü ve diğer kadını gördü.

Bunlar gerçek olabilir miydi? Korkunç bir rüya mıydı, yoksa bir tür kehanet mi?

Selese ayın altından hızla geçen bulutlara baktı ve kendisine bunun sadece gecenin bir oyunu olduğunu söylemek istedi.

Belki de düğün hazırlıkları onu strese sokmuştu.

Ama içinden nedense bunun başka bir şeyin işareti olduğunu hissediyordu. Reece’in dışarıda bir yerde büyük bir tehlikede olduğunu hissediyordu.

Tüm o güzelim düğün hazırlıklarına bakarken, içini feci bir korku kapladı ve düğün gününü asla gerçekleşmeyeceğinden endişe etti.

Selese açık pencereye gidip orada durdu ve karanlığa baktı. İkinci ayın cılız ışığında, Kraliyet Sarayı olanca heybetiyle karşısındaydı. Düşüğün hazırlıklarının aşağıda kusursuzca yapıldığını, her şeyin Gwendolyn'in de evleneceği çifte düğün için gayet düzenli gittiğini gördü. Geceleyin bile her şey son derece güzel gözüküyordu; çiçekler ay ışığının altında parıldıyordu. Düğüne hala yarım gün vardı, ama her şey hazır gözüküyordu. Selese düğünün ne kadar görkemli olacağına hala inanamıyordu.

Gwendolyn’le aynı günde evlenmesinin büyük bir şeref olduğunu düşünüyor, müstakbel görümcesinin özel gününü onunla paylaşarak yaptığı bu iyiliğe karşı minnet doluyordu. Ayrıca, Reece’e karşı da inanılmaz bir aşk hissediyordu.
Bu görkemli hazırlıkların hiçbirine ihtiyaç yoktu: Tek istediği Reece’le birlikte olmaktı.

Ama Selese aşağıya bakarken, gördüğü tek şey rüyası oldu. O korkunç yolu, dikenli çalılıkları, örümcek ağını gördü; zeminde açılan çukura düştüğünü ve diğer kadını gördü. Bunlar gerçek olabilir miydi? Korkunç bir rüya mıydı, yoksa bir tür kehanet mi?

Selese ayın altından hızla geçen bulutlara baktı ve kendisine bunun sadece

gecenin bir oyunu olduğunu söylemek istedi. Belki de düğün hazırlıkları onu strese sokmuştu.

Ama içinden nedense bunun başka bir şeyin işareti olduğunu hissediyordu. Reece'in dışarıda bir yerde büyük bir tehlikede olduğunu hissediyordu.

Tüm o güzelim düğün hazırlıklarına bakarken, içini feci bir korku kapladı ve düğün gününü asla gerçekleşmeyeceğinden endişe etti.

Reece kalın ve boğumlu halatı tutu, geminin kenarından sarktı ve gemi anakaradan ayrıldıklarından beri olduğu gibi azgın ularda sallanıp dönerken yine kustu. Kalın halatı sıkıca tutup doğrulmak için elinden geleni yaptı. Geriye yaslandı ve yaklaştıklarına sevinerek ağzını sildi.

Yaz ayı olmasına rağmen, Reece titriyordu. Yukarı Adalarda iklim berbattı. Anakaradan en az on derece daha soğuktu ve akıntılar da daha azgındı. Rüzgâr sürekli olarak serin sular püskürtüyor, üstü başı kurumuyordu. Şiddetli rüzgârda berbat bir yolculuk yapmışlardı; gemi bir yükseklere çıkıyor bir aşağı iniyordu. Tüm yol boyunca, aynı durumda devam ettiğinden büyün yolcular kusmuşlardı.

Reece o azgın sularda, o ıssız yerde o kadar yol alabildiklerine bile şaşırıyordu. Uzun bir yolculuk olmamıştı, ama aradan seneler geçmiş gibi hissediyordu. Oradaki iklim bir tuhaftı; hava onu hep keyifsiz hissettiren bitmek bilmez, monoton bir grilikle örtülüydü. Nemli soğuk ta kemiklerine işlemişti ve karaya ayak basıp gürül gürül yanan bir şöminenin başına geçmekten başka bir şey istemiyordu.

Reece'in yanında onun gibi tırabzanlara tutunmuş ama diğerleri gibi kusmayan Krog duruyordu. Tam aksine, Reece'e gülümsüyordu.

"Sanırım, birimizin midesi daha sağlam," dedi alaycı bir tavırla sırıtarak.

Reece nefesini içine çekip ağzını sildi. Krog'un dalga geçmesi 299/342

midesini daha da bulandırmıştı.

"Senden nefret ediyorum," dedi.

Krog daha da çok sırıttı.

“Neden benimle bu yolculuğa geldin ki?” dedi Reece. “Bana yardım etmek için mi? Bana işkence etmek için mi?”

Krog sırıtıp Reece’in sırtına vurdu.

“Belki her ikisinden biraz yapmak için.”

Reece midesinin yine bulandığını hissederken başını salladı. Krog çekecek halde değildi.

“Keşke hayatını kurtarmasaydım,” dedi.

“Haklısın,” dedi Krog. “İlk hatan buydu. Şimdi, beni başından atamıyorsun. Bağlılık kurtulması zor bir şey.”

“buna bağlılık mı diyorsun?” dedi Reece. “Bunu komik bir şekilde gösteriyorsun doğrusu.”

Krog omuzlarını silkip gitti.

Gemi sallanınca, Reece başını kaldırdı ve uzunca bir sıra kayalığa çarpmaktan kıl payı kurtulup, nihayet kıyıya vardıklarını gördü. Gemi sert bir biçimde kumlara saplandı. Herkes ileri atıldı ve çapa Gwendolyn’in filosunun yanında suya bırakıldı. Sonra, bordalar çekilip yelkenler indirildi ve yağlandı.

Borazanlar Gwendolyn’in filosunun kraliyet ailesinden birisinin gelişini haber veren özgün desenli gemilerinde

çalındı ve Reece kıyıda Gwen’in düzinelerce askerinin sıralandığını ve onu saygıyla karşılamaya hazır olduklarını gördü. Tirus’un halkının da onu karşılamak için gelmediklerini fark etti.

Reece adamların arasında, Tirus’un en küçük oğlu ve kendisinin kuzeni Matus’u gördü. Adalarda gençliğinden en iyi hatırladığı tek kişi oydu. Matus telaşla öne çıktı, ellerini püsküren sulardan korumak için gözlerine siper etti, diğerlerinin bordaları bağlamasına yardım etti. Reece’in gelişine çok heyecanlandığı belliydi.

Reece’in adamları bordayı indirince, Reece hızla aşağı inmeye koyuldu. Krog ve

diğerleri de peşinden gittiler. Rüzgâr bu arada hızlanmış, Reece kıyıya inene dek yağmur başlamıştı.

Matus hızla yanma gelince, Reece ona sarıldı ve ikisi kollarını kenetlediler.

“Hoş geldiniz, lordum,” dedi Matus.

“Ben bir lord değilim,” dedi Reece. “Sadece tıpkı senin gibi kraliyet ailesinin bir üyesiyim. Beni karşıladığın için teşekkür ederim.”

Matus gülümsedi.

“Gelmesem olmazdı. Srog gelemediği için özür diledi... Kalede acil bir iş çıktı; o yüzden, önce size gezdirmemi ve kaleye götürmemi istedi... Size eşlik etmemin bir sakıncası yoksa tabii.”

Bu sefer, Reece gülümsedi.

“Çok memnun olurum,” dedi. “Zaten önce adayı gezmek 301 / 342

istiyordum.”

İkisi dönüp yürümeye koyuldular. Reece Matus’la önden gidiyor, adamlarının geri kalanı da peşlerinden geliyordu.

Saatlerce yürüdüler, Yukarı Adaların her yanını gezdiler. Güneş nihayet bulutların arasında belirirken, Matus ona her şeyi anlattı. İkisi kardeşmişler gibi konuşuyorlardı; Reece geçmişte neler olduğunu hatırladı. Çocukluklarında ne kadar yakın olduklarını, her zaman ne kadar iyi anlaştıklarını düşündü. İkisi de ailelerin en küçük çocuğuydu ve yaşıtlardı. Ayrıca, hırslı ve soylu bir ailede büyümenin nasıl bir şey olduğunu da biliyorlardı.

Çocukluklarından, MacGil ailelerinin işlerinden söz ettiler. Reece bu arada çeşitli kasabaları ve köyleri dolaşırken, çocukluk anıları gözlerinin önünden geçmeye başladı. Oynadıkları bazı yerleri, babasının önünde beklediği ufak kaleleri hatırladı. O zamanlar bile orasının soğuk ve sert iklim, geri dönmeyi istemediği bir yer olduğunu da hatırladı.

Yürürlerken, Reece halkın ona nasıl dik dik baktığını fark etti, elinden geldiğince etrafı gözlemledi ve halkın pek de dostane tavırlı olmadığına karar

verdi. Ortam gergindi.

“Burada olmak küçüklüğümüzden oldukça farklı,” dedi Reece. “Çocukluğumda, buraya geldiğimizde uyum vardı, babama büyük bir saygı gösterilir, kutlamalar yapılırdı. Şimdiyse halkın biraz mesafeli olduğunu görüyorum.”

Matus özür dileri gibi başını salladı.

“Onlar adına özür dilerim,” dedi. “Gerçekten de çok dikkatlisiniz. Halkımız hala Tirus konusunda üzgün. Halka’yı istila edemedikleri için de utanıyorlar. Onlar tatminsiz

insanlar. Doğaları böyle. İnatçılar. Ben de buralıyım, ama onları ben de tam olarak anlayamıyorum. Gerçi kendimi asla onlardan biri gibi hissetmedim.”

“Doğru,” dedim Reece onun açık sözlülüğünü takdir ederek, “her zaman daha çok bizden biri gibi oldun. Bazen kraliyet ailesinin yanlış tarafında doğduğunu düşünüyorum.”

Matus buna kahkahalarla güldü.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Epeyi yürüdüler; Krog diğerlerinden biraz daha yakından, birkaç adım geriden peşlerinden geliyordu. Matus arkasına şöyle bir bakıp, merakla Reece’e döndü.

“Arkadaşınız kim?” diye sordu.

Reece suratını ekşitti.

“O, arkadaşım değil.”

“Aynen öyle,” dedi Krog arkadan.

“Sana beni gemide beklemeni söylemiştim,” dedi Reece sabırsızlıkla.

Ama Krog onu duymazdan geldi ve tek eli kılıcının kabzasında, adeta tehlike var mı diye etrafına bakınarak peşlerinden gitmeye devam etti.

“Seni korumaya niyetliyim,” dedi Krog.

“Korunmaya ihtiyacım yok,” dedi Reece bıkkınlıkla.

303 / 342

“Borcumu ödemek istiyorum,” dedi Krog. “Hem bu Yukarı Adalılara güvenmiyorum.”

Matus tek kaşını havaya kaldırdı.

“Arkadaşınız hep böyle şüpheci midir?” dedi arkasına bakarak.

Reece omuzlarını silkti; sinir olmuştu ama Krog’un kontrol edilemez oluşuna pes etmişti.

“Arkadaşım değil,” dedi yine. Tırmanmaya devam ettiler ve en sonunda ufka bir tepenin zirvesine vardılar. Reece durduğu yerde biraz ileride tepelerde ufak bir göl olduğunu gördü. Boş bir kova taşıyan bir kadının gölün kenarında çömelip kovayı doldurmaya başladığını fark etti.

Reece merakla onu izledi. Kadın ona tanıdık gelmişti, ama nerede tanıdık geldiğini bilemiyordu.

Reece birkaç adım daha yaklaştı, kadını izledi ve onu nereden tanıyor olabileceğini düşündü.

Derken, kadın birden kovayı kaldırdı, dönüp ona baktı. Onu gördüğüne şok olmuş gibi donakaldı.

Kadın gözlerini Reece’e dikmiş dururken, koca elinden kaydı ve ayaklarının dibine düştü. Kovaya bakmaya bile yeltenmedi.

Birisi onu itse bile, Reece kımıldayamazdı. O gözler bakarken, tüm zaman ve yer mevhumunu yitirirken, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kadının gözleri büyüleyiciydi. Tanıdığını, bilincine işlenmiş gözlerdi. Senelerce hayalini kurduğu gözlerdi.

Reece sadece birkaç adım ötede dururken, kuzenine bakıyordu. Stara. Çocukluk aşkı. Geceleri geç saatte uyanık kalıp hayalini kurduğu kız. Asla unutmadığı kız. Hayatının büyük bir bölümünde gizlice evlenmeyi istediği kız.

Stara karşısındaydı ve hayatında gördüğü en güzel kadına dönüşmüştü.

Reece onu berrak mavi gözlerine bakarken, Selese'yi düşünemedi. Evlenmek üzere olduğu kadınla ilgili düşünceler aklından uçup gitti. Elinde değildi. Reece Stara'dan büyülenmişti.

Stara da hiç kımıldamadan, tıpkı ardındaki göl gibi dupduru gözleriyle ona bakıyordu. Reece de Stara'nın ondan bir o kadar etkilendiğini görebiliyordu. Aşkları, Reece'in hayatında hissettiği en güçlü duygu, ona ç.ok acı veren o his asla ölmemişti. Azalmamıştı bile.

Reece kendisini Selese'yi ve düğünlerini düşünmeye zorladı. Ama Stara'nın karşısında, orada mıhlanmış gibi dururken, başka şeyler düşünmesi imkansızdı. Kendisinden daha büyük, anlamadığı bir şeyin etkisi altındaydı. Orada dururken, kaderin araya girdiğini ve hayatının ve isteseler de istemeseler de etrafındaki kişilerin hayatının sonsuza dek değişmek üzere olduğunu biliyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bronson eski McCloud kalesinde atalarının ziyafet salonunda yanında Luanda'yla birlikte uzun masanın başında oturuyordu. Masanın iki yanında hepsi de deneyimli McCloud ve MacGil savaşçıları oturuyordu. Her biri Bronson'm tüm çabalarına rağmen masanın kendi taraflarına ait olan yerine oturmuş ve diğerleriyle kaynaşmamıştı. Bronson bunları görünce, başına ağrılar girdi. Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu.

Çaresizlik içinde tüm bu savaşçıları bir araya getirmiş, onları yakınlaştırmaya ve farklılıklarını yok etmeye çalışmıştı. Highlands'in her iki yanındaki düşman klanlardan temsilciler seçmişti ve şereflerine müzikli, şaraplı ve leziz yiyecekli muhteşem bir ziyafet düzenlemişti. Buna rağmen, o ana dek gece iyi geçmemişti. Savaşçılar kendi taraflarına oturuyor, kendi klan üyeleriyle konuşuyordu. Her iki taraf da inatçıydı. Tıpkı birbirine bakmamak için direnen çocuklar gibiydiler. En iyi haliyle, tuhaf bir ziyafet oluyordu ve Bronson acaba bu işe kalkıştığı için bir hata mı etti diye düşünüyordu.

Ziyafetin ardından birçok kutlama yapıldı; BronsonTn bir MacGil klan üyesinin bir McCloud geliniyle evlenmesini kutlamak için mini bir festival düzenlenmesini emretmişti. Aslında, Highlands'in MacGil tarafındaki ufak bir köyde yapılacak sessiz ve basit bir düğün olması gerekiyordu. Ama Bronson bunu duyduğunda, düğünün büyük ve herkese açık olması gerektiğinde diretmişti. İhtiyacı olan şey tam olarak buydu; düğünün masraflarını kendi cebinden ödemişti ve bunun iki kavgalı tarafı bir araya getirmek için mükemmel bir olay olduğunu düşünmüştü. Bu genç çift gerçekten de

(

Ancak düğün garip geçmişti. Her iki klan üyeleri de kendi taraflarında durmuşlardı ve damatla gelinin düğünün onaylamayan aileleri birbirleriyle konuşmamışlardı bile.

Düğün ziyafet salonuna kadar taşmıştı. Bronson belki düğünden sonra gece vakti danslar edildikten, herkes yiyip içtikten sonra ortam rahatlar diye düşünmüştü.

Ama o sırada gecenin geç saatleri olmuştu ve McCİoud gelini salonda MacGil tarafındaki tek McCİoud'du. Bronson gece boyunca birçok kere buzları eritmeye

çalışmıştı, ama hiçbir şey işe yaramamıştı.

“Bir şeyler yapsan iyi olacak/’ diye fısıldadı Luanda kulağına.

Bronson dönüp ona baktı. Luanda öne eğilmiş, dikkatle bakıyordu.

“Bu ziyafet bir fiyasko. Aralarının düzelmesini sağlamıyor. Bu olay bunu sağlamazsa, zaten hiçbir şey sağlamaz. Bir şekilde, onları bir araya getirmen gerek. Gördüğüm manzara hoşuma gitmiyor.”

“Hangi manzara?”

“Her iki taraf arasındaki gerginlik.”

Bronson dönüp odaya bakınca, havadaki gerilimi hissetti ve aslında Luanda’nın haklı olduğunu biliyordu. Luanda’nın görünenin ardındakileri görmek gibi bir becerisi vardı.

“Şerefe kadeh kaldıralım!” diye bağırdı Bronson; ayağa kalkıp 307 / 342

kadehini salon sessizleşene dek Masaya vurdu.

Bronson muhteşem bir lider olabilmek için belirleyici bir şey yapmanın vaktinin geldiğini biliyordu. İki klan arasındaki uyum sağlamak zorundaydı.

“iki muhteşem ailenin şerefine!” diye bağırdı. “Barış içinde bir araya gelmiş muhteşem iki kalana. Aşkın hepimizi nasıl bir araya getirdiği inanılmaz bir şey. Hepimiz bu çifti örnek alalım ve Highlands’in iki yanından birleşelim, tek bir devlet olalım, uyum içinde yaşayalım.”

Gelin ve damadın yanı sıra MacGil tarafından birkaç kişi kadehlerini kaldırdılar, ama McCloud tarafından kimse bunu yapmadı. Bronson MacGillerin diğer kalana kıyasla daha barış yanlısı olduğunu fark etti. Bu da şaşırtıcı değildi: Kendisi McCloudlar arasında büyüdüğünden, son derece inatçı olduklarını biliyordu.

“Daha iyi bir fikrim var!” diye bağırdı Koovia McCloud klan üyelerinin arasından. Kadehini Masaya vurdu ve kalın sesiyle herkesin dikkatini çekti. Sarhoş gibiydi; kıpkırmızı suratında aksi bir ifade vardı ve Bronson gördüğü şeyden hoşlanmadı.

Oda sessizleşti ve herkes ona baktı.

“Yeni liderimiz Bronson’ın bir lider olduğunu kanıtlamasını öneriyorum... MacGil kadınının bir kuklası olmadığını göstersin!”

McCloudlar buna tezahüratlarla yanıt verdiler ve Bronson kıpkırmızı kesildi. Yanıt veremeden, Koovia devam etti:

“McCloud krallığının gerçek bir lideri bir düğün gecesinde soylu ayrıcalıklarını kullanabilir!” diye kükredi.

McCloud savaşçıları çığlıklar atıp bağırdı, kadehlerini Masaya vurdular ve sarhoşluktan iyice azgınlaştılar.

“Neden söz ediyor?” dedi Luanda şaşkınlıkla Bronson’a. Salon bir anda karışmıştı.

Ama Bronson ona yanıt veremeyecek kadar öfkelenmişti.

“Bunu ciddi ciddi söylüyor olamazsın!” diye bağırdı Koovia’ya.

“Tabii ki ciddiyim!” diye bağırdı Koovia. “Baban birçok kere bu ayrıcalığını kullandı. Gerçek McCloud krallarının bunu yapması gerek... Tabii, gerçekten krallarsa.”

McCİoudlar yine bağırıp kadehlerini masaya vurdular.

“Neden söz ediyor?” diye bağırdı MacGil savaşçılarından biri şaşkınlıkla.

“Gerdek gecesinde gelinin bekaretini almaktan söz ediyorum!” diye bağırdı Koovia küstahça MacGillere.

Masanın diğer tarafındaki MacGillerin hepsi ayağa fırladılar ve öfkeyle McCloudlara bir şeyler mırıldandılar.

Bronson gözünün ucuyla bir hareket görünce, başını kaldırdı ve birkaç McCloud askerinin odanın köşelerine gidip çıkışları kapattığını gördü.

Bronson o anda kötü bir hisle tuzağa düştüğünü fark etti.

Tüm bunlar Koovia’nm planladığı bir tuzaktı.

“Bizi ziyafetinle kandırdın!” diye bağırdı MacGil savaşçıyı onu suçlar gibi.

Bronson bu konuda bihaber olduğunu söylemek istiyordu, ama yanıt veremeden Koovia araya girdi.

“Etrafınız sarıldı!” diye bağırdı MacGillere. “Buradan çıkış yok. Gelini verin. Kralımızın onunla işine bakmasının vakti geldi. O yapmazsa, biz yapacağız!”

Bütün McCloudlar sarhoşluğun da vermiş olduğu cesaretle bağırdı ve bu sırada MacGiller kılıçlarını çektiler. McCloudlar da aynı şeyi yaptı.

Orada durmuş birbirlerine bakarlarken, Koovia masanın etrafından dolanıp peşinde birkaç savaşçıyla birlikte Bronson’ın yanına geldi. Bronson ona bakmakla yetindi.

“Gelini al ve liderimiz ol,” dedi Koovia ona. “Bunu yapmazsan, seni kendi ellerimle öldüreceğim ve yeni McCloud kralı olacağım.”

McCloud askerleri tezahüratlar yaptılar.

Bronson ona baktı. Köşeye sıkışmış ve oyuna gelmişti. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. Halkı iyi yürekliliği bir zayıflık olarak görürdü. Düşündüğünden de ilkel insanlardı.

“Krallığı benden alabilirsin,” dedi sakince. “Ama geline el sürmeyeceksin. Önce beni öldürmen gerek.”

Koovia kaşlarını çattı.

“Tahmin ettiğim gibi,” dedi. “Acınası bir lidersin sen.” Bronson kılıcını çekip, Koovia’nm geline ulaşmasını engelledi.

Derken, Luanda ayağa fırlayıp aralarına girdi ve sakince elini uzatıp Koovia’nm kılıcının üstüne koydu.

“Bronson uygunsuz davranıyor. Elbette krallık vazifelerini yerine getirecek,” dedi.

Koovia boş bulunup ona baktı.

“Sen muhteşem ve güçlü bir adamsın,” dedi. “Kılıcını indirirsen, Bronson’ın dediğini yapacağına eminim. Bu gece, burada kan dökülmesi gerekmiyor.”

Koovia ona baktı, sonra yavaşça elini gevşetip kılıcını biraz aşağı indirdi. Onu tepeden tırnağa süzüp sırıttı.

“Sen de fena değilmişsin,” dedi. “Bronson onu becerdikten sonra, belki ben de seni alırım.”

Luanda ona gülümsedi.

“Bunu çok isterim, lordum,” dedi. Ona sokulup kulağına fısıldadı. “Gerçek bir lordla yatmayalı çok uzun süre geçti.”

Koovia sırıttı ve Luanda geriye çekilip ona gülümseyerek karşılık verdi. Elini gevşetir gevşetmez Luanda harekete geçti.

Hızla beline gizlediği bir hançeri çıkardı, dönüp şimşek biri Koovia’nm boğazına sapladı.

Koovia’nm gizleri irileşti, kanlar oluk oluk göğsüne aktı ve ellerini boğazına götürdü.

Ama çok geç kalmıştı. Dizlerini üstüne çöktü, sendeledi ve yüz üstü yere düşüp öldü.

Herkes donakalmıştı.

Birkaç saniye sonra, iki taraf da birbirlerini öldürmek için savaş çığlıkları atarak saldırıya geçti.

Bronson tüm bunların ortasında orada dururken, Halka’nın bir sonraki savaşının kesin kes başladığını biliyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Thorgrin bir şeyin suratını yaladığını hissetti ve gözlerini açınca Krohn’un tepesinde dikildiğini gördü. Ağır ağır, mahmur bir halde uyanıp doğruldu ve

nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Atının hala mağaranın girişinin orada olduğunu gördü ve geceleyin sağanak altında ormanda oraya geldiğini hatırladı. O sırada, günışığı mağarayı aydınlatmıştı, kuşlar cıvıldıyordu ve yağmur dinmişti. Thor sersemlemiş bir halde doğruldu ve olanların gerçek olup olmadığını merak etti.

Argonla karşılaşması gerçek miydi? Yoksa bir rüya mıydı? Yoksa ikisinin arasında bir şey miydi?

Ayağa kalkıp gözlerini ovuşturdu ve neyin gerçek, neyin rüya olduğunu anlamaya çalıştı. Etrafına bakınıp onu aradı, ama Argon ortalıkta yoktu. Bedenine bir sıcaklık yayıldığını, kendisini hiç olmadığı kadar güçlü hissettiğini fark etti. Gerçekten de bir eğitimden mi geçmişti? Öyle olduğunu hissediyordu.

Her şeyden öte, sanki ona bir mesaj verilmiş gibi hissediyordu. Kulakları çınlıyordu. Annesi. Onu bulması için gerekli olan son ipucu köyündeydi. Gerçek miydi?

Mağaranın çıkışına yürüdü, birkaç adım atıp ormana baktı. Sabahın ilk ışıklarının altında, ağaçlardan damlalar akıyordu ve orman uyanmakta olan hayvanların ve böceklerin sesleriyle canlanıyordu. Sabahın ilk ışıklarına, yaprakların arasından sızan ışınlara baktı ve rüyası üstüne bir pus gibi yapıştı. Ne yapması gerektiğini artık çok iyi biliyordu; köyüne girmeliydi. Son ipucunun orada olup olmadığını görmeliydi. Annesini bulabilmek için, bu son ipucu gerekliydi.

Atına atladı, dehledi ve peşinde Krohn’la birlikte hızla ormanda ilerlemeye başladı. Bu sefer, ormandan nasıl çıkacağını ve köyüne giden yolu bulacağını içgüdüsel bir biçimde biliyordu. Gözlerini kapatınca, ormanı ve o bölgenin tamamını baykuşun gözlerinden gördüğü anı hatırladı ve artık kaybolmuş gibi hissetmedi. Etrafına bakındı, hayvanların seslerini duydu ve onlarla birmiş gibi hissetti; daha güçlü, aha yetkindi. Adeta dünyada herhangi bir yere gidebilir ve kaybolmayabilirmiş gibiydi.

Thor çok geçmeden ormanın kenarına vardı ve karşılarındaki tepelerin ve vadilerin üstünde geçen, onu köyüne götürecek olan ayrımı gördü. Uzaktaki dağları ve köyünden ayrılırken ilerlediği ıssız yolu tanıdı.

Thor yola tereddütle baktı. Bir yanı gerçekten de köyüne dönmek istemiyordu. Oraya vardığında, kardeşleriyle babasının onu karşılamak için orada olacağını,

buyurgan ve küçümseyici davranacaklarını biliyordu. Köy halkının ve birlikte büyüdüğü çocukların bakışlarını daha o anda bile hissetmeye başlamıştı. Onu şimdi olduğu kişi gibi değil, küçüklüğündeki gibi göreceklerdi. Bir çobanın ciddiye almadıkları en küçük oğlu gibi.

Ama Thor kararlılıkla atını dehledi. Oraya bir görev için gidiyordu. Annesini bulabilmek için hepsiyle başa çıkabilirdi.

Yolda hızla köye doğru ilerlemeye koyuldu. Bir köşeyi dönüp atını yavaşlatırken kendisini hazırladı ve en sonunda hatırladığı o ufak ve uyuşuk köye girdi. Köyün etrafında doğru dürüst bir duvar, girişinin gösteren bir işaret bile yoktu. Büyüme çağında, orasının dünyanın en muhteşem yeri olduğunu düşünürdü. Ama artık o kadar çok yer ve olay görmüştü ki, bu köy ufak ve acınası gözüküyordu. Hiçbir özelliği olmayan sıradan bir başka yoksul köydü. Başka bir yerde dikiş tutturamayan, Halka'nın bu yoksul ve unutulmuş bölgesine yerleşen insanlara göre bir yerdi.

Thor dönüp köyün ana yoluna çıktı ve kendisini kalabalıkla ve tanıdığı suratlarla karşılaşmaya hazırladı. Ama gördüğü şey onu şaşırttı: Sokaklar düşündüğü gibi insanlarla, hayvanlarla ve çocuklarla dolu değildi. Tam aksine, bomboştu. Issızdı. Köyü terk edilmişti.

Thor buna bir anlam veremedi. Tipik ve güneşli bir gündü ve sokakların boş olmaması gerekirdi. Biraz aha dikkatle bakınca, çoğu binanın yok edildiğini moloz yığınlarına dönüştüğünü fark etti. Sokaklardaki izlere bakınca, oradan büyük bir ordunun geçtiğini anladı. Taş kulübelere ve bazılarının üstündeki kan lekelerine baktı.

Profesyonel bir askerin gözüyle, Thor orada neler olduğunu derhal anladı: İmparatorluk. Düşman ordusu Halka'nın o bölgesini istila etmişti ve bu zavallı köyden geçtikleri de belliydi. İnsanlar ne yazık ki orada onlara yakalanmıştı ve her şey yerle bir edilmişti. Thor'un eskiden bildiği her şey asla var olmamış gibi yok olup gitmişti.

Thor atından inip keyifsizce sokaklarda dolaşmaya başladı; güçlükle tanıdığı binaların enkazlarının yanından geçerken üzüldüğünü hissetti. Orada yaşan herkesin ya kaçtığını ya da öldüğünü yavaş yavaş anladı.

Tuhaf bir histi. Hayatının büyük bir kısmında yuvası olarak bildiği köy artık yoktu. Ama işin en tuhaf yanı, Thor'un oraya dönmek istememiş ve orayı

görmese mutlu olacağını hissetmiş olmasıydı; ama köyü o halde görünce pişmanlık hissetmişti. O manzara karşısında tuhaf bir biçimde artık dünyada hiçbir yuvası kalmamış, kökenlerine geri gidebileceği bir yer kalmamış gibi hissediyordu.

Dünyadaki gerçek yuvası neredeydi? diye düşündü. Bunun basit bir soru olması gerekirdi, ama Thor yaşadıkça en zor sorunun bu olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Bir yerden bir koca tıngırtısı gelince, arkasını dönüp bir saldırıya hazırlandı, ama sadece bir duvarı yıkık ufak ve terk edilmiş bir kulübe gördü. Kapı ardına kadar açıktı. Thor elini kılıcının kabzasına koydu ve içeride bir asker veya yağmacı mı var diye merak etti.

Kapıya bakarken, yaşlı ve şişman bir kadın dışarı çıktı. Kadın paçavralar içinde kovasını sürüyerek sendeleye sendeleye dışarı çıktı. Suyla dolu kovayı bir öbek kütüğe taşıdı. Tam kovayı yere bıraktığında da Thor'u gördü.

Korkup geriye sıçradı.

"Kimsin sen?" dedi. "Buraya savaştan beri kimse gelmedi."

Thor onu hatırlıyor gibiydi. Kulübelerin önüne dikilip yemek pişiren yaşlı kadınlardan biriydi.

"İsmim Thorgrin," dedi. "Size bir zarar vermeyeceğim.

Eskiden burada yaşardım. Burada büyüdüm."

Kadın gözlerini kısıp ona baktı.

"Seni hatırlıyorum," dedi. "Kardeşlerinin en küçüğüsün," dedi küstahça. "Çobanın oğlusun."

Thor suratının kızardığını hissetti. İnsanların onu o şekilde düşünmesinden nefret ediyordu. Ne kadar şan şeref kazana da, bu durum değişmeyecekti.

"Eh, burada kimseyi bulamazsın," dedi kadın suratını ekşiterek ve ateş yakmaya

koyularak. “Buradaki tek kişi benim.”

Thor’un aklına bir şey geldi.

“Babam hala burada mı?”

Thor onu bir daha görebileceğini düşününce boğazı düğümlendi. Görmek zorunda kalmayacağını ummuştu. Ama bir yandan da hayatta olduğunu umuyordu. Ondan ne kadar nefret etse de, bu düşünce onu nedense rahatsız etmişti.

Kadın omuzlarını silkti.

“Git kendin bak,” dedi. Sonra, arkasını dönüp yemeğini pişirmeye başladı.

Thor peşinde Krohn’la bir hayalet köye dönmüş yerde yürümeye başladı. Sokaklarda dolanıp eski evine varana dek yoluna devam etti.

Köşeyi döndü ve evini her zamanki yerinde görmeyi umdu, ama bir moloz yığınıyla karşılaşınca şaşırdı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ev yoktu. Babasının kaşlarını çatmış orada olacağını düşünmüştü. Ama o da orada değildi.

Thor hüznünü hissediyormuş gibi hafif hafif inleyen Krohn’la birlikte ağır ağır molozlara gitti. Thor neden hüzünlü olduğunu bilemiyordu. Oradan nefret ediyordu, ama orayı öyle görmek nedense onu rahatsız ediyordu.

Bir taş öbeğine gitti ve ayağıyla iterek ne aradığını bilmeden bir şey aramaya koyuldu. Bir ipucu olabilirdi. Bir fikir de

olabilirdi. Onu oraya getiren şey her neyse, onu arıyordu.

Belki de bir hata etmişti? Belki de içgüdülerine güvenip yanılmıştı. Belki de sadece iyimser davranmıştı. Belki de orada onu annesine götürecek hiçbir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra, Thor taşları karıştırmayı kesti. İç çekip gitmeye hazırlandı. Hata etmişti. Orada hiçbir şey yoktu. Sadece eskiden var olan şeylerin hayaletleri vardı.

Thor dönüp ağır ağır yürümeye başlamıştı ki, Krohn inledi. Thor onun bahçenin

diğer tarafında, Thor’un ailenin geri aklanından ayrı yaşadığı ufak yapının yanında durduğunu gördü. Krohn inliyor, yaşların arasında bir şeye bakıyor,

Thor Ti adeta yanma çağırıyordu.

Thor hızla yanma gitti. Çömelip ne olduğunu anlamaya çalıştı.

“Sorun nedir, oğlum?” dedi onun başını okşayarak, “ne görüyorsun?”

Krohn patisiyle büyükçe bir taşa elledi. Thor uzanıp ağır taşı geriye çekti. Altından daha da çok taş çıktı ve bir şey görene dek hepsini kaldırdı. Güneşin altıdan parıldayan bir şey duruyordu.

Taşların altındaki boşluktan bunu aldı. Ufak ve toprak kaplı şeyi temizleyip hayretle baktı. Bunu temizlerken, parlak, sarı renkli ve yuvarlak bir şey olduğunu gördü. Dikkatle inceleyince, altın bir madalyon olduğunu fark etti.

Üstünde harfler vardı: Thor bilmediği bir dilde yazılar gördü. Parmaklarını madalyonun kenarında gezdirince, bir çengel gibi bir şey hissetti. Bunu itince, madalyon açıldı.

Thor şaşkınlıkla, bir tarafında altından bir yazı, diğeri 318/342

tarafındaysa dönen, altından bir ok gördü. Madalyonu her çevirdiğinde ok da dönüyordu. Ama ok hep bir noktada duruyor ve aynı yönü gösteriyordu. Madalyonu her çevirdiğinde, ok aynı yere geliyordu.

Thor madalyonu temizledi ve bu sefer bildiği dildeki bu yazıyı okudu. Okurken de kalbi duracak gibi oldu:

Oğlum Thorgrin için. Oku izle. Seni bana getirecek.

Kalbi hızla atmaya başlayan Thor kalkıp madalyonu tutu ve okun belirli bir yöne işaret ettiğini gördü. Göğe, ufka baktı ve bu okun onu Druidler Diyarı’na götüreceğini anladı.

Thor madalyonu sıkıca tutarken, avucunda tüm bedenine muazzam bir güç yayıldığını hissetti. Bunun, her şeyin gerçek olduğunu anlamıştı ve annesini bulma vaktinin geldiği artık kesin kes hissediyordu. Kim olduğuyla ve kim olması gerektiğiyle ilgili gerçekleri en sonunda öğrenebilecekti.

Göğe baktı ve çocuğu dünyaya gelir gelmez, düğün yapılır yapılmaz yola çıkmaya karar verdi.

Ufka bakınca, annesinin her zamankinden de yakın olduğunu hissetti.

“Sabırlı ol, anne,” dedi. “Sana geleceğim.”

OTUZUNCU BOLUM

Gwendolyn kalesinin üst siperlerinde durmuş Kraliyet Sarayına bakıyor, düğün hazırlıklarını izliyor ve yeniden inşa edilen şehrin ne kadar görkemli göründüğünü takdir ediyordu. Artık herkes Ayrılma Günü’nde gittiği için, biraz dinlenmesi ve orada yalnız kalması gerekiyordu. Çok güzel bir gündü, güneş parıldıyordu, hafif bir esinti meyve ağaçlarının dallarını okşuyordu. Gwen geriye yaslanıp mis gibi havayı içine çekti.

Tiz bir çığlık duyunca, yükseklerde Mycoples'le iç içe geçmiş uçan Ralibar’ı gördü. İkisi Kraliyet Sarayı’nın tepesinde geniş daireler çiziyorlardı. Gwen sabah Ralibar’la yaptığı geziyi, o gün ne kadar uysal olduğunu düşününce gülümsedi. İkisi sanki Ralibar onun hamile olduğunu hissediyormuş ve daha dikkatli uçuyormuş gibi yakınlaşmaya başlamışlardı. Gwen onu tepede onu korurmuş gibi daireler çizerek uçtuğunu görünce kendisini güvende hissetti.

Gwen ufka baktı ve Thor oralarda bir yerde olduğunu ve yakıdan geri döneceğini düşündü. En sonunda, artık korkacak bir şey kalmamıştı. Artık her şey kusursuzdu, ama niyeyse içi rahat değildi. Nedenini bilemiyordu, ama gelecekte hepsini bekleyen kötü bir şeyler varmış gibi hissediyordu. Gerçek miydi? Yoksa zihni ona oyunlar mı oynuyordu? Aklında krallığını yönetmekle ilgili o kadar çok ufak tefek mesele vardı ki, düzgün düşünemiyordu.

“Krallığın meseleleri insanın üstüne büyük bir ağırlık gibi çökebilir,” dedi birsi.

Gwendolyn arkasına bakarken, o sesi duyduğuna heyecanlandı ve Argon’un elinde asası, üstünde pelerine ve kapüşonu,

“Burada olduğuna sevindim,” dedi Gwen dönüp ona bakarak. “Son zamanlarda, için hiç rahat değil. Nedenini de bilmiyorum.”

“Gerçekten de bilmiyor musun?” dedi Argon bir bilmece sorarmış gibi.

Gwen dönüp merakla ona baktı.

“Yanılıyor muyum?” dedi. “Açıkça söyle: Kötü bir şey mi olacak? Barış yerle bir mi olmak üzere?”

Argon dönüp ona o kadar uzun bir süre baktı ki, bakışlarının derinliği Gwen’in neredeyse başka yöne bakmasına neden olacaktı. Nihayet, onun buz kemesine neden olan tek bir sözcük söyledi: “Evet.”

Gwendolyn bunu duyunca kalp atışlarının hızlandığını ve kanının donduğunu hissetti. İçine ağır ağır dolan bir panik hissiyle ona baktı.

“Nedir?” dedi titrek bir sesle. “Ne olacak?

Argon yavaşça başını salladı.

“İnsanların işlerine karışmamam gerektiğini artık öğrendim.” Başını çevirip yine krallığa baktı.

Argon iç çekti.

“Babana çok benziyorsun. Ne kadar benzediğini bilemezsin. Her zaman en muhteşem kral olmak isterdi, ama bazen kader deveye girer.”

Dönüp ona baktı ve Gwen bakışlarında ilk kez merhamet gördü.

“her krallık kalıcı olmaz. Her kral da öyle. Senden önceki MacGillerin hepsinden daha başarılı oldun. Gerçekleşmesi gereken bir felaketi kontrol altına aldın ve bunu cesaretle şerefinle yaptın. Baban şu anda sana bakıp gülümsüyor.”

Bunları duyan Gwen’in içi ılındı.

“Bizi nasıl bir tehlike bekliyor olabilir*” dedi. “Kalkan yerinde. İmparatorluk gibi. Andronicus öldü. McCloud öldü. Burada iki ejderhamız var. Bize ne zarar verebilir? Başka ne yapabilirim?”

Argon ağır ağır başını salladı.

“En muhteşem çiçeklerin arasında en zehirli yılanlar gizlenir. En harika günışığının arında da en karanlık bulutlar ve en sert fırtınalar bekler. Güneşe

değil, ardındaki henüz göremediğin bulutlara bak. Kesin olarak orada olduklarını bil. Hazırlıklı ol. Bunu şimdi yap. Bu karar sadece ve sadece sana ait. Sürüyü yöneten çoban sensin ve sürü neler olacağını bilemez.”

Gwendolyn ürperdi. Argon da hissettiği şeyi doğruluyordu. 322/342

Kötü bir şey olacaktı ve harekete geçip hazırlanmak sadece ona bağlıydı. Ama ne olacaktı?”

Gwen daha fazla soru sormak için Argon’a baktı, ama daha ağzını bile açamadan onun gittiğini gördü. Bulutlara, göğe ve ufka bakıp düşündü. Gün öylesine kusursuz gözüküyordu ki. Ardında ne gizleniyor olabilirdi?

*

Gwendolyn Alimler Evi’nde üstü tamamıyla kitaplarla, parşömenlerle ve haritalarla kaplı uzun ve eski ahşap bir masanın başında oturmuş, hepsini dikkatle inceliyordu. Orası krallıkta bir parça huzur bulabildiği tek yerdi ve o eski ve tozlu kitaplar onu her daim rahatlatıyor, çocukluğunu hatırlatıyordu. Gwen gerçekten de son altı aydır zamanının büyük bir kısmını onun, Aberthol ve babası için çok şey ifade eden bu binanın tamiratı için harcamıştı. Eskisi kadar güzel ama daha da görkemli bir biçimde yeniden inşa edilmesinden ısrar etmişti. Daha da çok kitap alacak biçimde olmasını istemişti. Değerli kitaplarının büyük bir kısmı ya yanmıştı, ya da İmparatorluk tarafından çalınmıştı, ama daha alt katlarda Aberthol zekice çok sayıda kitap saklayıp kurtarmıştı. Andronicus vahşinin teki olduğundan, Alimler Evi’nin ta aşağısında bu tür savaş zamanlarında kitapları gizlemek üzere gizli katlar olduğunu bilememişti ve büyük bir şans eseri en değerli kitaplar kurtarılmıştı.

Gwendolyn o sırada o kitapları inceliyordu. Ayrıca, Gwendolyn adamlarının Halkayı iyice araştırmasını ve çalınmış olan diğer değerli kitapları da bulmasını istemişti. Adamları araba araba Gwen’in parasını cebinden verdiği kitapları bulmuşlardı. Gwen kısa sürede Alimler Evi’ni eskisinden de muhteşem bir kütüphaneye dönüştürmüştü. Artık orayı daha çok seviyordu ve bu işi başardığına, ilk gördüğü harap

halinden muhteşem bir yere dönüştüreceğini hiç ummadığı halde bunu yapabildiğine hayret ediyordu. Şehrin yeniden inşa çalışmaları başladığından beri en gurur durduğu şey orasıydı.

Gwen Argonla o önemli konuşmayı yaptığından beri gününün tamamını orada geçirmiş, kitapları, parşömenleri birbiri ardına incelemiş ve atalarının zorlu zamanlarda, istilalar sırasında neler yapıp ne önlemler aldıklarını anlamaya çalışmıştı. Yaklaşan bir felaket için barışın hüküm sürdüğü dönemlerde nasıl hazırlandıklarını öğrenmeye gayret etmişti. Olacakları kontrol edemeyebilirdi, ama kontrol edebileceği tek şey bilgisiydi. Kriz dönemlerinde okumak onu rahatlatıp bir kontrol hissi veriyordu.

Gwen eskiden atalarının nerelere sığındıklarını ve kaçtıklarını okurken, Kraliyet Sarayı'nın yeniden inşası sırasında atladığı tek şey bir kaçış yolu olduğunu fark etti. Ne de olsa, Kraliyet Sarayı Halka'nın en korunaklı şehriydi... Neden kaçmak için bir yere ihtiyaç olacaktı ki? Hem kaçmak için daha da korunaklı nasıl bir yer olabilirdi?

Ama Argon'un sözleri zihninde yankılanıyordu ve hazırlık yapması gerektiğini hissediyordu. İyi bir lider olacaksa, yedek bir planı olmalıydı. Bir tür kaçış planı yapmalıydı. Kraliyet Sarayı istila edilirse ne yaparlardı? Bunu düşünmek bile acı veriyordu, çünkü orayı daha yeni inşa etmişlerdi... Ama bir plan yapmalıydı. Ya Halka bir şekilde yeniden yok edilirse ne olacaktı?

Ya Kalkan çökertilirse veya yok edilirse ne yapacaklardı? Ne olacaktı? İnsanların savunmasız bir halde katledilmesine izin veremezdi. Kendisi hükümdarken bunu yapamazdı.

Gwendolyn saatlerce Halka'nın tüm güçlü şehirlerinin asırlar 324/342

boyunca nasıl yağmalandığını okudu. MacGilllerin, babasının babasının ve onun babasının tarihini yeniden okudu. Yaşadıkları zorluklarla ve sıkıntılarla, kendisinden önceki kralların deneyimlediği güçlüklerle ilgili yeni şeyler okudukça, atalarına daha da yakın hissetti. Tarihte kaybolmuş gibiydi. Diğerlerinin de asırlar önce bile olsa onun gibi zorluklar yaşadığını, bir krallığı yönetirken sıkıntılarla ve mücadelelerle karşılaştıklarını okudukça hayret ediyordu. Bazı açılardan, hiçbir şey değişmiyordu.

Ama okuduğu her şeye rağmen, bir acil durum kaçış planıyla ilgili hiçbir bilgi bulamıyordu, buna en yakın bilgi, altı asır öncesinden kalan muğlak bir dipnottu: Eski bir büyücü bir süreliğine KalkanT indirmeyi başarmıştı ve Vahşi diyarların hayvanları kanyonu aşıp Halkaya girmişti. İkinci MacGil kralı hepsiyle savaşamayacağım anlayınca, şimdikinden daha az sayıda kişiden

oluşan halkını alıp gemilere bindirmiş ve onları Yukarı Adalara yollamıştı. Kalka yerine koyulduğunda ve yaratıklar gittiğinde, onları tekrar Halka'nm ana karasına getirmiş, hayatlarını kurtarmış ve geride kalan yaratıkları öldürmüştü.

Gwen onların izlediği yolları gösteren tozlu ve eksi haritalardan büyülenmişti. Kaba oklar gemilere binmek için izledikleri ve sonrada Yukarı Adalara gitmek için izledikleri yolları gösteriyordu. Çizimleri iyice inceledi ve her şeyi dikkatle düşündü. İlkel bir zaman göre ilkel bir plandı; hem o zamanlar Halka çok daha küçüktü. Ama bu plan yine de işe yaramıştı.

Gwen bunu düşündükçe, bu planın göründüğünden daha akılıca olduğunu anlıyordu... Bu bilgi kendi zamanı için de kullanılabilirdi. Bir felaket zamanında, atalarının yaptığı şeyi yapamaz mıydı? Halkını Yukarı Adalara taşıyamaz mıydı? Ataları gibi Halkaya geri dönemeyebilirlerdi. En azından,

istilanın veya felaketin sona ermesini bekleyebilir, ne yapacaklarına karar verene dek orada yaşayabilirlerdi. En azından halkın tamamının istilaya uğramasından kurtulmuş olurlardı: ne de olsa, Yukarı Adalara saldırmak imkansız gibiydi. Her yöne uzanan kayalıklı kıyıları düşmanları darboğazlara çekerdi. Bir milyon düşman askeri yüz asker gücünde olurdu. İmparator on binlerce gemi yollasa da, her seferinde sadece birkaçı saldırabilirdi. Kötü hava ve akıntılar da Adaların daha iyi korunmasını sağlardı.

Gwen'in gözleri okumaktan yorulmuştu, ama doğrulup her şeyi düşündüğünde içini bir heyecan kapladı. Bu planı düşündükçe aklına daha da çok yatıyordu. Belki de Yukarı Adalara çekilmek bir felaket zamanında uygulanacak en iyi plandı.

Gwen kitabı kapatıp gözlerini ovuşturdu ve geriye yaslanıp iç çekti. Abartıyor muydu? Felaketle ilgili düşüncelere mi kapılmıştı? Ne de olsa, dışarıda muhteşem ve güneşli bir yaz günü devam ediyordu ve hayallerini süsleyen düğün gününe yarım gün kalmıştı. Ne saldırıya uğruyorlardı, ne de istilaya. Hem atalarından kat be kat daha güçlüydüler. Tüm bu can sıkıcı düşüncelerden sıyrılıp, dışarı çıkması ve günün keyfini çıkarması gerektiğini biliyordu. Felaketle ilgili düşünceleri fazla düşünüyordu; hep öyle olmuştu.

Gwen kalkıp gitmeye hazırlanırken, yanlışlıkla kocaman, ağır bir kitabı devirdi ve bu arada bunun içine gizlenmiş daha ufak bir kitap ufak bir toz bulutu yaratarak yere düştü. Ufak, kırmızı renkli ve deri kaplı bir kitaptı. Gwen bunu

merakla yerden alıp sayfaları çevirdi ve ne kadar narin olduklarını gördü. O tuhaf kitap öylesine eskiydi ki, sayfaları zamanla kahverengileşmişti.

Gwen kitabın yazıldığı eski dile bakarken, ne olduğunu 326 / 342

görünce şaşırdı: Sodarius'un Kehanetler Kitabı. Bu kitaptan söz edildiğini tüm hayatı boyunca duymuştu, ama var olduğundan emin olamamıştı. Bununla ilgili söylentiler duymuştu, ama tanıdığı kimse kitabı gerçekten de görmemişti. Halka'nın geleceğiyle ilgili son derece ilginç kehanetlerin bu kitapta yer aldığını söylenirdi. Bunlardan bazıları gerçekleşmişti, bazılarıysa asla gerçekleşmemişti.

Gwen elindeki şeyin ne olduğunu fark ettiğinde, elleri heyecandan titremeye başladı. Hızla sayfaları çevirip kendi zamanıyla ve yeriyle ilgili kehanetleri buldu. İsmini görünce, nefesi kesilir gibi oldu:

MacGillerin yedinci hükümdarı en muhteşem hükümdar olacak. Halkına büyük bir zafer kazandıracak. Ama onları en büyük çöküşe de götürecek. İsmi Gwendolyn olacak.

Gwen elleri titrer halde durdu, okuduklarına inanamadı. Tereddütle sayfayı çevirdi:

Gwendolyn halkını...

Gwen bazı sayfaların cümlelerin ortasında yanmış olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Kitabın geri kalanında sadece yarım cümleler vardı. Hepsi natamamdı. Çılgınlar gibi sayfaları çevirip neler olacağını anlamaya çalıştı. Anahtar sözcükler bulmaya çalıştı ve Thorgrin'in ismini görünce şok içinde kaldı:

Kocası Thorgrin de ölecek ve ölümü...

Gwen titreyen ellerle sayfaları çevirerek kehanetlerin tamamını bulmaya çalıştı. Tarihleri okuyunca da midesi bulandı. Olamazdı.

Kitabı alıp duvara fırlattı ve gözyaşlarına boğuldu.

Kendisine bunların saçmalık olduğunu, asırlar önce delinin tekinin yazdığını söyledi. Ama buna rağmen, hepsinin doğru olduğunu hissediyordu.

“Leydim?” dedi birisi telaşla.

Gwendolyn kapıda Aberthol’un endişeli bir ifadeyle içeri baktığını fark etti.

“Özür dilerim. Kitabı atmak...”

Aberthol başını salladı.

“Buraya o yüzden gelmedim,” dedi. “Yeni haberler geldi. Ne yazık ki, korkunç haberler. Leydim, bir an önce gelmelisiniz. Anneniz ölmek üzere.”

Gwendolyn bu sözleri duyunca irkildi.

Masadan kalktığı gibi AberthoPun yanından geçip çıktı. Basamakları üçer üçer çıkarken ve koridorda koşmaya devam ederken, karnında feci bir ağrı hissetti.

Ön kapıdan fırladı, temiz havaya çıktı ve gözyaşlarını silerek o korkunç düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı. Tarlaların arasından çaresizlik içinde yetişmeye çalışarak annesinin kalesine koştu.

Annesi ölüyordu. Nasıl? diye düşündü. Onunla daha fazla vakit geçirmek istemişti. Bunu her gün istediği halde, ülkesinin işleri fazlasıyla vaktini almıştı.

Gwendolyn uzunca bir süre koştu. Annesinin son nefesini 328/342

Birden, karnına korkunç bir sancı girdi. Tek başına, çığlıklar içinde tarlaların rotasına yığıldı. Karnı ifade edemeyeceği kadar ağrırken, göğe bakar halde kaldı. İnanılmaz derecede sert kramplar dalga dalga gelirken, güçlükle nefes alabiliyordu. Bebek çılgınlar gibi içinde dönüyordu, Gwen hissettiği şiddetli ağrılardan kıpırdayamıyordu.

Geriye yaslanıp tek başına, yapayalnız bir halde göklere bakıp çığlıklar attı ve anlatamayacağı kadar büyük bir acı hissetti. Birisinin yanma gelmesini istiyordu. Ama oraya kimsenin gelmeyeceğini biliyordu. Orada, tek başına, yardım almadan o işi yapmalıydı. Bebeğin sağ doğup doğmayacağını düşünürken paniğe kapılmaya başladı. Kendisi hayatta kalak mıydı, bunu da bilemiyordu.

Ama artık bunu durduramazdı. Geriye yaslandı ve çığlıkları ta yükseklerdeki kuşların çığlıklarına ulaşana dek bağırdı.

Bebeği dünyaya gelmek üzereydi.

Birden, karnına korkunç bir sancı girdi. Tek başına, çığlıklar içinde tarlaların rotasına yığıldı. Karnı ifade edemeyeceği kadar ağrırken, göğe bakar halde kaldı. İnanılmaz derecede sert kramplar dalga dalga gelirken, güçlükle nefes alabiliyordu. Bebek çılgınlar gibi içinde dönüyordu, Gwen hissettiği şiddetli ağrılardan kıpırdayamıyordu.

Geriye yaslanıp tek başına, yapayalnız bir halde göklere bakıp çığlıklar attı ve anlatamayacağı kadar büyük bir acı hissetti. Birisinin yanma gelmesini istiyordu. Ama oraya kimsenin gelmeyeceğini biliyordu. Orada, tek başına, yardım almadan o işi yapmalıydı. Bebeğin sağ doğup doğmayacağını düşünürken paniğe kapılmaya başladı. Kendisi hayatta kalak mıydı, bunu da bilemiyordu.

Ama artık bunu durduramazdı. Geriye yaslandı ve çığlıkları ta yükseklerdeki kuşların çığlıklarına ulaşana dek bağırdı.

Bebeği dünyaya gelmek üzereydi.